

Ellen G. White Estate

JESU BERGSPREDIKAN

ELLEN G. WHITE

Jesu bergspredikan

Ellen G. White

1937

**Copyright © 2012
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Förord

Jesus var ”Guds visdom”. I honom voro ”visdomens och kunskaps alla skatter fördolda”. De som hörde honom tala, sade också: ”Aldrig har någon talat, som den mannen talar.” Aldrig heller ha skönare och betydelsefullare ord talats på vår jord, än dem Jesus talade i sin bergspredikan. ”Varje ord är en pärla från Guds skattkammare.” De folkskaror, som voro samlade omkring honom och lyssnade till de livets och salighetens ord, som kommo från hans läppar, i det han utvecklade för dem den gudomliga sanningen, ”häpnade över hans förkunnelse, ty han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet och icke såsom deras skriftlärde”. Och än i dag måste tänkande människor, även de som icke tro på honom, medgiva, att Jesu bergspredikan innehåller de största sanningar, den mest upphöjda och ädla lära, som någonsin förkunnats för dödliga människor.

”Från saligheternas berg den vishet går,
mot vilken all vår klokhet väger föga.”

Ja, från saligheternas berg ljuda genom seklerna än i dag de ord, som äro ej blott den gudomliga vishetens utan på samma gång den gudomliga rättfärdighetens såväl som nådens och frälsningens ord även för vår tids syndbelastade, fridlösa människor. [8]

”Därför”, säger Jesus, ”var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förständig man, som byggde sitt hus på hälleberget.”

Varje allvarlig, sanningssökande läsare, som betraktar Jesu bergspredikan, såsom den på ett enkelt, men på samma gång så tilltalande och tankeväckande sätt framställs i denna lilla bok, skall ock finna, att författarinnan varit en trogen Jesu lärjunge, som suttit vid den store Mästarens fötter och lärt av honom. Därför tro vi ock, att ”Jesu bergspredikan”, liksom övriga på olika språk och i miljontals exemplar utkomna böcker av samma författarinna, skall, genom Guds nådiga välsignelse, bidra till att i vår otrostid förhålliga Jesu namn och främja hans frälsande lära även bland svenska läsare.

Utgivarna.

Innehåll

Information about this Book	i
Förord	iii
Kapitel 1—På bergsslutningen	8
Kapitel 2—Saligheterna	12
”Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade: Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till.”	12
”Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade.”	14
”Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden.”	17
”Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.”	20
”Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet.”	23
”Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.”	24
”Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn.”	27
”Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till.”	28
”Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder.”	29
”I ären jordens salt.”	32
”I ären världens ljus.”	34
Kapitel 3—Lagens andlighet	39
”I skolen icke mena, att jag kommit för att upphäva lagen ... utan för att fullborda.”	39
”Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket.”	43
”Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket.”	44
”Var och en, som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens dom.”	46
”Förlik dig med din broder.”	48

”Var och en, som med begär ser på en annans hustru, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.”	49
”Om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den, och kasta den ifrån dig.”	49
”Är det lagligt för en man att skilja sig från sin hustru?”	51
”Jag säger eder, att I alls icke skolen svärja.”	53
”Man jag säger eder, att I icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom.”	55
”Älsken edra ovänner.”	58
”Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.”	60
Kapitel 4—Sann gudstjänst	62
”Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet inför människorna, för att bli va sedda av dem.”	62
”Och när i bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna.”	65
”Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna.”	66
”Och när I fasten, skolen I icke visa en bedrövad uppsyn såsom skrymtarna.”	67
”Samlen eder icke skatter på jorden.”	68
”Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus.”	70
”Ingen kan tjäna två herrar.”	71
”Sörjen icke.”	73
”Söken först efter hans rike.”	75
”Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen ... Var dag har nog av sin egen plåga.”	76
Kapitel 5—Herrens bön	78
”I skolen alltså bedja sålunda.”	78
”Fader vår som är i himmelen.”	79
”Helgat varde ditt namn.”	80
”Tillkomme ditt rike.”	81
”Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden.”	82
”Vårt dagliga bröd giv oss i dag.”	83
”Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.”	85
”Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.”	87
”Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.”	90

Kapitel 6—Dömen icke	92
”Dömen icke, på det I icke mån bliva dömda.”	92
”Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga?”	93
”Given icke åt hundarna, vad heligt är.”	96
”Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.”	97
”Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem.”	99
”Den port är trång och den väg är smal, som leder till livet.”	102
”Kämpen för att komma in genom den trånga dörren.”	104
”Tagen eder till vara för falska profeter.”	107
”Likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget.”	108

Kapitel 1—På bergssluttningen

Mer än fjorton århundraden innan Jesus föddes i Betlehem, voro Israels barn församlade i Sikems sköna dal, där de från bergstopparna på båda sidor om dalen hörde prästerna förkunna välsignelse och förbannelse — ”välsignelse, om I hören Herrens, eder Guds, bud ... förbannelse, om I icke hören” (5 Mos. 11:27,28). Härav kom det sig, att berget Gerissim, från vilket ord av välsignelse sålunda uttalades, blev kallat välsignelsens berg.

Men det var ej på berget Gerissim de ord talades, vilka kommit ned genom tiden med välsignelse för en syndig och sorgfylld värld. Israeliterna uppnådde icke det höga ideal, som blivit dem föresatt. En annan än Josua måste föra Guds folk till trons sanna vila. Och Gerissim kallas ej längre välsignelsens berg. Det namnlösa berg vid sjön Gennesaret, där Jesus talade salighetens ord till sina lärjungar och den församlade folkskaran, kallas däremot numera saligheternas berg.

[10] Låt oss i tanken gå tillbaka till denna tilldragelse. Låt oss sitta ned bland lärjungarna på bergssluttningen och söka sätta oss in i deras tankar och känslor. Då vi förstå, vad Jesu ord betydde för dem, som lyssnade till honom, kunna vi däri skönja en ny klarhet och skönhet samt tillägna oss de djupa lärdomar de innehålla.

Då Frälsaren började sin jordiska mission, var den allmänna uppfattningen om Messias och hans verk sådan, att den hindrade folket från att mottaga honom. Den sanna gudsfruktan hade förlorats i traditioner och formväsende, och profetiorna tolkades i överensstämmelse med stolta, världslikställiga personers tankegång. Judarna väntade icke den kommande Messias såsom syndares frälsare, utan såsom en stor furste, som skulle lägga alla folk under ”Lejonet av Juda stam”. Förgäves hade Johannes döparen med de forna profeternas hjärterannsakande kraft manat folket till omvändelse. Förgäves hade han på Jordanflodens strand pekat på Jesus såsom det ”Guds Lamm, som borttager världens synd”. Gud sökte fästa deras uppmärksamhet

på profeten Jesajas profetia om den lidande Frälsaren, men de ville ej höra talas därom.

Hade Israels lärare och ledare låtit sig påverkas av nådens omskapande kraft, skulle Jesus hava gjort dem till sina sändebud bland människorna. Det var i Judeen Guds rikes ankomst först förkunnades och folket uppmanades att omvända sig. Genom att utdriva dem, som ohelgade templet i Jerusalem, tillkännagav Jesus, att han var Messias — den, som skulle rena själen från syndens besmittelse och göra Guds folk till "ett heligt tempel i Herren". Men judarnas ledare ville ej ödmjuka sig och mottaga den oansenlige läraren från Nasaret. Under sitt andra besök i Jerusalem ställdes han inför Stora rådet (sanhedrin), som säkerligen skulle ha dömt honom till döden, om det ej fruktat för folket. [11]

Då lämnade Jesus Judeen och gick till Galileen, där han verkade några månader, innan han höll sin bergspredikan. Det budskap, som han förkunnat i alla delar av landet: "Himmelriket är nära" (Matt. 4:17), hade väckt alla folkklassers upmärksamhet och återuppväckt deras äregiriga förhoppningar. Den nye lärarens rykte hade spritt sig även utom Palestinas gränser, och trots den ståndpunkt prästerna in togo till honom, var den tanken ganska allmän, att han möjligen var den väntade Förlossaren. Stora skaror samlades därför omkring honom, varhelst han gick fram, och stor entusiasm rådde.

Tiden var nu inne, då de lärjungar, som stått Jesus närmast, skulle mera direkt förena sig med honom i hans verksamhet, på det att de stora skaror, som trängdes omkring honom, ej måtte lämnas såsom får utan herde. Några av dessa lärjungar hade varit med honom från början av hans verksamhet, och nästan alla de tolv hade varit förenade med honom på ett mera intimt sätt. Dock hade även de genom rabbinernas lära blivit förledda att hysa den allmänna meningen, att Jesus skulle upprätta ett jordiskt rike, och de kunde därför ej fatta betydelsen av hans mission. Det hade också förvånat dem, att han ej sökte vinna prästerna och rabbinerna för sin sak samt att han ej gjorde något för att skaffa sig myndighet såsom jordisk konung. Ett stort verk måste därför ännu utföras för dessa lärjungar, innan de kunde åtaga sig det heliga och ansvarsfulla uppdrag, som de skulle erhålla, innan Jesus uppfor till himmelen. De hade dock fattat kärlek till Frälsaren, och ehuru de voro "tröghjärtade till att tro", fann han dem vara män, som kunde utbildas för hans stora verk. Och då de nu [12]

varit länge nog med honom för att till dels bliva stadfästa i sin tro på hans gudomliga mission, och då även folket fått obestridliga bevis på hans gudomliga kraft, var vägen beredd för honom att framställa sitt rikets grundsatser, så att de kunde förstå dess sanna natur och betydelse.

På bergssluttningen i närheten av Galileiska sjön hade Jesus tillbringat natten ensam i bön för sina utvalda lärjungar. I daggryningen kallade han dem till sig, och under det han bad och välsignande lade händerna på dem, avskilde han dem för evangelii verk. Därpå följde han dem till sjöstranden, där en stor skara människor redan i den tidiga morgontimmen började samlas.

Utom dem som vanligen kommo från galileiska städer, hade en stor hop folk kommit från Judeen och från själva Jerusalem samt från Perea och den till stor del hedniska staden Dekapolis, från Idumeen, landet söder om Judeen, samt från de feniciska städerna vid Medelhavet Tyrus och Sidon. De hade hört, ”huru stora ting han gjorde”, och därför hade de kommit ”för att höra honom och för att bli botade från sina sjukdomar ... ty kraft gick ut ifrån honom och botade alla” (Mark. 3:8; Luk. 6: 17—19).

[13] Då det blev för trångt på den smala sjöstranden och ej alla, som önskade höra Jesus, kunde komma nära nog för att kunna höra
[14] honom, ledsagade Jesus folkskaran uppåt bergssluttningen till en jämn plats. Här satte han sig ned på marken, och hans lärjungar tillika med folkskaran följde hans exempel.

Med en aning, att någonting mer än vanligt kunde väntas, trängde lärjungarna sig nära intill sin Mästare. Efter vad som hänt på morgonen, trodde de antagligen, att han ämnade kungöra något med hänsyn till det rike, vilket de innerligt väntade, att han skulle upprätta. Även folkskaran syntes vara i spänd förväntan, och allas ansikten vittnade om det djupaste intresse.

Medan de nu alla sutto där på den gröna bergssluttningen och väntade få höra, vad den gudomlige läraren hade att säga, voro allas tankar upptagna med den kommande härligheten. Där sutto skriftlärda och fariséer, som ivrigt väntade den dag, då de skulle få härska över de hatade romarna och komma i besittning av det stora romerska världsrikets rikedom och glans. De fattiga bönderna och fiskarna hoppades erhålla en försäkran om, att deras usla hyddor, knappa livsförnödenheter, ständiga mödor och hotande nöd skulle

utbytas mot palats av överflöd och dagar av maklighet. I stället för den grova mantel, som utgjorde deras dräkt om dagen och deras betäckning om natten, hoppades de, att Kristus skulle giva dem deras erövrars praktfulla och dyrbara kläder.

Allas hjärtan genomträngdes av den stolta förhoppningen, att Israel nu snart skulle bliva upphöjt inför världens nationer och Jerusalem bliva ett världsväldes huvudstad.

[15]

Kapitel 2—Saligheterna

”Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade: Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till.”

Dessa ord ljuda i den undrande folkskarans öron såsom någonting nytt och främmande. Sådant tal strider mot allt, de någonsin hört präster och rabbiner lära. Åhörarna finna däri ingenting, som smickrar deras stolthet eller är ägnat att nära deras äregiriga förhoppningar. Men med den nye lärarens ord följer en kraft, som väcker deras häpnad. Den gudomliga kärlekens ljuvhet flödar från hans väsen såsom doft från blomman. Hans ord falla, ”såsom regnet faller på ängen” och såsom ”en regnskur, som vattnar jorden” (Ps. 72:6). Alla känna instinktivt, att de stå inför en personlighet, för vilken själens hemligheter äro uppenbara, men som dock närmar sig sina åhörare med ömhet och kärlek. Och de öppna sina hjärtan för honom. I det de lyssna till hans tal, utvecklar den helige Ande för dem delvis betydelsen av den lärdom, som människorna i alla tidsåldrar stått i stort behov av att få tillägna sig.

[16]

På Kristi tid ansågo folkets religiösa lärare sig vara rika på andliga skatter. Fariséens bön: ”Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor” (Luk. 18: 11), uttrycker de känslor, som besjälade den klass av människor, han tillhörde, och som i hög grad besjälade hela den judiska nationen. I den skara, som omgav Jesus, funnos dock några, som kände sin andliga fattigdom. Då Kristi gudomliga makt uppenbarades genom det underbara fiska fångstet, föll Petrus ned inför Frälsarens fötter och utropade: ”Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig människa” (Luk. 5:8). Likaledes funnos ock i den på bergs sluttningen församlade folkskaran några själar, som under inflytelsen av Kristi rena väsen kände sig eländiga och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna (Upp. 3:17).

Dessa längtade efter den Guds nåd, som ”har uppenbarats till frälsning för alla människor” (Tit. 2: 11). Hos dessa själar väckte

Kristi ord nytt hopp, ty de förstodo, att Guds välsignelse vilade över deras liv.

Jesus hade räckt välsignelsens bågare till dem, som ansågo sig vara rika, ha vunnit rikedomar och behöva intet (Upp. 3: 17), men de hade med förakt vänt sig bort från den stora nådegåvan. Den som känner sig helbrägda och tycker sig vara god nog, som han är, och nöjd med sitt tillstånd, söker ej bliva delaktig av Kristi nåd och rättfärdighet. Det stolta hjärtat känner ej något behov, utan tillsluter sig för Kristus och de himmelska välsignelser, som han kom för att skänka. I en sådan persons hjärta finnes ej rum för Jesus. De som äro rika och stora i sina egna ögon, kunna ej bedja i tro, och de mottaga icke Guds välsignelse. De tycka sig ha nog och gå därför tomhänta bort. De däremot, som veta, att de omöjligen kunna frälsa sig själva eller av sig själva göra det goda, kunna uppskatta den hjälp, Kristus kom för att giva dem. Dessa äro de, som äro fattiga i anden, och som Jesus förklarar vara saliga.

[17]

Då Kristus förlåter en människa hennes synder, gör han henne först ångerfull. Det tillhör den helige Andes ämbete att överbevisa om synd. De, vilkas hjärtan blivit påverkade av Guds Ande, inse, att det ej finnes något gott hos dem själva. De inse, att allt, de någonsin gjort, är behäftat med själviskhet och synd. I likhet med publikanen stå de "långt borta" och vilja inte ens lyfta sina ögon upp mot himmelen, utan ropa: "Gud, misskunda dig över mig syndare" (Luk. 18: 13). Men sådana äro saliga. Ty för de ångerfulla finnes förlåtelse. Kristus är det "Guds Lamm, som borttager världens synd". Och Gud har lovat: "Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull" (Jes. 1:18). "Jag skall giva eder ett nytt hjärta ... Jag skall låta min Ande komma i edert bröst och så göra, att I vandren i mina stadgar . . . och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud" (Hes. 36: 26—28).

[18]

Om dem som äro "fattiga i anden", säger Jesus: "Dem hör himmelriket till." Detta rike är icke, såsom Kristi åhörare trodde, ett timligt, jordiskt rike. Kristus utvecklade nu sin kärleks, sin nåds och sin rättfärdighets andliga rike. Den messianska regeringens fana bär Människosonens bild. Hans undersåtar äro de "fattiga i anden", de saktmodiga och de som förföljas för rättfärdighetens skull. Himmelriket tillhör dem. Ehuru ej ännu helt fullbordat, är dock hos dem ett

verk påbörjat, som skall göra dem ”skickliga till den arvslott, som de heliga hava i ljuset” (Kol. 1 : 12).

[19] Alla, som känna sin själs djupa armod, som känna, att det ej är något gott i dem själva, kunna finna rättfärdighet och kraft genom att skåda upp till Jesus. Han säger: ”Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade” (Matt. 11 :28.) Han bjuder oss att utbyta vår fattigdom mot hans nåds rikedom. Vi äro icke värdiga Guds kärlek, men Kristus, vår Frälsare, är värdig, och han kan till det yttersta frälsa alla, som komma till honom. Vad än din förflutna erfarenhet varit, hur nedslående än dina nuvarande omständigheter äro, om du blott kommer till Jesus, såsom du är svag, hjälplös och hopplös — så skall han sluta dig i sin kärleks armar samt ikläda dig sin rättfärdighets rena klädnad. Han skall framställa dig för sin Fader i sin egen karaktärs obefläckade mantel. Han försvarar oss inför sin Fader, sägande: ”Jag har trätt i syndarens ställe. Se ej på detta irrande barn, utan se på mig.” Hur kraftigt än satan må anklaga oss för synd och göra anspråk på oss som sitt byte, talar dock Kristi blod med större kraft.

”Allenast hos Herren finnes rättfärdighet och makt. . . . Ja, genom Herren får all Israels släkt sin rätt, och av honom skola de berömma sig” (Jes. 45: 24, 25).

”Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade.”

[20] Den sorg, som åsyftas här, är verklig hjärtesorg över synden. Jesus säger: ”Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig” (Joh. 12: 32). Då en människa i sanning får se Jesus upphöjd på korsets träd, fattar hon även mänsklighetens syndfullhet. Hon förstår, att det var synden som gjorde, att härlighetens Herre blev plågad och korsfäst. Hon inser, att ehuru han älskat henne med utesäglig kärlek, har dock hennes liv varit en oavbruten följd av otacksamhet och uppror mot honom. Hon har övergivit sin bästa vän och föraktat himmelens bästa gåva. Hon har ånyo korsfäst Guds Son, ånyo genomstungit hans blödande och sargade hjärta. Hon är skild från Gud genom ett mörkt, brett och djupt svalg av synd, och hon sörjer med ett förkrossat hjärta.

De som sörja, ”skola bliva tröstade”. Gud uppenbarar vår skuld för oss, på det att vi må fly till Kristus och genom honom bliva

frigjorda från syndens trældom samt få fröjda oss i Guds barns frihet. Med sann botfärdighet kunna vi falla ned inför korsets fot och där bli befriade från vår tryckande syndabörda.

Frälsarens ord innehålla ett budskap av hugsvalse för dem, som drabbats av lidande eller någon svår förlust. Våra sorger spira ej upp ur jorden. "Icke av villigt hjärta plågar han människors barn och vållar dem bedrövelse" (Klag. 3:33). När Gud tillåter prövningar och lidanden att drabba oss, länder det till "vårt verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet" (Hebr. 12: 10). Den prövning, som kännes så bitter och tung att bära, skall lända till vår välsignelse, om vi mottaga den i tro. Det grymma slag, som berövar oss vår jordiska glädje, skall vända vår blick mot höjden. Hur många själar skulle aldrig hava lärt känna Jesus, om ej sorg eller smärta lett henne att söka hugsvalse hos honom!

[21]

Livets prövningar äro de medel, genom vilka Gud renar och polerar vår karaktär. De hammarslag och det mejslande, de gnidningar och den slipning, vi sålunda utsättas för, utgöra en smärtsam process; det kännes svårt för en själ att bli tryckt mot polerskivan. Men därigenom blir stenen fasonerad, så att den kan fylla sin plats i det himmelska templet. Det är klart, att Mästaren ej består så mycket grundligt arbete på odugligt material. Endast hans dyrbara stenar slipas så, att de bli passande för hans tempel.

Herren vill hjälpa alla, som förtrösta på honom. Härliga seg-rar kunna vinnas, dyrbara lärdomar inhämtas och rika erfarenheter förvärfvas av dem, som förtrösta på Herren.

Vår himmelske Fader ömmar alltid för dem, som råkat ut för olycka och sorg. När David "gick gråtande uppför Oljeberget med överhöljt huvud och med bara fötter" (2 Sam. 15: 30), såg Herren medlidsamt på honom. David var klädd i säck och aska, och hans samvete plågade honom. Hans yttre förödmjukelse vittnade om hans ånger. Under tårar och djup bedrövelse framhöll han sin sak för Gud, och Herren övergav ej sin tjänare. Aldrig var David mera dyrbar i Herrens ögon, än då han med samvetsförebråelse flydde för att rädda sitt liv ur sina fienders händer vilka av hans egen son eggats till uppror mot honom. Herren sade: "Alla, som jag älskar, dem tuktar och agar jag. Så gör nu bättring med all flit" (Upp. 3: 19). Kristus helar det förkrossade hjärtat och förädlar den bedrövade själen, till dess hon blir en passande boning för honom.

[22]

Men när svårigheter komma, hur många av oss äro ej då lika Jakob! Vi tro, att de komma från fienden, och i mörkret brottas vi blint, till dess våra krafter äro uttömda, utan att finna någon tröst eller befrielse. Då Jakob vid dagens inbrott fann, att han kämpat mot förbundets Ängel, kastade han sig gråtande och hjälplös i den oändliga kärlekens sköte för att mottaga de välsignelser, hans själ längtat efter. Även vi behöva lära, att prövningar äro till nytta, och ej förakta Herrens aga eller försmäkta, då vi bliva bestraffade av honom.

[23] ”Säll är den människa, som Gud agar ... Om han sargar, så förbin-
der han ock, om han slår, så hela ock hans händer. Sex gånger räddar
han dig ur nöden, ja, sju gånger avvändes olyckan från dig” (Job 5:
17 -19). Till varje sargad själ kominer Jesus för att hel-brägdagöra
henne. Ett liv av saknad, sorger och lidanden kan förljuvas genom
att få erfara Jesu närvaro.

Herren önskar ej, att vi skola förbliva nedtryckta av stumma sorger eller gå med svidande och förkrossade hjärtan, utan att vi skola blicka upp till honom och betrakta hans kärleksfulla anlete. Den välsignande Frälsaren står vid sidan av mången, som är så förblindad av tårar, att han ej kan urskilja honom. Han längtar efter att fatta vår hand och få oss att skåda upp till honom i barnslig tro samt tillåta honom att leda oss. Hans hjärta är öppet för våra sorger och våra prövningar. Han har älskat oss med en evig kärlek, och med kärleksfull ömhet har han omhuldat oss. Vi kunna förtrösta på honom och begrunda hans stora kärlek hela dagen igenom. Han vill lyfta själen upp över vardagslivets sorger och bekymmer och försätta den i ett tillstånd av frid och sällhet.

Tänken härpå, I sorgens och lidandets barn, och fröjden eder i hoppet. ”Och detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro” (1 Joh. 5:4).

[24] Saliga äro de, som gråta med Jesus av sympati med världen i
dess sorg och av sorg över dess synd! I sådan sorg finnes ej rum för
någon tanke på egna fördelar. Jesus var en smärtornas man. Han led
så djup själsångest, att ingen penna kan beskriva det. Människornas
missgärningar söndersleto hans själ. Han arbetade outtröttligt för
att lindra människornas nöd och lidanden, medan hans eget hjärta
nedtyngdes av sorg, i det han såg, att de ej ville komma till honom,
på det att de måtte få liv.

Alla Kristi efterföljare skola göra samma erfarenheter. De äro delaktiga i Kristi lidanden, men de skola även bliva delaktiga i den härlighet, som skall uppenbaras. Förenade med honom i hans arbete och drickande ur samma sorgens kalk, få de också dela hans glädje.

Det var genom sina egna lidanden, som Jesus blev vår tröstare. Han har själv blivit delaktig i hela mänsklighetens lidanden, och därigenom att han lidit och blivit frestad, ”kan han nu hjälpa dem, som frestas” (Jes. 63: 9; Hebr. 2: 18). I denna tjänst kan varje själ, som varit delaktig i Jesu lidanden, taga del. ”Ty såsom Kristi lidanden till överflöd komma över oss, så kommer ock genom Kristus tröst till oss i överflödande mått.” Herren har särskild nåd för de bed-rövade, och denna nåd äger förmåga att smälta hjärtan och vinna själar. Hans kärlek banar sig väg till det sårade och förkrossade hjärtat samt blir en helande balsam för dem som sörja. ”Barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi, genom den tröst vi själva undfå av Gud, kunna trösta dem, som äro stadda i allahanda nöd” (2 Kor. 1: 5, 3, 4).

”Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden.”

Genom alla dessa saligheter går en allt mer tillväxande kristlig erfarenhet. De som känt sitt behov av Kristus, som varit bedrövade över synden och blivit delaktiga med Kristus i lidandets skola, lära saktmod av den gudomlige läraren. [25]

Tålmod och mildhet under lidna oförrätter äro karaktärsdrag, som varken hedningar eller judar värderade högt. Då Moses genom den helige Ande sade, att han var den mest saktmodige man på jorden, så förklarade han sig vara i besittning av en egenskap, som hans samtid icke betraktade som något berömvärdt, utan som hellre väckte känslor av medömkan eller förakt. Men Jesus ställer saktmod bland de förnämsta av de karaktärsdrag, som skickliggöra oss för hans rike. I hans egen dagliga vandel och karaktär framlyste den gudomliga skönheten av denna värdefulla dygd.

Jesus, som var sin Faders härlighets återsken, ”räknade icke jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad” (Fil. 2:6,7). Han genomgick livets alla förödmjukande erfarenheter, under det han umgicks med människor, ej som en konung, vilken fordrade hyllning, utan som en,

vilkens mission var att tjäna andra. I hans umgängessätt fanns ingen ofördragsamhet eller kall stränghet. Världens Frälsare ägde en högre natur än änglarna, men med hans gudomliga majestät förenades ett saktmod och en ödmjukhet, som voro ägnade att draga alla till honom.

[26] Jesus utblottade sig själv, och aldrig uppenbarades hos honom någon själviskhet. I allting underordnade han sig sin Faders vilja. Då hans jordiska mission var nära fullbordad, kunde han säga: ”Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk, som du har givit mig att utföra” (Joh. 17: 4). Och han uppmanar oss: ”Lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat” (Matt. 11: 29). ”Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv” (Matt. 16: 24). Låt det egna jaget störtas från tronen, så att det ej längre får härska över själen.

Den som betraktar Kristus i hans självförnekelse och ödmjukhet, nödgas säga, såsom Daniel sade, då lian såg en, som liknade en människoson: ”Färgen vek bort från mitt ansikte, så att det blev dödsblekt, och jag hade ingen kraft mer kvar” (Dan. 10:8). Den självständighet och själv tillräcklighet, som vi berömma oss av, framträder i sin verkliga beskaffenhet såsom ett tecken på trældom under satan. Människonaturen söker alltid giva sig tillkänna och är alltid redo för strid; men den, som lärt av Kristus, är frigjord från själviskhet, stolthet och översitteri, och i hans själ råder frid och ro. Det egna jaget låter sig behärskas av den helige Ande. Under sådana förhållanden fikar man ej efter den högsta platsen; man känner ingen åtrå efter att tränga sig fram för att bli erkänd. Däremot tycker man, att den högsta platsen är vid Frälsarens fötter. Man skådar upp till Jesus, väntande, att hans hand skall leda, och man lyssnar för att höra, vart han säger, att man skall gå. Aposteln Paulus hade denna erfarenhet, och han sade: ”Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig” (Gal. 2: 19, 20). Då vi mottaga Kristus såsom en förblivande gäst i vår själ, skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara våra hjärtan och våra tankar i Kristus Jesus.

[27] Frälsarens liv på jorden var fullt av frid, ehuru han levde mitt ibland strid och tvedräkt. Då han förföljdes av arga fiender, sade han: ”Och han, som har sänt mig, är med mig; han har icke lämnat

mig allena, eftersom jag alltid gör vad honom behagar” (Joh. 8: 29). Ingen storm av mänsklig eller satanisk vrede kunde störa lugnet av hans fullkomliga umgänge med Gud. Och han säger till oss: ”Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder.” ”Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar” (Joh. 14:27; Matt. 11:29). Bären tjändandets ok med mig till Guds ära och mänsklighetens upplyftande, och I skolen finna oket vara ljuvligt och bördan lätt.

Det är egenkärleken, som förstör vår frid. Så länge det egna jaget lever, stå vi ständigt färdiga att skydda det mot anfall och förolämpning. Men då vi äro döda, och vårt liv är dolt med Kristus i Gud, skall det icke gå oss till hjärtat, då vi bliva försmådda eller förorättade. ”Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva, den skall försvinna och tungomålstalandet, det skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna” (1 Kor. 13: 4—8).

[28]

Den lycka, som hämtas ur jordiska källor, är lika flyktig som de skiftande omständigheterna. Men Kristi frid är en ständig och förblivande frid. Den är ej beroende av livets omständigheter eller mängden av världsliga ägodelar eller antalet jordiska vänner. Kristus är det levande vattnets källa, och den lycka, som erhålles hos honom, sviker aldrig.

Kristi saktmod, uppenbarat i hemmet, gör familjen lycklig. Det eggjar ej till tvedräkt eller vresiga svar, utan det lugnar det uppretade sinnet och utbreder en atmosfär av mildhet, som erfares av alla, vilka komma inom räckhåll av dess vinnande inflytelse. Varhelst saktmodet har sitt hemvist, gör det de jordiska familjerna till en del av den stora familjen där- ovan.

Det är långt bättre att lida under falska beskyllningar än att underkasta sig det lidande, som kommer av lusten att hämnas lidna oförrätter. Hatets och hämndens ande kommer från satan och kan endast skada den, som hyser densamma. Ödmjukhet av hjärtat, det saktmod, som är frukten av att förbliva i Kristus, är den sanna hemlig-

heten av Guds välsignelse. ”Han smyckar de ödmjuka med frälsning” (Ps. 149: 4).

[29] De saktmodiga ”skola besitta jorden”. Traktan efter självupphöjelse var orsaken till syndens uppkomst i världen och till våra första föräldrars förlust av herraväldet över denna sköna jord, som utgjorde deras rike. Det var genom självförnedring, som Kristus återlöste det förlorade. Och han säger, att likasom han själv vunnit seger, så skola vi vinna seger (Upp. 3: 21). Genom saktmod och självförnekelse kunna vi bli hans medarvingar, då ”de ödmjuka skola besitta landet och huggas av stor frid” (Ps. 37: 11).

Den jord, som är lovad åt de saktmodiga, blir ej lik denna jorden, som är förmörkad av dödens och förbannelsens skugga. ”Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte” (2 Petr. 3: 13). ”Och ingen förbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå därinne, och hans tjänare skola tjäna honom” (Upp. 22: 3). Där blir det ingen missräkning, ingen sorg, ingen synd. Ingen nödgas där säga: ”Jag är sjuk.” Inga liktåg, inga tårar, ingen nöd, inga skilsmässor, inga förkrossade hjärtan skola finnas där. Men Jesus skall vara där, och endast frid skall där råda. ”De skola varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och skall föra dem till vattenkällor” (Jes. 49: 10).

”Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.”

[30] Rättfärdighet är helighet och innebär att vara lik Gud. Och ”Gud är kärleken” (1 Joh. 4: 16). Att vara rättfärdig är att vara i överensstämmelse med Guds lag; ty ”alla dina bud äro rättfärdiga” (Ps. 119: 172), ”och kärleken är lagens uppfyllelse” (Rom. 13: 10). Rättfärdighet är kärlek, och kärlek är Guds ljus och liv. Guds rättfärdighet är förkroppsligad i Kristus, och vi bliva rättfärdiga genom att mottaga honom.

Icke genom smärtsamma ansträngningar eller utmattande möda, icke genom gåvor eller offer förvärvas rättfärdighet, utan den skänkes fritt till varje själ, som hungrar och törstar därefter. ”Upp, alla I, som ären törstiga, kommen hit och fån vatten; och I, som inga penningar haven, kommen hit och hämta säd och äten . . . för intet både vin

och mjölk” (Jes. 55: 1). ”Detta skall vara det namn, han skall få: Herren vår rättfärdighet” (Jer. 23: 6).

Ingen människa kan åstadkomma det, som tillfredsställer en själs hunger och törst. Men Jesus säger: ”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig” (Upp. 3:20). ”Jag är livets bröd. Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig törsta” (Joh. 6: 35).

Såsom vi behöva föda för att uppehålla våra fysiska krafter, så behöva vi Kristus, brödet från himmelen, för att uppehålla det andliga livet och erhålla krafter att göra Guds vilja. Såsom den fysiska organismen ständigt tillföres näring, som uppehåller livet och krafterna, så måste själen ständigt stå i förbindelse med Kristus, överlämna sig åt honom och förtrösta på honom.

Såsom den trötte vandraren i öknen söker efter källsprång och släcker sin törst, då han finner vatten, så törstar en kristen efter det livets vatten som flödar från Kristus.

[31]

I den mån vi betrakta vår Frälsares fullkomliga karaktär, längta vi att bli helt förvandlade och förnyade till likhet med hans rena bild. Ju mer vi lära känna Gud, desto högre blir vår karaktärs ideal, och desto mer brinnande blir vår längtan efter att likna honom. Då själen sträcker sig uppåt efter Gud, kommer det gudomliga i förbindelse med det mänskliga, och det efter Gud längtande hjärtat kan säga: ”Allenast i Gud må du hava din ro, min själ; ty från honom kommer mitt hopp” (Ps. 62: 6).

Om din själ känner behov av Gud, om du hungrar och törstar efter rättfärdighet, så är det ett bevis för, att Kristus verkar på ditt hjärta, för att du skall söka honom, att han genom den helige Andes gåva må kunna göra för dig, vad du själv omöjligen kan göra. Vi behöva ej söka släcka vår törst i grunda bäckar, ty vi hava tillgång till den djupa källan, av vars ymniga flöden vi kunna dricka fritt, om vi blott stiga litet högre upp på trons väg.

Guds ord är livets källsprång. Då du tillgodogör dig dess livsflöden, kommer du genom den helige Ande i en innerlig gemenskap med Kristus. Gamla, välkända sanningar skola då framstå för ditt sinne i nytt ljus; skriftställen skola som en ljusglimt framstråla i ny betydelse; du skall få se det sköna sammanhanget mellan andra

[32]

sanningar och återlösnings-verket, och du skall erfara, att Kristus leder dig, att en gudomlig lärare står vid din sida.

Jesus sade: ”Men den som dricker av det vatten, jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten, jag giver honom, skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv” (Joh. 4: 14). Under det den helige Ande upplåter för dig sanningens skatter, skall du samla de mest dyrbara erfarenheter, och du skall innerligen åstunda att omtala för andra de trösterika ting, som blivit uppenbarade för dig. Då du kommer i beröring med andra, skall du meddela dem nya tankar om Kristi karaktär och verk. Du får då nya uppenbarelser av hans ömma kärlek att delgiva dem, som älska honom, och dem, som icke älska honom. ”Given, och eder skall bliva givet”, ty Guds ord är ”en källa i lustgården ... en brunn med friskt vatten och ett rinnande flöde ifrån Libanon” (Luk. 6:38; Höga V. 4:15). Den själ, som en gång fått smaka Kristi kärlek, längtar ständigt efter att dricka därav i allt djupare drag, och i den mån, man meddelar därav åt andra, skall ens egen själ erfara ett rikare tillflöde. Varje ny uppenbarelse av Gud för själen ökar förmågan att känna och älska. Hjärtats trängande rop till Gud är: ”mer av dig”, och Andens svar lyder alltid: ”ännu mycket mer” (Rom. 5:9,10). Ty Gud [33] finner största behag i att ”göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller tänka” (Ef. 3: 20). Åt Jesus, som utblottade sig på allt för att frälsa en förtappad mänsklighet, blev den helige Ande given utan mått. Så skall den även givas åt varje Kristi efterföljare, som låter Kristus få helt taga sin boning i hans hjärta.

Aposteln uppmanar oss att låta oss ”uppfyllas av ande” (Ef. 5:18), och i denna uppmaning ligger även ett löfte om dess uppfyllelse. Det var Faderns goda behag att ”låta all fullhet taga sin boning” i Kristus och ”i honom haven I blivit delaktiga av den fullheten” (Kol. 1: 19; 2:10).

Gud har utgjutit sin kärlek i överflöd, såsom de ymniga skurar, vilka uppfriska jorden. Han säger: ”Drypen, I himlar därovan, och må skyarna låta rättfärdighet strömma ned. Må jorden öppna sig, och [34] må dess frukt bliva frälsning; rättfärdighet låte den ock växa upp. Jag, Herren, skapar detta.” ”De betryckta och fattiga söka förgäves efter vatten, deras tunga försmäktar av törst; men jag, Herren, skall bönhöra dem, jag, Israels Gud, skall icke övergiva dem. Jag skall låta strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna; jag skall

göra öknen till en vattenrik sjö och torrt land till källsprång” (Jes. 45: 8; 41: 17, 18). ”Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd” (Joh. 1: 16).

”Saliga äro de barmhärtinga, ty dem skall vederfaras barmhärtinghet.”

Det mänskliga hjärtat är av naturen kallt och mörkt och kärlekslöst. Då någon uppenbarar en barmhärting och förlåtande anda, gör han det ej av sig själv, utan emedan hans hjärta blivit berört av Guds Andes inflytelse. ”Vi älska, därför att han först har älskat oss” (1 Joh. 4: 19).

Gud är själv all nåds källa. Han är ”en Gud, barmhärting och nådig” (2 Mos. 34: 6). Han handlar icke med oss efter vår förtjänst. Han frågar ej efter, om vi äro värdiga att mottaga hans kärlek, utan han utgjuter över oss sin kärleks rikedom för att göra oss värdiga. Han är ej hämndgirig. Han söker ej att straffa, utan att återlösa. Även då han i sin gudomliga ledning visar stränghet, gör han det endast för att draga irrande själar in på den rätta vägen. Han längtar att få lindra nöd och lidande, att gjuta sin helande balsam i sargade hjärtan. Det är sant, att Gud ”ingalunda låter någon bliva ostraffad” (2 Mos. 34:7), men han önskar på samma gång borttaga syndaskulden.

[35]

De barmhärtinga äro ”delaktiga av gudomlig natur”, och hos dem finner Guds förbarmande kärlek sitt uttryck. Alla, vilkas hjärtan klappa i samklang med den oändliga kärlekens hjärta, söka att frälsa, icke att fördöma. Kristus i hjärtat utgör en aldrig sinande källa. Där han bor, där överflöda kärlek och barmhärtinghet.

Då de olyckliga offer, som äro förvillade och frestade samt försänkta i synd och elände, ropa om hjälp, frågar ej den kristne, om de äro värdiga eller ej, utan han frågar: ”Hur kan jag bliva dem till välsignelse?” Hos den eländigaste, den djupast sjunkne, ser han en människosjäl, för vilkens frälsning Jesus har dött och för vilkens räddning Gud har åt sina barn överlåtitt försoningens ämbete.

Barmhärtinga äro de, som visa medlidsamhet mot de fattiga, lidande och förtryckta. Job säger: ”Ty jag räddade den betryckte, som ropade, och den faderlöse, den som ingen hjälpare hade. Den olyckliges välsignelse kom då över mig, och änkans hjärta uppfyllde jag med jubel. I rättfärtinghet klädde jag mig, och den var såsom

min klädnad; rättvisa bar jag såsom mantel och huvudbindel. Ögon blev jag då åt den blinde, och fötter var jag åt den halte” (Job 29: 12—16).

[36] För många är livet en smärtsam kamp. De känna sina svagheter, de äro olyckliga och sakna tro samt tycka, att de ha ej något att vara tacksamma för. Ett vänligt ord, en deltagande blick, ett bevis på erkänsla skulle för mången kämpande ensling vara som en svalkande dryck för en törstig själ. Ett ord av sympati, ett bevis på vänskap skulle lätta mångens börda, som trycker tungt på trötta skuldror. Och varje ord eller gärning, som härflyter från oegennyttig välvilja, är ett uttryck av Kristi kärlek till förlorade människor.

De barmhärtiga ”skall vederfaras barmhärtighet”. ”Sorg i en mans hjärta trycker det ned, men ett vänligt ord skaffar det glädje” (Ords. 12: 25). För den barmhärtige finnes en ljuv frid och en salig tillfredsställelse i ett liv av självförgäten tjänst för andras välfärd. Den helige Ande, som bor i själen och finner sitt uttryck i det dagliga livet, skall försmälta hjärtan och i dem väcka känslor av sympati och ömhet. Du tar skörda, vad du sår. ”Säll är den, som låter sig vårda om den arme . . . Herren skall bevara honom och behålla honom vid liv, han skall prisas säll i landet. Icke skall du överlämna honom åt hans fienders vilja! Herren skall på sjukbädden stå honom bi; vid hans sjukhet förvandlar du alldeles hans läger” (Ps. 41: 2—4).

[37] Den som uppoffrar sitt liv åt Gud för att tjäna hans barn, är förenad med honom, som förfogar över världsalltets alla resurser. Hans liv är sammanlänkat med Guds genom eviga och oföränderliga löften. Herren skall ej övergiva honom i nödens och lidandets stund. ”Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven” (Fil. 4:19). Och i den sista stora nöden skola de barmhärtiga finna sin tillflykt i den medlidsamme Frälsarens barmhärtighet och få ingång i de eviga boningarna.

”Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.”

Judarna voro så stränga med avseende på yttre renhet, att deras förordningar voro rent av odrägliga. Deras sinnen voro upptagna av regler och stränga åtgärder samt fruktan för yttre besmittelse, men de

fäste sig icke vid, att själen befläckades av orena tankar, själviskhet och hatfulla känslor.

Jesus framhåller icke denna ceremoniella renhet såsom ett av villkoren för inträde i hans rike, utan han talar om behovet av hjärterenhet. Den visdom, som kommer ovanifrån, är ”först och främst ren” (Jak. 3: 17). Ingenting orent skall få inträde i Guds rike. Alla, som skola komma dit, måste vara renhjärtade. Den som lärt känna Jesus, avskyr vårdslöst uppförande, opassande tal och orena tankar. När Kristus får bo i hjärtat, renas och förädlas människans tankar och umgängelse.

Men Jesu ord: ”Saliga äro de renhjärtade”, hava en djupare betydelse. De innebära renhet icke allenast i vanlig bemärkelse med hänsyn till det sinnliga och lastfulla, utan renhet i fråga om själens innerst dolda bevekelsegrunder och avsikter, frihet från högmod och fikande efter egna fördelar samt ödmjukhet, oegen- nytta och uppriktighet.

Endast likar kunna uppskatta varandra. Om vi ej i vårt eget liv upptaga den kärlekens självuppoffrande princip, som var grundsatsen i Jesu karaktär, så kunna vi ej känna Gud. Det av satan bedårade hjärtat betraktar Gud som ett tyranniskt och omedgörligt väsen. Människans, ja, t. o. m. satans själviska karaktärsdrag tillskrivas den kärleksfulle Skaparen. ”Och nu tror du”, säger han, ”att jag är såsom du” (Ps. 50:21). Hans gudomliga försyn och ledning tolkas som ett uttryck av en godtycklig och hämndgirig natur. Så även med bibeln, den gudomliga nådens skattkammare. Man ser ej skönheten av dess sanningar, som äro så höga som himmelen och så omfattande som evigheten. För den stora massan av människor är Kristus själv ”såsom ett rotskott ur förtorkad jord”. De se ej hos honom någon ”fägring”, och därför kan ”hans utseende ej behaga” dem (Jes. 53: 2).

[38]

När Jesus bodde bland människors barn såsom en uppenbarelse av Gud i mänskligt kött, sade de skriftlärdade och fariséerna om honom: ”Du är en samarit och är besatt av en ond ande” (Joh. 8: 48). Till och med Jesu egna lärjungar voro så förblindade av själviskhet, att de hade svårt att förstå honom, som kommit för att uppenbara Faderns kärlek för dem. Detta var orsaken till, att Jesus var övergiven och förskjuten av människorna. Endast i himmelen blev han ej missförstådd.

[39] Då Kristus uppenbaras i sin härlighet, skola de ogudaktiga ej kunna uthärda åsynen av honom. Ljuset av hans närvaro, som är liv för dem, som älska honom, är död för de ogudaktiga. Deras väntan på hans ankomst är för dem ”en förskräcklig väntan på dom och glöden av en eld, som skall förtära motståndarna” (Hebr. 10: 27). Då han uppenbaras, skola de därför ropa till bergen och klipporna, att dessa skola dölja dem för hans ansikte, som lidit döden för att återlösa dem.

Men för de hjärtan, som blivit renade genom den helige Andes inneboende, är det helt annorlunda. Dessa kunna känna Gud. Moses var dold i en klippreva, då Herren uppenbarade sin härlighet för honom. Så få även vi en skymt av Guds majestät och kärlek, då vi äro dolda med Kristus.

”Den som älskar hjärtats renhet, den vilkens läppar tala ljuvligt, hans vän är konungen” (Ords. 22: 11). Genom tron kunna vi redan nu skåda honom. I vår dagliga erfarenhet se vi hans godhet och barmhärtighet i den gudomliga ledning och det beskydd, som vi röna. Vi igenkänna honom i hans Sons karaktär. Den helige Ande upplåter vårt förstånd och vårt hjärta, så att vi kunna fatta sanningen angående Gud och den av honom utsände Sonen. De renhjärtade se Gud från en ny och mera tilldragande sida, de se honom såsom sin Återlösare. Och under det de betrakta hans rena och älskvärda karaktär, längta de efter att återspegla hans avbild. De se honom såsom en Fader, som längtar att få omfamna sin ångerfulle son, och deras hjärtan uppfyllas av ousäglig glädje och tacksamhet.

[40] De renhjärtade se Skaparen i hans mäktiga gärningar, i de sköna ting, som uppfylla världsalltet. I den skrivna uppenbarelsens ord läsa de än tydligare hans nåd och godhet. De sanningar, som äro förborgade för de visa och lärda, uppenbaras för barn. Sanningens skönhet och dyrbarhet, som världens kloka ej kunna fatta, utvecklas ständigt för dem, som förtröstansfullt och barnsligt önska lära känna Guds vilja. Vi fatta sanningen genom att bliva delaktiga av den gudomliga naturen.

De renhjärtade vistas liksom i Guds synliga närvaro under den tid, han låter dem leva här i världen. Och i odödlighetens värld skola de se honom ansikte mot ansikte, såsom Adam gjorde, då han i Eden vandrade med Gud och samtalade med honom. ”Nu se vi ju på

ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte” (1 Kor. 13: 12).

”Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn.”

Kristus är ”Fridsfursten” (Jes. 9:6), och det är hans mission att i himmelen och på jorden återställa den frid, som blivit störd genom synden. ”Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus” (Rom. 5:1). Alla, som villigt övergiva synden och öppna sitt hjärta för Jesu kärlek, bliva delaktiga av denna himmelska frid.

Någon annan grund för frid finnes ej. Kristi nåd, mottagen i hjärtat, övervinner fiendskapen, stillar oron och uppfyller själen med kärlek. Den som har frid med Gud och sina medmänniskor, kan ej vara olycklig. Avund och misstänksamhet få ej rum i hans hjärta, ej heller kan hat existera där. Den som är i harmoni med Gud, är delaktig av himmelens frid och utövar en fridfull inflytelse på alla, han kommer i beröring med. Fridens ande vilar såsom dagg över dens hjärta, som är betungad av världens möda och strider.

[41]

Kristi efterföljare äro fridens budbärare i världen. Alla, som genom ett heligt livs stilla inflytelse uppenbara Kristi kärlek; alla, som genom ord och handling leda andra bort från syndens väg och komma dem att överlämna sitt hjärta åt Gud, äro fridsamma. Och ”saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn”. Deras fridsamhet är ett bevis på deras förbindelse med himmelen. Kristi ljuva inflytelse omgiver dem. Älskvardheten i deras liv och karaktär uppenbarar för världen, att de äro Guds barn. Människorna kunna ej undgå att märka, att de ha varit med Jesus. ”Var och en som älskar, han är född av Gud.” ”Men den som icke har Kristi Ande, han hör icke honom till”, ty ”alla de, som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn” (1 Joh. 4:7; Rom. 8: 9, 14).

”Då skall Jakobs kvarleva vara bland många folk såsom dagg från Herren, såsom en regnskur på gräs, vilken icke dröjer för någon mans skull eller väntar för människobarns skull” (Mik. 5: 7).

”Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till.”

[42] Jesus framhåller icke för sina efterföljare hoppet om att uppnå jordisk ära och rikedom eller ett liv, som är fritt från prövningar; men han framhåller för dem den stora förmånen att vandra med Mästaren på självförnekelsens och försmädelsens väg, därför att världen icke känner dem.

Den som kom för att frälsa en förtappad värld, hade upptagit kampen mot de förenade krafterna av Guds och människors fiender. Onda människor och onda änglar sammansvuro sig mot Fridsfursten. Ehuru alla hans ord och handlingar voro uttryck av gudomlig medlidsamhet, väckte dock hans olikhet med världen den bittraste fiendskap. Han ådrog sig det mest hatfulla motstånd, emedan han ej i ringaste mån uppmuntrade tillfredsställelsen av människonaturens onda böjelser.

På samma sätt är det också med alla, som vilja leva gudligt i Kristus Jesus. En oavlåtlig strid pågår mellan rättfärdighet och synd, kärlek och hat, sanning och villfarelse. Då någon i sitt liv uppenbarar Kristi kärlek och helighetens skönhet, uppväckes därigenom satans anhängares hat, och fursten över onskans härar drager ut till strid. Förföljelse och försmädelse bliver deras lott, som besjålas av Kristi Ande. Förföljelsens beskaffenhet är emellertid olika på olika tider, men själva den underliggande principen, den ande, som underblåser det hela, är densamma som ända sedan Abels dagar varit upphovet till all förföljelse mot Guds utvalda.

[43] Då människorna söka komma i harmoni med Gud, skola de finna, att korsets förargelse ännu icke upphört. ”Furstar och väldigheter och världshärskare” tillika med ”onskans andemakter i himlarymderna” äro uppställda till strid mot alla, som söka vandra i lydnad för himmelens lagar. I stället för att förorsaka sorg borde därför förföljelse medföra glädje för Kristi lärjungar, emedan den är ett bevis på att de vandra i sin Mästares fotspår.

Herren har icke lovat befria sitt folk från prövningar, men han har lovat något, som är vida bättre, i det han sagt: ”Så länge du lever, må din kraft bestå” (5 Mos. 33: 25). ”Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet” (2 Kor. 12: 9). Om det fordras av dig, att du för Kristi skull skall gå in i den brinnande ugnen, skall Jesus där

stå vid din sida, såsom han stod mitt ibland de trogna män, vilka hade kastats i den brinnande ugnen i Babylon. De som älska sin Återlösare, skola glädja sig över varje tillfälle de hava att deltaga i hans förnedring och försmädelse. Den kärlek, de hava till sin Herre, förljuvar deras lidanden.

Satan har under alla tidsåldrar förföljt Guds folk; han har plågat dem och dödat dem. Men även i själva döden ha de segrat. I sin ståndaktiga tro ha de uppenbarat honom, som är mäktigare än satan. Satan kan plåga och döda kroppen, men han kan icke skada det liv, som är dolt med Kristus i Gud. Han kan kasta kroppen i fängelse, men han kan icke sätta anden i fångenskap. Bortom jordens mörker skåda Herrens trogna den eviga härligheten, och de kunna säga: ”Ty jag håller före, att denna tidens lidanden intet betyda i jämförelse med den härlighet, som kommer att uppenbaras på oss.” ”Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet, som väger översvinnli- gen tungt och varar i evighet” (Rom. 8: 18; 2 Kor. 4: 17). [44]

Genom prövningar och förföljelser blir Guds härlighet, hans karaktär, uppenbarad genom hans utvalda. Hatade och förföljda av världen, uppfostras för densamma. Delaktiggjorda i Kristi lidande, bliva de även delaktiga i hans härlighet. I en himmelsk syn såg profeten Guds folks slutliga seger, som han beskriver sålunda: ”Och jag fick se något, som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem, som hade vunnit seger ... stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång; de sjöngo: Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung.” ”Dessa äro de, som komma ur den stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han, som sitter på tronen, skall slå upp sitt tabernakel över dem” (Upp. 15: 2, 3; 7: 14, 15). [45]

”Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder.”

Såsom satan ända sedan sitt fall missrepresenterat Gud, så missrepresenterar han Guds barn genom sina redskap. Frälsaren säger:

”Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och dina smädares smädelser hava fallit över mig” (Ps. 69: 10). På liknande sätt drabbas hans lärjungar av smädelse och förföljelse.

Aldrig har någon människa på jorden blivit så grymt smädad som Människosonen. Han blev hånad och bespottad på grund av sin oryggliga lydnad för Guds heliga lags principer. Han blev hatad utan orsak. Likväl stod han lugn inför sina fiender, förklarande, att smädelse är något, som den kristne måste lida, och han rådde sina efterföljare att tåligt lida allt och ej försmäkta under förföljelsens bitterhet.

[46] Smädelse och förtal kan nedsvärta en persons namn, men befläckar dock ej hans karaktär, som är i Guds förvar. Så länge vi ej samtycka till synd, finnes ingen, vare sig mänsklig eller satanisk makt, som kan sätta en enda fläck på vår själ. Den människa, som av hjärtat förtröstar på Gud, är densamma i de hårdaste prövningar och de mest nedslående omständigheter, som då hon åtnjuter framgång och Guds ansiktes ljus och ynnest synes komma henne till del. Hennes bevekelsegrunder, hennes ord och hennes handlingar kunna bli misstydda och orättvist bedömda, men hon aktar ej därpå, ty hon intresserar sig för någonting, som är av långt större betydelse för henne. Såsom Moses härdade ut, ”därigenom att han likasom såg den Osynlige”, kan hon härda ut, emedan hon icke har ”till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas” (Hebr. 11: 27; 2 Kor. 4: 18).

Kristus känner allt, som missförstås och missrepresenteras av människor. Hur mycket hans barn än bli beljugna och föraktade, kunna de därför tåligt och förtröstansfullt bida, ty ingenting är förborgat, som icke skall bli uppenbarat, och de som ära Gud, skola inför människor och änglar bli ärade av honom.

[47] ”När människorna för min skull smäda och förfölja eder ... glädjens och fröjden eder”, sade Jesus. Han påminde också lärjungarna om att profeterna hade blivit förföljda före dem, och Jakob säger, att profeterna voro ”föredöme i att uthärda lidande och visa tålmod” (Jak. 5: 10). Abel, den förste kristne av Adams barn, dog som martyr. Enok vandrade med Gud, och världen kände honom icke. Noa blev bespottad såsom en fanatiker och orostiftare. ”Andra åter underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse.”

”Andra läto sig läggas på sträckbänk och ville icke taga emot någon

befrielse, i hopp om en så mycket bättre uppståndelse” (Hebr. 11:36, 35).

Guds tjänare ha blivit smädade och förföljda under alla tidsåldrar, och dock har genom deras lidande kunskapen om Gud blivit utbredd. Varje Kristi lärjunge måste ställa sig i ledet för att främja samma verk, fullt medveten om, att hans fiender icke kunna göra något mot sanningen utan för sanningen. Gud vill, att sanningen skall framhållas tydligt, så att den bliver föremål för granskning och diskussion, även om det sker under smädelse. Varje försök att inskränka samvetsfriheten kan Gud bruka som medel att väcka slumrande människor till besinning.

Hur ofta ha vi ej bland Guds tjänare sett slående exempel härpå! Då den ädelmodige och värtalige Stefanus blev på Stora rådets ingivelse stenad till döds, förlorade icke evangelium något därpå. Det himmelska ljus, som förhärligade hans ansikte, den gudomliga medlidsamhet, som besjälade hans bön, träffade de kringstående rådsherrarna såsom en skarp pil och överbevisade dem. Och Saulus, den förföljande fariséen, blev ett utvalt redskap till att frambära Kristi namn ”inför hedningar och konungar och Israels barn”. Och en tid därefter skrev den ålderstigne Paulus från fängelset i Rom: ”Somliga finnas väl ock, som av avund och trätlystnad predika Kristus ... i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bedrövelse i mina bojar ... Kristus bliver dock på ena eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull eller i uppriktighet” (Fil. 1: 15, 16, 18). Genom Pauli fångenskap blev också evangelium utbrett till fjärran trakter, medan själar vunnos för Kristus i själva kejsarens palats. Genom satans försök att omintetgöra Guds ords oförgängliga säd, ”som förbliver” (1 Petr. 1: 23), blev denna säd utsädd i människornas hjärtan. Genom den vanära och förföljelse, som Guds barn lida, blir Kristi namn förhärligat och själar frälsta.

”Eder lön är stor i himmelen” — deras lön, som äro Kristi vittnen under förföljelse och försmädelse. Medan människorna söka efter jordiska skatter, hänvisar Jesus dem till den himmelska lönen. Men han förlägger icke denna lön helt och hållet till det kommande livet, utan redan här få vi begynna njuta av den. Herren uppenbarade sig för Abraham och sade: ”Jag är din sköld; din lön skall bliva mycket stor” (1 Mos. 15: 1). Alla, som följa Kristus, skola få samma lön. Att komma i förening med Jehova, Emanuel — han, i vilken ”vis-

[48]

[49]

domens och kunskapens alla skatter” finnas fördolda, ”ty i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen” — att känna honom, att äga honom, i det hjärtat mer och mer öppnas för att mottaga hans gudomliga egenskaper, att lära känna hans kärlek och kraft, att äga Kristi outgrundliga rikedomar, att fatta mer och mer, ”vad bredden och längden och höjden och djupet är, och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap”, att man blir helt uppfylld av ”all Guds fullhet” — ”detta är Herrens tjänares arvedel, den rätt de skola undfå av mig, säger Herren” (Kol. 2: 3; Ef. 3: 18, 19; Jes. 54: 17).

[50] Det var denna fröjd, som uppfyllde Paulus och Silas, då de i fängelset i Filippi vid midnattstiden bådo samt sjöngo lovsånger. Kristus var hos dem, och hans närvaros ljus genomträngde fängelsets mörker. Då Paulus såg, hur evangelium gjorde framgång, skrev han från Rom, icke aktande sina bojar: ”Däröver gläder jag mig. Ja, jag skall ock framgent få glädja mig” (Fil. 1: 18). Kristi egna ord på berget återljuda i Pauli budskap till församlingen i Filippi mitt under dess förföljelse: ”Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder” (Fil. 4:4).

”I ären jordens salt.”

Saltet värderas för sina bevarande eller konserverande egenskaper. Då Kristus därför säger, att Guds barn äro jordens salt, vill han därmed lära dem, att det är hans avsikt att genom sin nåds inflytelse göra dem till medel för andras frälsning. Guds syftemål med att välja ett folk och avskilja det från världen är ej blott, att detta folk skulle vara hans barn, utan även att världen genom dem måtte bliva delaktig av hans frälsande nåd (Tit. 2: 11).

[51] Då Gud valde Abraham, gjorde han det ej blott för att Abraham skulle bliva hans vän, utan han ville göra Abraham till ett redskap, genom vilket andra folk kunde få del av de särskilda välsignelser, som han ville göra dem delaktiga av. Jesus sade i den bön, han strax före sin korsfästelse bad för sina lärjungar: ”Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade” (Joh. 17: 19). Så skola ock de kristna, som blivit luttrade genom sanningen, äga frälsande egenskaper, som äro ägnade att bevara världen från att försjunka i hopplöst fördärv.

Saltet måste blandas med det, som skall saltas; det måste ingjutas däri och helt genomtränga det, annars kan saltet ej bevara det från föruttelse. Så är det även genom personlig beröring med människorna, som dessa kunna påverkas av evangeliets frälsande kraft. De frälsas ej i massa, utan som individer. Ett personligt inflytande är härvid en dragande kraft. Vi måste komma i nära gemenskap med dem vi önska hjälpa.

Saltets sälla föreställer den kristnes andliga kraft hans hjärta, uppfyllt av Jesu kärlek, hans liv, genomsyrat av Kristi rättfärdighet. Kristi kärlek genomsyrar och påverkar. Då den är ingjuten i våra hjärtan, utflödar den till andra. Vi måste komma i nära beröring med våra medmänniskor, så att deras hjärtan uppvärmas av vår sympati och vår kärlek till dem. Från en allvarlig kristen utflödar ständigt en genomträngande livsenergi, som ingjuter ny andlig kraft i de själar, för vilka han verkar. Ej människans egen kraft, utan den helige Andes kraft förmår omskapa människan.

Jesus tillade en allvarlig varning: ”Men om saltet mister sin sälla, varmed skall man då giva det sälla igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna” (Matt. 5: 13).

Under det Jesus talade, kunde folket se det glittrande saltet på stigarna, där det utkastats, emedan det hade förlorat sin sälla och nu ej mer var till någon nytta. Detta var en trogen bild av fariséernas tillstånd och den inverkan deras religion hade på folket. Det framställde livet hos varje människa, som förlorat Guds nåds kraft och därför blivit kall och okristlig. En sådan människa, vilken bekännelse hon än må hava, betraktas av människor och änglar som andefattig och oangenäm. Det är till sådana Kristus säger: ”Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun” (Upp. 3 : 15, 16).

Utan levande tro på Kristus såsom en personlig Frälsare kunna vi icke göra vår inflytelse gällande gent emot världens otro. Vi kunna ej delgiva andra, vad vi icke själva äro i besittning av. Endast i den mån vi troget och nitiskt tjäna Kristus, kunna vi utöva en inflytelse för människosläktets upplyftande och välsignelse. Äga vi ingen verklig kärlek, ingen verklig kristlig erfarenhet i vår gudstjänst, så ha vi heller ingen kraft att hjälpa andra, ingen förbindelse med himmelen, ingen kristlig sälla i vårt dagliga liv. Om den helige Ande ej kan använda oss som redskap, genom vilka han kan meddela andra

sanningen, såsom den är i Kristus Jesus, så äro vi som salt, vilket mist sin sälta och därför är onyttigt. Genom brist på Kristi nåd vittna vi inför världen, att den sanning, vi bekänna oss tro, ej äger någon helgande kraft, och så långt vår inflytelse sträcker sig, omintetgör vi då genom den det gudomliga ordets verkan. ”Om jag talade både människors och änglars tungomål men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn” (1 Kor. 13: 1—3).

När kärleken fyller hjärtat, flödar den ut till andra, men ej på grund av deras ynnestbevis, utan emedan kärleken är drivfjädern. Kärleken förvandlar karaktären, behärskar våra böjelser, underkuvar fiendskapen och förädlar våra känslor. Denna kärlek omfattar hela världsalltet och är i harmoni med änglarnas kärlek i deras tjänst för mänskligheten. Om en sådan kärlek fyller hjärtat, förljuvar den hela livet och sprider välsignelse överallt omkring sig. Detta och detta allena kan göra oss till jordens salt.

”I ären världens ljus.”

Då Jesus undervisade folket, gjorde han det på ett sätt, som intresserade åhörarna och fångslade deras uppmärksamhet, i det han belyste de framställda sanningarna genom bilder ur naturen. Folket hade samlats redan tidigt på morgonen. Den härliga solen, som steg allt högre på det blåa himlavalvet, drev bort skuggorna, som lågo lägrade i dalarna och i de smala passen mellan bergen. Härligheten på himlavalvet i öster hade ännu icke försvunnit. Solens ljus överflödade landet i all sin strålgång, sjöns lugna yta återkastade det gyllene skenet och avspeglade morgonens rosenfärgade skyar. Varje knopp, varje blomma, varje löv glittrade av daggpärlor. Naturen log under välsignelsen av en ny dag, och fåglarna uppstämde sina ljuva sånger bland träden. Frälsaren blickade ned på folket, som var samlat framför honom, och lyfte därpå sina ögon mot den uppgående solen, i det han sade till sina lärjungar: ”I ären världens ljus.” Såsom

solen tågar fram på sin kärleks mission, skingrande nattens skuggor och väckande den sovande världen till liv, så skola Kristi lärjungar gå ut för att sprida himmelens ljus bland dem, som äro försänkta i villfarelsens och syndens mörker.

I det klara morgonljuset framstodo tydligt de städer och byar, som finnas bland kullarna omkring och som sålunda bidrogo till att höja skådespelet. Jesus pekade på dem och sade: ”Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg.” Och han tilläde: ”Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem, som äro i huset” (Matt. 5: 14, 15). De flesta av dem, som lyssnade till Jesu ord, voro lantmän och fiskare, vilkas anspråkslösa hyddor innehöllo blott ett rum, så att ett enda ljus på bordet upplyste hela huset. ”På samma sätt”, sade Jesus, ”må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen.”

Intet annat ljus har någonsin lyst eller kommer någonsin att lysa över fallna människor än det, som utgår från Kristus. Vår Frälsare är det enda ljus, som kan skingra mörkret i en värld, som är försänkt i synd. Om honom är det skrivet: ”I det var liv, och livet var människornas ljus” (Joh. 1:4). Det är genom att mottaga hans liv, som hans efterföljare kunna bliva ljusbärare. Kristi liv i själen och hans kärlek, uppenbarad i karaktären, göra dem till världens ljus.

[55]

[56]

Människorna hava intet ljus i sig själva. Utan Kristus äro vi som en otänd veke, såsom månen, vänd från solen; vi hava icke i oss själva en enda ljusstråle, som kan genomtränga världens mörker. Men då vi vända oss mot rättfärdighetens sol, då vi komma i beröring med Kristus, fylles själen av hans gudomliga närvaros strålgans.

Kristi efterföljare skola vara mer än ljus bland människorna, de skola vara ljuset i världen. Jesus säger till alla, som bekänna sig vara hans lärjungar: I haven överlämnat eder åt mig, och jag har sänt eder ut i världen såsom mina representanter. Såsom Fadern sänt honom, så, förklarar han, ”har ock jag sänt dem i världen” (Joh. 17: 18). Såsom Kristus är det medel, genom vilket Fadern uppenbarar sig, så skola vi vara medel, genom vilka Kristus uppenbarar sig för världen. Ehuru Frälsaren är ljusets stora källa, bör du, o kristen, ej glömma, att han uppenbarar sig genom människor. Guds välsignelser komma oss till del genom mänskliga redskap. Kristus själv uppenbarades i världen såsom Människosonen. Såsom människa, delaktig av den

[57] gudomliga naturen, måste han komma i beröring med människorna. Varje enskild Kristi lärjunge är ett av Gud utvalt redskap för Guds uppenbarelse bland människorna. Härlighetens änglar vänta att genom oss få meddela himmelens ljus och kraft åt själar, som rusa mot fördärvet. Skall det mänskliga redskapet försumma att utföra denna sin mission? Ack, då blir världen i samma mån berövad den helige Andes utlovade inflytelse.

Men Jesus sade icke till sina lärjungar, att de skulle beflita sig om att göra sig till ljus, utan han sade: ”På samma sätt må ock edert ljus lysa.” Om Kristus får bo i hjärtat, är det omöjligt att dölja hans närvaros ljus. Om de, som bekänna sig vara Kristi efterföljare, icke äro världens ljus, så är orsaken den, att de förlorat Andens kraft. Om de icke hava något ljus att meddela, är det därför, att de icke stå i förbindelse med ljusets källa.

I alla tidsåldrar har ”Kristi Ande”, som var i profeterna (1 Petr. 1: 11), gjort Guds sanna barn till ljus för sin tid och sitt släkte. Josef var en ljusbärare i Egypten, där han genom sitt rena, människovänliga och kärleksfulla liv representerade Kristus mitt ibland ett avgudiskt släkte. Under det israeliterna tågade från Egypten till det utlovade landet, voro de trogna bland dem ljus för de omgivande nationerna, och genom dem blev Gud då uppenbarad för världen. Från Daniel och hans medbröder i Babylon och från Mor-dokai i Persien strålade det gudomliga ljuset mitt i de kungliga palatsens mörker. Så äro nu Kristi lärjungar ljusbärare under sin vandring till himmelen. Genom dem bliva Faderns nåd och godhet uppenbarade för en värld, som är försänkt i mörker och i okunnighet om Gud. Människorna se deras goda gärningar och prisa Fadern, som är i himmelen. Ty därigenom uppenbaras, att det på världsalltets tron finns en Gud, vars karaktär är värdig att prisas och efterliknas. Den gudomliga kärlek, som glöder [58] i hjärtat, den kristliga enhet, som uppenbaras i livet, är som skymtar av himmelen, genom vilka världens barn må kunna lära att värdera dess förträfflighet.

Det är på detta sätt människorna ”lära känna den kärlek, som Gud har i oss” (1 Joh. 4: 16). Och sålunda bliva hjärtan, som en gång voro syndiga och fördärvade, renade och omskapade, så att de kunna ”ställas inför Guds härlighet ostraffliga, i fröjd” (Jud. v. 24).

Frälsarens ord: ”I ären världens ljus”, visa, att han överlämnat åt sina efterföljare en världsomfattande mission. På Kristi tid hade

själviskhet, högmod och fördomar uppbyggt en stark och hög skiljemur mellan dem, som fått i uppdrag att bevara Guds heliga ord, och alla andra folk på jorden. Men Frälsaren hade kommit för att taga bort denna skiljemur. De ord, som folket hörde från hans läppar, voro helt olika de ord, som de hört av präster och rabbiner. Kristus nedriver skiljemuren, egenkärleken och nationalismens fördomar och lär, att vi skola älska alla människor. Han lyfter människorna upp ur den trånga själviskheten. Han avskaffar alla gränslinjer och all onaturlig klasskillnad inom samhället. Han gör ingen åtskillnad mellan grannar och främlingar, vänner och fiender. Han lär oss, att vi i varje nödställd själ skola se vår nästa och att världen är vårt missionsfält.

Såsom solens strålar tränga fram till jordens mest avlägsna vrår, så har ock Gud för avsikt, att evangelii ljus skall nå varje själ på jorden. Om Kristi församling fullgjorde det uppdrag, hon fått av Herren, skulle ljuset utbredas till alla, som sitta i mörker och i döds-skuggans dal. I stället för att bilda kolonier och draga sig undan från ansvar och från att bära korset skulle församlingsmedlemmarna sprida sig i alla länder för att bliva Kristi ljusbärare och verka för själars frälsning, såsom han gjorde. Då skulle ock ”detta evangelium om riket” snart bliva förkunnat i hela världen. [59]

Sålunda skall Guds avsikt med att kalla ett folk, ända från Abrahams kallelse på Mesopotamiens slätter till vår kallelse i närvarande tid, bliva uppfylld. Han säger: ”Jag skall välsigna dig... och du skall bliva en välsignelse” (1 Mos. 12: 2). Kristi ord genom den evangeliske profeten Jesaja, vilka funno genljud i hans bergspredikan, voro ämnade för oss, som leva i det sista släktets tid: ”Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig” (Jes. 60: 1). Har Herrens härlighet gått upp över dig; har du skådat honom, som är ”härlig framför tio tusen”; har din själ blivit upplyst av hans härlighet, så ljuda dessa Mästarens ord till dig. Har du stått med Kristus på förklaringsberget? Nere i dalen finnas själar, som äro slavar under satan och som vänta på trons och bönens ord för att bliva frigjorda.

Vi böra ej blott begrunda Kristi härlighet, utan även tala om hans förträffliga egenskaper. Jesaja såg ej blott Kristi härlighet, utan han talade även om honom. Då David var försjunken i stum begrundan, upptändes en eld i hans hjärta och han talade med sin tunga (Ps.

[60] 39:4). Under det han betraktade Guds förunderliga kärlek, kunde han ej avhålla sig från att omtala, vad han sett och känt. Vem kan genom tron skåda in i återlösningens underbara plan och se en skymt av Guds enfödde Sons härlighet, utan att tala därom? Vem kan begrunda den outtömliga kärlek, som uppenbarades på Golgalas kors genom Kristi död för att rädda människorna från förtappelse och skänka dem evigt liv — vem kan betrakta allt detta och ändå icke utbrista i lov och pris till Frälsaren?

”I hans himmelska boning förkunnar allting hans ära” (Ps. 29: 9). Israels ljuvlige sångare prisade Herren på harpa, sägande: ”Ditt majestäts härlighet och ära vill jag begrunda och dina underfulla verk. Man skall tala om dina fruktansvärda gärningars makt, dina storverk skall jag förtälja” (Ps. 145: 5,6).

Golgota kors skall upphöjas inför alla folk. Det skall upptaga deras sinnen och fångsla deras tankar. Då skola alla deras andliga förmågor genomströmmas av gudomlig kraft direkt från Gud. Då skola alla krafter förenas i nitisk verksamhet för Mästaren. Då skola hans tjänare såsom levande ljusbärare utbreda sanningens ljus och upplysa världen.

Kristus antager med stor glädje varje mänskligt redskap, som överlämnar sig helt åt honom. Han förenar det mänskliga med det gudomliga, på det att han må kunna delgiva världen den gudomliga kärlekens hemlighet. Tala därom, sjung därom, bed därom! Förkunna hans härliga budskap och träng därmed intill jordens yttersta trakter!

[61] Tåligt burna prövningar, mottagna välsignelser, frestelser, som manligt övervinnas, ödmjukhet, vänlighet, barmhärtighet och kärlek utgöra det ljus, som helt naturligt strålar från den karaktär, som är motsatsen till det själviska hjärtat, i vilket livets ljus aldrig lyst in.

Kapitel 3—Lagens andlighet

”I skolen icke mena, att jag kommit för att upphäva lagen ... utan för att fullborda.”

Det var Kristus, som under åskdunder och blixtrar förkunnade lagen från Sinai berg. Såsom en förtärande eld vilade Guds härlighet över bergets topp, och hela berget skälvde, då Herren steg ned därpå. Israels skaror lågo på marken vid foten av berget och lyssnade med häpnad och förskräckelse till lagens heliga bud.

Vilken motsats var icke detta skådespel till det, varunder vår Frälsare höll sin predikan på berget! Under sommarens ljusa himmel och medan ej ett ljud, utom fåglarnas kvitter, störde den rådande stillheten, utvecklade Jesus sitt rikets grundsatser för det församlade folket. Och han, som nu med sådana kärleksfulla ord talade till folket, förklarade för dem samma lags grundsatser, som hade förkunnats från Sinai berg.

Då lagen förkunnades från Sinai, behövde israeliterna, som under sin trældom i Egypten avfallit djupt från Gud, få intryck av hans makt och majestät. Dock uppenbarade han sig på samma gång för dem såsom kärlekens Gud.

[62]

”Herren kom från Sinai, och från Seir gick hans sken upp för dem; han kom fram i glans från berget Paran, ut ur hopen av mång tusen heliga; på hans högra sida brann i eld en lag för dem. Ja, han vårdar sig om folken; folkets heliga äro alla under din hand. De ligga vid din fot, de hämta upp av dina ord” (5 Mos. 33: 2, 3).

Det var för Moses Gud uppenbarade den härlighet, som beskrives i dessa underbara ord, vilka under alla flydda tidsåldrar varit en så dyrbar skatt: ”Herren gick förbi honom, där han stod, och utropade: Herren, Herren! — en Gud, barmhärtig och nådig, lång-modig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd” (2 Mos. 34: 6,7).

Den lag, som gavs på Sinai berg, var ett tillkännagivande av kärlekens principer, en uppenbarelse av himmel ens lag för jordens

invånare. Lagen gavs genom en medlares hand och kungjordes av honom, genom vilkens inflytelse människornas hjärtan kunde bringas i harmoni med dess principer. Gud uppenbarade lagens ändamål, då han sade till Israel: "I skolen vara mig ett heligt folk" (2 Mos. 22: 31).

[63] Men israeliterna hade icke fattat lagens andliga natur, och allt för ofta var deras förmenta lydriad för densamma blott ett yttre iakttagande av former och ceremonier och icke en hjärtats underdånighet för kärlekens herravälde. I det Jesus genom sin karaktär och sina handlingar framställde för människorna sin himmelske Faders heliga och kärleksfulla egenskaper samt i motsats därtill framhöll den blotta yttre lydriads värdelöshet, kunde de judiska ledarna icke mottaga eller förstå hans ord. De tyckte, att han förriigade lagens fordringar. Och då han för dem framhöll just de sanningar, som utgjorde själva kärnan i deras gudstjänst, sågo de endast på det yttre och beskyllde honom för att vilja omstörta deras gudstjänst.

Ehuru Jesus talade lugnt, åtföljdes dock hans ord av ett allvar och en kraft, som djupt berörde åhörarnas hjärtan. De väntade förgevä få höra honom upprepa rabbinernas döda traditioner, och de häpnade över hans lära, "ty han lärde dem såsom en, som har makt, och icke såsom deras skriftlärd". Fariséerna lade märke till den stora skillnaden mellan deras eget och Kristi sätt att undervisa. De sågo, att sanningens majestät, skönhet och renhet tillika med dess djupgående och milda inflytelse gjorde ett djupt intryck på mångas sinnen, och de fruktade, att om Jesus tilläts fortsätta sin verksamhet, skulle han draga folket bort från dem. Därför bevakade de honom med outröttlig fiendskap i hopp om att finna någon orsak att anklaga honom inför Sanhedrin (Stora rådet) och på så sätt bringa honom om livet.

[64] Då Jesus predikade på berget, bevakades han noga av spejare, och under det han utvecklade rättfärdighetens principer, viskade fariséerna här och där bland folkskaran, att hans lära var i strid med de bud, som Gud hade kungjort från Sinai. Han sade intet, som var ägnat att undergräva deras tro på den religion, som de fått genom Moses, ty varje stråle av gudomligt ljus, som Israels store ledare hade meddelat folket, kom från Kristus själv. Många sade i sina hjärtan, att Jesus kommit för att avskaffa lagen. Men i ord, som ej kunde missförstås, uppenbarade han sin ståndpunkt med hänsyn till

Guds lag. ”I skolen icke mena”, sade han, ”att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna.”

Människans Skapare förklarar här själv, att det icke var hans avsikt att avskaffa lagen. Allting i naturen, från det lilla dammkornet, som visar sig i solstrålen, till de stora världar, som kretsar i himlarymderna, står under bestämda lagar. Och den naturliga världens ordning och harmoni bero på lydnad för dessa lagar.

Likaså finnes det även stora rättfärdighetsprinciper, som kontrollera alla förnuftiga väsens liv, och världsalltets välfärd beror på överensstämmelsen med dessa principer. Guds lag existerade, innan denna jord blev skapad. Änglar rätta sig efter dess grundsatser, och människorna måste lyda dess gudomliga bud för att bibehålla harmonien mellan himmelen och jorden. Kristus uppenbarade lagens principer för Adam i Eden, ”medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop” (Job 38: 7).

Kristi mission på jorden var icke att upplösa lagen, utan att genom sin nåd föra människan tillbaka till lydnad för dess bud.

Den älskade lärjungen, som lyssnade till Jesu ord på berget, skrev lång tid därefter under den helige Andes ingivelse om lagens evigt bindande krav och sade, att ”synd är överträdelse av lagen”, och att ”var och en som gör synd, han överträder ock lagen” (1 Joh. 3:4). Han säger också, att den lag han åsyftar, är ”ett gammalt bud, som I haven haft från begynnelsen” (1 Joh. 2:7). Aposteln talar nämligen här om den lag, som existerade i begynnelsen, då världen skapades, och som sedan upprepades på berget Sinai. [65]

Jesus säger vidare om lagen: ”I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen ... utan för att fullborda.” Han brukar här ordet ”fullborda” i samma bemärkelse, som då han till Johannes döparen talade om att ”uppfylla all rättfärdighet” (Matt. 3 :15), d. ä. att uppfylla måttet av lagens fordringar, att giva ett exempel på fullkomlig överensstämmelse med Guds vilja.

Genom sin mission i världen lät Kristus sin lag komma till ”makt och ära” (Jes. 42: 21). Han uppenbarade lagens andliga beskaffenhet, framställde dess omfattande och djupa grundsatser och tydliggjorde dess evigt bindande krav.

Kristi karaktärs gudomliga skönhet finner blott en dunkel återspegling hos de mest ädla och fromma bland människors barn. Salomo skrev om honom under den helige Andes inspiration: ”Härlig är

han framför tiotusen”, ”hela hans väsende är ljuvlighet” (Höga V. 5: 10, 16).

[66] Och David sade med profetisk siareblick: ”Du är den skönaste bland människors barn” (Ps. 45:3). Jesus, Faderns väsendes avbild och hans härlighets återsken, den självuppoffrande återlösaren, var under hela sin kärleksfulla pilgrimsfärd på jorden en levande framställning av Guds lag. Genom sitt liv uppenbarade han den himmelska kärlek och de gudomliga principer, som ligga till grund för den eviga rättfärdighetens lagar.

”Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagens förgås, förrän det allt har fullbordats.” Genom sin egen lydnad för lagen bekräftade Kristus lagens oföränderliga beskaffenhet och visade, att genom hans nåd kunde varje Adams son och dotter vandra i fullkomlig lydnad för dess bud. I sin bergspredikan förklarade han, att icke ens den minsta prick av lagen skulle förgås, ”förrän det allt har fullbordats”, det vill säga allt, som angår människosläktet och frälsningsplanen. Han lär icke, att lagen någonsin skulle bli avskaffad, men han försäkrar, att förr skola himmel och jord förgås, än lagens giltighet bli om intet. Ingen borde därför hysa den tanken, att det var Kristi mission att avskaffa lagens bud. Så länge himmelen och jorden fortfara att existera, skola Guds lags heliga principer bestå. Hans rättfärdighet, som är ”såsom väldiga berg” (Ps. 36: 7), skall fortfara att vara en källa av välsignelse, vilken utsänder sitt uppfriskande vatten till alla delar av jorden.

[67] Emedan Guds lag är fullkomlig och följaktligen oföränderlig, är det omöjligt för syndiga människor att i sin egen kraft uppfylla dess fordringar. Därför har Jesus kommit såsom vår Frälsare. Hans mission var att göra människorna delaktiga av den gudomliga naturen och sålunda bringa dem i harmoni med den himmelska lagens principer. När vi övergiva våra synder och mottaga Kristus såsom vår Frälsare, blir lagen ärad och upphöjd. Aposteln Paulus frågar: ”Göra vi då vad lag är om intet genom tron? Bort det! Vi göra tvärtom lag gällande” (Rom. 3: 31).

Guds löfte i det nya förbundet lyder: ”Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem” (Hebr. 10: 16). Gamla testamentets förebilder, som pekade framåt till Kristus såsom det Guds Lamm, som kom för att borttaga världens synd, skulle

försvinna vid hans död. Men de rättfärdighetens principer, som ligga till grund för de tio budens lag, äro lika oföränderliga och eviga som Jehovas orubbliga tron. Icke ett enda bud har blivit om intet; icke en enda bokstav eller prick har blivit förändrad. Samma principer, som uppenbarades för människan i paradiset såsom livets stora lag, komma att existera oförändrade även i det återställda paradiset. När Eden åter blomstrar på jorden, skall Guds lag lydast av alla jordens invånare.

”Evinnerligen, Herre, står ditt ord fast i himmelen.” ”Alla dina bud äro sanning. Längesedan vet jag genom dina vittnesbörd, att du har stadgat dem för evig tid.” ”De stå fasta för alltid och för evigt, de fullbordas med trofasthet och rättvisa” (Ps. 119: 89, 151, 152; 111: 8).

”Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket.”

Härav lära vi, att den som sålunda förringar Guds lag, skall ej inkomma i himmelriket. Ty envar, som uppsåtligt överträder ett av Guds bud, håller icke något av dem i anda och sanning. ”Om någon håller hela lagen i övrigt men felar i ett, så är han skyldig till allt” [68] (Jak. 2: 10).

Det är icke olydnadens storhet, som gör den till synd, utan själva den omständigheten, att den, om också i minsta mån, är en avvikelse från Guds uttryckliga vilja. Därigenom visar det sig nämligen, att det ännu finnes gemenskap mellan själen och synden och att hjärtats tjänst är delad. Detta är verklig förnekelse av Gud och uppstudsighet mot hans regerings lagar.

Om människan hade tillåtelse att avvika från Herrens fordringar och uppställa en egen måttstock för sina plikter, så skulle en stor mängd olika lagar uppkomma för att tillfredsställa människornas olika tycken, och Herrens rättighet att regera bleve därigenom fråntagen honom. Självskheten bleve då den högsta lagen, den mänskliga viljan bleve förhärskande, medan Guds heliga och upphöjda vilja — Guds kärlek till hans skapade väsen — bleve vanhedrad och föraktad.

Närhelst människorna välja sina egna vägar, komma de i strid mot Gud. De hava då ingen del i himmelriket, ty de äro ej i harmoni med himmelens principer. De ställa sig på hans sida, som är Guds och människans fiende. Människan skall leva, icke av ett ord, icke av många ord, utan av varje ord, som Gud har talat. Vi kunna ej utan fara förkasta eller förakta ett enda ord, hur ringa det än må synas för oss. I Guds lag finnes ej ett enda bud, som icke är ämnat att vara människan till lycka och välsignelse för både detta och det tillkommande livet. Den som lyder Guds lag, är därigenom liksom [69] omgiven av en skyddsmurmot det onda. Men den som på en enda punkt nedbryter denna gudomliga skyddsmur, har gjort den oduglig såsom ett skydd, ty han har därigenom gjort det möjligt för fienden att komma in och åstadkomma förödelse och ruin.

Genom att ringakta Guds vilja i en enda punkt öppnade våra första föräldrar vägen för syndens elände att komma in och uppfylla hela världen. Och varje människa, som följer deras exempel, medverkar till samma resultat. Guds kärlek ligger till grund för varje bud i Guds lag, och den som avviker från hans bud, ådrager sig därigenom olycka och fördärv.

”Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket.”

Dé skriftlärdé och fariséerna hade anklagat icke blott Kristus utan även hans lärjungar för att vara syndare, därför att de ej iakttago rabbinernas stadgar och förordningar. Lärjungarna hade fördenskull ofta varit utsatta för obehag genom anklagelser av dem, de varit vana att betrakta som sina religionslärare. Jesus avslöjade nu detta bedrägeri. Han förklarade, att den rättfärdighet, som de skriftlärdé och fariséerna värderade så högt, var värdelös. Judarna hade gjort anspråk på att vara Guds särskilda, trogna folk, som åtnjöto hans välbegag, men Kristus påvisade, hurusom deras religion var blottad på [70] frälsande tro. Deras föregivna gudsfuktan, deras mänskliga stadgar och ceremonier, även deras skrytsamma yttre iakttagande av lagens fordringar — allt detta kunde ej hava någon helgande inflytelse på dem. De voro icke renhjärtade, och de saknade karaktärens ädelhet och sann gudsfuktan.

En lagreligion blott förmår icke bringa själen i harmoni med Gud. Fariséernas stränga, oeffterrättliga ortodoxi, så blottad på botfärdighet, ömhjärtenhet och kärlek, var endast en stötesten för syndaren. De liknade det salt, som hade förlorat sin sälta; ty deras inflytelse ägde ingen kraft att bevara världen från fördärv. Den sanna tron är den, som är ”verksam i kärlek” (Gal. 5: 6) och som renar själen. Den är som en surdeg — den genomtränger och förvandlar karaktären.

Allt detta borde judarna ha lärt från de profetiska skrifterna. Århundraden förut hade själens rop efter rättfärdiggörelse inför Gud funnit uttryck och svar i profeten Mikas ord: ”Varmed skall jag träda fram inför Herren, och varmed böja mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Har Herren behag till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Nej, vad gott är har han kungjort för dig, o människa; ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?” (Mik. 6: 6—8).

Profeten Hosea hade utpekade fariseismens sanna beskaffenhet i dessa ord: ”Israel är ett bart vinträd, som bär frukt för sig själv” (Hos. 10: 1, eng. övers.). Judarna bekände sig tjäna Gud, men tjänade i verkligheten sig själva. Deras rättfärdighet var frukten av deras egna bemödanden att hålla lagen i överensstämmelse med sina egna idéer och till fördel för sig själva, följaktligen kunde lagen ej vara bättre, än de själva voro. I sina försök att göra sig själva heliga, sökte de frambringa renhet av orenhet. Guds lag är lika helig som Gud själv, lika fullkomlig som han själv. Den framställer för människorna Guds rättfärdighet. Det är dock omöjligt för människan att hålla denna lag i egen kraft; ty människans natur är syndig och fördärvad och helt olik Guds karaktär. De gärningar, som härflyta från ett själviskt hjärta, äro ”såsom en fläckad klädnad” (Jes. 64: 6).

Enär Guds lag är helig, kunde judarna ej uppnå rättfärdighet genom sina egna bemödanden att hålla den. Om Kristi lärjungar önskade inkomma i himmelriket, måste de därför komma i besittning av en rättfärdighet, som var av helt annan beskaffenhet än fariséernas rättfärdighet. I sin Son erbjöd Gud dem lagens fullkomliga rättfärdighet. Om de ville helt öppna sina hjärtan och anamma Kristus, så skulle Guds eget liv, hans kärlek, fylla dem och förvandla dem till likhet med honom. Sålunda skulle de genom Guds fria gåva komma

i besittning av den rättfärdighet, som lagen fordrar. Men fariséerna förkastade Kristus, ty de förstodo icke Guds rättfärdighet, utan sökte upprätta sin egen rättfärdighet (Rom. 10:3) och ville därför ej underordna sig Guds.

[72] Jesus fortsatte och visade sina åhörare, vad det innebar att hålla Guds bud, att det bestod i ett frambringande av Kristi karaktär hos dem; ty genom Kristus uppenbarade Gud sig dagligen inför deras åsyn.

”Var och en, som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens dom.”

Genom Moses hade Herren sagt: ”Du skall icke hava hat till din broder i ditt hjärta ... Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon av ditt folk, utan du skall älska din nästa såsom dig själv. Jag är Herren” (3 Mos. 19: 17, 18). De sanningar Jesus framställde voro desamma, som profeterna hade framställt, men genom hjärtats förhärdelse och synd hade de blivit fördunklade.

Frälsarens ord uppenbarade för hans åhörare den omständigheten, att på samma gång de fördömde andra såsom överträdare, voro de själva lika skyldiga, emedan de hyste hat i sina hjärtan.

På andra sidan sjön mitt emot det berg där, Jesus höll sin predikan, låg landet Basan, en enslig trakt, vars vilda dälдер och skogbeväxta kullar länge hade varit ett lämpligt tillhåll för brottslingar av alla slag. Folket erinrade sig de stölder och mord, som blivit begångna där, och många fördömde ivrigt dessa brottslingar, på samma gång de själva voro hätska och stridslystna samt hyste det bittraste hat mot sina romerska förtryckare och tyckte, att de hade rättighet att hata och förakta alla andra folk, ja, även sådana av sina egna landsmän, som icke i allt hyste samma åsikter, som de själva gjorde. I allt detta överträdde de den lag, som säger: ”Du skall icke dräpa.”

[73] Hatets och hämndens ande hade sin upprinnelse hos satan, och den ledde honom till att döda Guds Son. Den som hyser hat eller
[74] illvilliga känslor, besjålas av samma anda, och frukten därav bliver död. Den onda handlingen ligger förborgad i den hämndgiriga tanken såsom plantan i fröet. ”Var och en, som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten, att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig” (1 Joh. 3: 15).

”Den som säger till sin broder: Du odåga, han är hemfallen åt stora rådets dom.” I det Gud utgav sin Son för vår återlösning, visade han, vilket högt värde han sätter på varje själ, och han har ej givit någon människa rättighet att tala föraktligt om en annan. Vi kunna se fel och svagheter hos våra medmänniskor, men Gud gör anspråk på varje själ såsom sin egendom. Den är hans på grund av skapelsen och i dubbel bemärkelse hans såsom köpt med Kristi dyrbara blod. Alla äro skapade till Guds avbild, varför även de djupast fallna böra bemötas med aktning och ömhet. Gud skall hålla oss ansvariga för varje föraktligt ord, som vi uttala om en själ, för vilken Kristus givit sitt liv.

”Vem säger då, att du har något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet, vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet?” (1 Kor. 4:7). ”Vem är du, som dömer en annans tjänare? Om han står eller faller, det kommer allenast hans egen herre vid; men han skall väl bliva stående, ty Herren är mäktig att hålla honom stående” (Rom. 14: 4).

[75]

”Den som säger: Du dåre, han är hemfallen åt det brinnande Gehenna.” I gamla testamentets skrifter brukas ordet ”dåre” för att beteckna en avfallen person eller en, som överlämnat sig åt ogudaktighet. Jesus säger här, att den som fördömer sin broder som en avfallen eller en gudsföraktare, visar därigenom, att han själv står under samma fördömelse..

Om Kristus själv heter det, att då han tvistade med satan om Moses' kropp, ”dristade han sig icke att över honom uttala någon smädande dom” (Jud. v. 9). Om Kristus gjort det, hade han ställt sig på satans sida; ty anklagelse är den ondes vapen. Han kallas i bibeln för ”brödernas anklagare” (Upp. 12: 10). Jesus brukade icke några av satans vapen, utan mötte honom vid detta tillfälle med dessa ord: ”Herren näpse dig.”

Detta är ett exempel för oss. Då vi komma i strid med Kristi fiender, böra vi ej säga någonting, som uppenbarar en hämndens ande, eller sådant, som på något sätt kan uppfattas såsom smädelse eller anklagelse. Vi borde icke betrakta dem, som äro olika oss, såsom fiender eller avfallingar eller göra dem till föremål för skämt och åtlöje. Den som uppträder såsom ett Guds språkrör, skulle ej yttra

ord, som icke himmelens Majestät ville bruka, ens då han tvistade med satan. Även vi böra lämna åt Gud att döma och fördöma.

”Förlik dig med din broder.”

[76] Guds kärlek är ej blott en teori. Den är en praktiskt verkande princip, en levande källa, som alltjämt flödar över till andras välsignelse. Om Kristi kärlek bor i oss, är det icke nog med att vi ej hysa hat gent emot våra medmänniskor, utan vi skola då på allt sätt bevisa dem kärlek.

Jesus säger: ”Därför, om du kominer med din gåva till altaret och där drager dig till minnes, att din broder har något emot dig, så lägg ned din gåva där inför altaret, och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva.” Offergåvan visade, att den som frambar densamma, hade genom tron på Kristus blivit delaktig av Guds nåd och kärlek. Men om någon visar tro på Guds förlåtande kärlek, men på samma gång uppenbarar en kärlekslöshetens ande, så är hans tro endast skrymteri.

Då någon, som föregiver sig tjäna Gud, förorättar en broder, missrepresenterar han Guds karaktär för denne broder, och detta måste han bekänna; för att komma i harmoni med Gud måste han erkänna, att det är synd. Vår broder har måhända gjort oss större oförrätt, än vi gjort honom, men detta minskar icke vårt ansvar. Om vi, då vi träda inför Gud, ihågkomma, att någon har något emot oss, så böra vi lämna vårt böneoffer eller tackoffer eller våra frivilliga gåvor och gå till den broder, med vilken vi kommit i delo, och ödmjukt bekänna våra egna synder samt bedja honom om förlåtelse.

[77] Om vi på något sätt ha bedragit eller förorättat vår broder, borde vi gottgöra detta. Om vi omedvetet burit falskt vittnesbörd, om vi misstytt hans ord eller om vi på något sätt skadat hans inflytande, borde vi gå till den, som vi samtalat med om honom, och taga tillbaka alla våra orätta framställningar.

Om svårigheter bröder emellan icke lades i öppen dag för andra, utan ödmjukt i kristlig och kärleksfull anda övervägdes bröderna emellan, hur mycket ont skulle icke då kunna undvikas! Hur många bittra rötter, som nu bli många till skada, skulle ej då bli uppräckta, och hur skulle icke Kristi efterföljare då på det ömmaste och innerligaste sätt förenas i kärlek!

”Var och en, som med begär ser på en annans hustru, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.”

Judarna högmodades över sin moral, under det de betraktade hedningarnas sinnliga handlingar med avsky. De romerska ämbetsmän, som den kejsrerliga regeringen skickat till Palestina, voro en ständig förargelse för folket; ty med dessa utlänningar hade också införts en massa hedniska seder, lustar och utsvävningar. De romerska ämbetsmännen i Kapernaum med sitt lättsinniga sällskap uppträdde på de allmänna promenadplatserna, och ej sällan hördes deras stöj från den lugna sjön, där deras lustbåtar gled fram. De församlade väntade nu, att Jesus skulle skarpt fördöma denna klass. Men hur stor blev icke deras förvåning, då de lyssnade till ord, som blottade synden i deras egna hjärtan! Jesus säger, att om också endast en ond tanke hyses och omhuldats, sak samma hur hemligt, visar detta, att synd ännu härskar i hjärtat. Själens är ännu behäftad med bitterhetens galla, är ännu fången i orättfärdighetens bojar. Den som finner behag i det, som är oheligt, samt giver efter för onda tankar och ögonens begärelse, kan i den uppenbara synden, med dess skam och hjärtslitande sorger, skåda den sanna beskaffenheten av det onda, som han gömt i själens dolda kamrar. Frestelsens stund, även om man skulle falla i någon svår synd, skapar icke det onda, som uppenbaras, utan endast utvecklar eller lägger i dagen det som varit dolt i hjärtat. Som en man ”tänker i sitt hjärta, så är han”, ”ty därifrån utgår livet” (Ords. 23: 7, gamla övers.; 4: 23).

[78]

”Om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den, och kasta den ifrån dig.”

För att förebygga spridningen av sjukdom i kroppen och för att rädda livet kan en människa samtycka till att låta t. o. m. sin högra hand amputeras. Hur mycket mer borde hon då icke vara villig att avstå från allt, som sätter själens liv i fara!

Själur, som av satan blivit insnärjda i syndens slaveri, bliva genom evangelium återlösta samt delaktig- gjorda av Guds barns härliga frihet. Guds avsikt är ej blott att frälsa från det lidande, som är syndens oundvikliga resultat, utan hans avsikt är att frälsa från själva synden. Den fördärvade och vanställda själen måste renas och

[79] omskapas, så att hon kan iklädas ”Herrens, vår Guds, ljuvlighet” och förvandlas till likhet med ”hans Sons bild” (Ps. 90: 17; Rom. 8: 29). ”Vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem, som älska honom” (1 Kor. 2: 9.) Evigheten allena kan uppenbara den härliga bestämelse, som väntar en till Guds avbild återställd människa.

För att vi skola uppnå detta höga ideal, måste vi bli fria från allt, som är ägnat att fördärva själen. Det är genom vår vilja, som synden bibehåller sitt herravälde över oss. Kristus framställer uppoffrandet av vår egen vilja genom bilden av utrivandet av ögat eller avskärandet av handen. Ofta tycks det för oss, som om uppoffringen av vår vilja åt Gud är ett samtyckande å vår sida att bli krymplingar för hela livet. Men Kristus säger, att det är bättre för oss att förlora en av våra lemmar än att gå miste om det eviga livet. Det vi betrakta som en olycka är ofta ett medel, varigenom den största välsignelse kommer oss till del.

Gud är livets källa, och endast genom gemenskap med honom kunna vi komma i besittning av livet. ”Men en sådan [människa], som allenast gör sig goda dagar, hon är död, fastän hon lever” (1 Tim. 5:6). Endast om vi bli Guds vilja underdåniga, är det möjligt för Gud att göra oss delaktiga i sitt liv. Endast då vi genom att helt överlämna oss i Guds händer mottaga hans liv, kunna vi övervinna de hemliga synder, som Jesus utpekar. Det är möjligt för oss att dölja dessa i våra hjärtan, så att andra människor ej kunna se dem, men hur skola vi bestå inför Gud?

[80] Om vi fasthålla det egna jaget och icke äro villiga att foga oss efter Guds vilja, så välja vi döden; ty all synd är för Gud som en förtärande eld. Om vi välja synden och vägra att skilja oss från densamma, så skall Guds närvaro förtära både synden och oss.

Det kräver uppoffring att överlämna sig åt Gud, men en uppoffring av det lägre för det högre, av det jordiska för det andliga, av det förgängliga för det eviga. Gud har ej för avsikt, att vår vilja skall omintetgöras, ty det är endast genom viljekraftens utövande, vi kunna utföra, vad han ålägger oss. Men vår vilja måste bli underdånig hans vilja, att den må renas och förädlas, och då vi sålunda komma i harmoni med Gud, kan han genom oss meddela sin kärlek och kraft åt andra. Hur bitter och smärtsam denna uppoffring av vår vilja än

må kännas för det själviska och onda hjärtat, är den dock nyttig för oss.

[81]

Jakob lärde ej känna en övervinnande tros seger, ej heller blev han kallad Guds kämpe, förrän han som krympling hjälplöst kastade sig i ängelns armar. Det var då Jakob ”haltade på höften”, som Esaus beväpnade skara hejdades på sin framryckning mot honom, och den stolte Faraos föll på sitt ansikte inför honom och bad om hans välsignelse. Även vår Frälsningshövding blev fullkomnad genom lidande (Hebr. 2:10). Och trons barn ”blevo starka från att hava varit svaga” och ”drevo främmande härar på flykten” (Hebr. 11: 34). Så skola ”de lama taga byte” och de svaga bliva ”såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel framför dem” (Jes. 33: 23; Sak. 12: 8).

”Är det lagligt för en man att skilja sig från sin hustru?”

Bland judarna hade en man tillåtelse att skilja sin hustru från sig för den mest obetydliga orsak, och den frånskilda kvinnan hade då frihet att äkta en annan man. Men denna sed medförde mycken synd och mycket elände. I sin bergspredikan förklarade Jesus tydligt, att äktenskapsbandet kan ej upplösas för någon annan orsak än otrohet.

Då fariséerna efteråt frågade honom, huruvida det var lagligt att skiljas, riktade han sina åhörarens uppmärksamhet tillbaka till skapelsen. Han sade: ”För edra hjärtans hårdhets skull tillstodde Moses eder att skiljas från edra hustrur, men från begynnelsen har det icke varit så” (Matt. 19:3,8). Han hänvisade dem till människans lyckliga dagar i Eden, sedan Gud förklarat allting vara ”mycket gott”. Det var då som såväl äktenskapet som sabbaten — dessa två gudomliga instiftelser, vilka avsågo Guds ära och människosläktets välsignelse — fingo sin upprinnelse. I det Skaparen förenade det heliga paret, sägande: ”Fördens skull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött” (1 Mos. 2: 24), kungjorde han äktenskapslagen för alla Adams barn intill tidens slut. Vad den evige Fadern själv förklarat för gott, var avsett att lända till människans största välsignelse och utveckling.

[82]

Äktenskapet har i likhet med andra Guds förordningar blivit förvrängt och fördärvat genom synden. Men ett av evangeliets syftemål är att återställa det till dess ursprungliga renhet och skönhet. I både

gamla och nya testamentet användes äktenskapet såsom en bild av den ömma och heliga förening, som existerar mellan Kristus och hans folk, de återlösta, som han köpt med sitt blod på Golgatas kors. "Frukta icke," säger han, "ty den som har skapat dig är din man, han, vilkens namn är Herren Sebaot; och Israels Helige är din förlossare" (Jes. 54:4,5). "Vänden om, I avfälliga barn, säger Herren, ty jag är eder rätte herre" (Jer. 3: 14). Och i "sångernas sång" höra vi brudens röst säga: "Min vän är min, och jag är hans." Och han, som är "härlig framför tio tusen", säger till sin utkorade: "Du är skön alltigenom,

[83]

min älskade, på dig finnes ingen fläck" (Hög. V. 2: 16; 5: 10; 4:7). Längre fram i tiden skrev Paulus till de kristna i Efesus, att Herren förordnat, att mannen skall vara hustruns huvud, hennes beskyddare, husbandet (eng. "house-band"), som sammanbinder familjens medlemmar, "såsom ock Kristus är församlingens huvud" och "sin kropps [församlingens] frälsare". Därför säger han ock: "Såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män. I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur" (Ef. 5:24— 28).

Endast genom Guds nåd kan denna heliga instiftelse bliva vad Gud ämnade, att den skulle vara — ett medel för mänsklighetens välsignelse och förädling. Sålunda kunna jordens familjer i sin endräkt, frid och kärlek representera den himmelska familjen.

Nu för tiden liksom i Kristi dagar företer samhällstillståndet med hänsyn till denna heliga förbindelse en bedrövlig kontrast till det himmelska idealet. Dock erbjuder Kristi evangelium tröst även för dem, som ha funnit bitterhet och missräkning, då de väntat finna lycka och ljuv gemenskap. Det tålamod och den ömhjärtenhet, som Guds Ande kan bibringa dem, skola förljuva deras lott. Det hjärta, i vilket Kristus bor, skall vara så uppfyllt, så mättat av hans kärlek, att det ej försmäktar av längtan efter uppmärksamhet och sympati. Och då själen överlämnas åt Gud, får han tillfälle att genom sin vishet utföra, vad mänsklig visdom ej kan utföra. Genom uppenbarelsen av Guds nåd kunna hjärtan, som en gång voro ligkiltiga eller främmande

[84]

för det kristliga livet, bliva förenade genom band, som äro starkare och varaktigare än några jordiska band, nämligen kärlekens gyllene band, som inga prövningar kunna sönderslita.

”Jag säger eder, att I alls icke skolen svärja.”

Vi skola alls icke svärja, ”varken vid himmelen, ty den är Guds tron, ej heller vid jorden, ty den är hans fotapall, ej heller vid Jerusalem, ty det är den store konungens stad; ej heller må du svärja vid ditt huvud, ty du kan icke göra ett enda hår vare sig vitt eller svart” (Matt. 5:34—36).

Allting kommer från Gud. Vi äro ej i besittning av någonting, som vi icke mottagit. Ja, mer än det, vi hava ingenting, som ej blivit köpt för oss genom Kristi blod. Allting, som vi äga, bär således korsets märke, köpt med det blod, som är dyrbarare än allt annat i världen, emedan det är Guds liv. Vi hava alltså ingenting att giva såsom pant på uppfyllelsen av våra förbindelser.

Judarna uppfattade det tredje budet (andra i katekesen) såsom ett förbud mot ett hädiskt användande av Guds namn, på samma gång de ansågo sig äga frihet att bruka andra eder. Det var vanligt bland dem att med ed bedyra, vad de sade. Falsk edgång var förbjuden i Moses' lag, men judarna hade uppfunnit många sätt, på vilka de undandrog sig de förbindelser, de ingått genom ed. De tvekade icke heller att genom verkliga svordomar missbruka Guds namn, ej heller tvekade de att begå mened, såvida de kunde genom några tekniska harklyverier undvika lagens fordringar.

Jesus fördömde detta deras tillvägagående och förklarade, att deras vanliga svärjande var en överträdelse av Guds bud. Vår Frälssare förbjöd dock icke bruket av den juridiska eden, vari Gud kallas till vittne på att det, som säges, är sant. Jesus vägrade ej själv, då han förhördes inför rådet, att under edlig förpliktelse avlägga sitt vittnesmål. Översteprästen sade till honom: ”Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss, om du är Messias, Guds Son.” Jesus svarade honom: ”Du har själv sagt det” (Matt. 26:63, 64). Hade Kristus i sin bergspredikan fördömt den juridiska eden, skulle han, då han förhördes, ha bestraffat översteprästen och sålunda gjort sin egen lära gällande för sina efterföljare.

Det finnes många, som icke tveka att bedraga sina medmänniskor, oaktat de blivit lärda och av den helige Ande övertygade om, vilken svår synd det är att ljuga inför sin Skapare. När de åläggas att vittna under edlig förpliktelse, betänka de ej, att de vittna ej allenast inför människor, utan även inför Gud, samt att om de vittna falskt, göra de det mot honom, som känner deras hjärtan och det sanna förhållandet.

[86] Kännedomen om de fruktansvärda straff, som drabbat sådana, vilka gjort sig skyldiga till mened, gör också, att de betänka sig.

Om någon kan i sanning bekräfta sitt vittnesmål med ed, är det en kristen. Han lever ständigt såsom inför Guds ansikte och vet, att varje tanke är uppenbar för den Allvetande, inför vilken han skall göra räkenskap. När det fordras av honom att på lagligt sätt intyga en sak, så är det rätt för honom att vädja till Gud såsom vittne till sannfärdigheten av vad han säger.

Vår Frälsare framställer därpå en princip, som skulle göra edgång onödig. Han lär oss, att vi alltid skola säga hela sanningen: ”Sådant skall edert tal vara, att ja är ja, och nej är nej. Vad därutöver är, det är av ondo.”

Dessa ord fördöma alla meningslösa uttryck och onödiga ord, som äro besläktade med missbruk av Guds namn. De fördöma hycklande komplimanger, undflykter och svepskäl, vilseledande framställningar i handel, smickrande ord och vilseledande uppgifter, som äro så gängse i samhällslivet och i affärsvärlden. De lära oss, att den som söker synas vara, vad han icke är, eller vars ord icke uttrycka hans hjärtas verkliga tankar, kan icke anses för sannfärdig.

Om dessa Kristi ord praktiserades, skulle man ej få höra så många misstankar och så mycken ovänlig kritik uttalas om folk. Ty huru kan den, som uttalar sitt omdöme om en annans handlingar och bevekelse-grunder, vara viss om, att han talar rena sanningen? Hur ofta händer det icke, att högmod, personliga tycken eller hämndkänslor giva färg åt det framställda omdömet! En blick, ett ord, t. o. m. ett tonfall i rösten kan vara uppfyllt av falskhet. Ja, verkliga fakta kunna så framställas, att de giva ett falskt intryck.

[87] ”Vad därutöver är, det är av ondo.”

Allt vad en kristen gör, bör vara lika genomskådligt som solljuset. All sanning kommer från Gud, medan allt bedrägeri i sina tusentals växlande former kommer från satan. Och alla, som på något sätt avvika från sannfärdighetens raka stig, bedraga sig själva

och komma under den ondes inflytelse. Det är dock icke en ringa eller lätt sak att tala den fulla sanningen. Vi kunna icke tala sanningen, om vi icke känna sanningen; och hur ofta tillåtas icke förutfattade meningar, fördomar, ofullständiga upplysningar eller bristfällig ömdömesförmåga hindra oss från att rätt uppfatta de ting, med vilka vi hava att göra. Vi kunna icke tala sanningen, om vårt sinne ej ständigt står under ledning av honom, som är sanningen.

Aposteln Paulus förmanar oss: ”Edert tal vare alltid välbehagligt, kryddat med salt.” ”Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där sådan behöves, så att det bliver till välsignelse för dem, som höra det” (Kol. 4:6; Ef. 4: 29). I ljuset av dessa bibelställen kunna vi förstå, att Kristus genom de ord, han talade i sin bergspredikan, fördömer allt gyckel, lättsinnigt och oanständigt tal. Han fordrar, att våra ord skola vara ej allenast sannfärdiga utan även rena.

De som lärt av Kristus, skola icke hava någon ”delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt” (Ef. 5: 11). Såväl i sitt tal som i sitt dagliga liv skola de vara anspråkslösa, rättframma och sannfärdiga, ty de bereda sig för att umgås med de heliga väsenden, i vilkas mun ”ingen lögn blivit funnen” (Upp. 14: 5).

[88]

”Man jag säger eder, att I icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom.”

Judarnas umgänge med de romerska soldaterna gav ofta anledning till misshälligheter. Mindre truppavdelningar voro stationerade på olika platser inom Judeen och Galileen, och dessas närvaro påminde judafolket om dess egen förnedring som nation. Med bittra känslor åhörde man starka trumpetskall och såg romerska trupper samla sig omkring den romerska fanan, för vilken symbol av den romerska makten de böjde sig i ödmjuk hyllning. Judarna och soldaterna kommo ofta i strid med varandra, och detta upptände nationalhatet. Det hände ej sällan, att då någon romersk officer med sin vakt av soldater skyndade från en plats till en annan, tvingade han judiska bönder, som arbetade på fälten, att bära deras bördor uppför bergssluttningarna eller att betjäna dem på något annat sätt. Detta överensstämde med romersk lag och sed, och om bönderna

[89] gjorde motstånd, ådrogo de sig blott smädelse och misshandel. Med
[90] varje dag ökades i judafolkets hjärtan längtan efter befrielse från
det romerska oket. Denna upproriska anda rörde sig synnerligen
bland de djärva och svårhanterliga galiléerna. Då Kapernaum låg
vid gränsen, var den romerska garnisonen förlagd där, och under
det Jesus nu undervisade folket, syntes en grupp soldater i närheten,
vilket erinrade hans åhörare om Israels bittra förödmjukelse. Folket
skådade innerligt upp till Kristus i den förhoppningen, att han var
den, som skulle nedslå det romerska övermodet.

Med bedrövelse blickar Jesus in i de mot honom vända ansiktena. Han märker den hämndkänsla, som röjer sig i deras anletsdrag, och han vet, hur bittert folket längtar efter befrielse från sina förtryckare. Vemodsfyllt förmanar han dem: ”I skolen icke stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom.”

Dessa ord voro blott ett upprepande av vad gamla testamentet lär rörande denna fråga. Det är sant, att uttrycket: ”öga för öga och tand för tand” (3 Mos. 24: 20) var en genom Moses given stadga; men den var en borgerlig stadga. Ingen hade rättighet att söka hämnd, ty Herren hade sagt: ”Säg icke: Jag vill ve- dergälla ont med ont.” ”Säg icke: Såsom han gjorde mot mig, vill jag göra mot honom.” ”Gläd dig icke, när din fiende faller.” ”Om din ovän är hungrig, så giv honom att äta, och om han är törstig, så giv honom att dricka; så samlar du glödande kol på hans huvud, och Herren skall vedergälla dig” (Ords. 20: 22; 24: 29, 17; 25: 21, 22).

[91] Hela Jesu jordiska liv var en uppenbarelse av denna princip. Han lämnade sitt hem i himmelen för att bringa livets bröd till sina fiender på jorden. Ehuru han ända från vaggan till graven blott fick lida förolämpningar och förföljelse av dem, visade han dem endast en förlåtande och kärleksfull anda. Genom profeten Jesaja säger han: ”Jag höll fram min rygg åt dem, som slog mig, och mina kinder åt dem, som ryckte mig i skägget; jag skylde icke mitt ansikte mot smädelse och spott.” ”Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem, som klippa det — ja, han öppnade icke sin mun” (Jes. 50: 6; 53: 7). Och från Golgatas kors ljuder ned genom tiderna den bön, han bad för sina mördare, och de tröstefulla ord, han talade till den döende rövaren.

Kristus åtnjöt alltid sin Faders närvaro, och ingenting kunde drabba honom, utan att den eviga kärleken tillät det, för att det skulle bliva världen till välsignelse. Detta var för honom en källa av tröst och hugsvalelse, och så kan det vara även för oss. Den som är besjälad av Kristi Ande, förbliver i Kristus. De slag, som riktas mot honom, träffa Frälsaren, som står vid hans sida. Vad helst som drabbar honom, det drabbar även Kristus. Han behöver därför icke frukta för det onda, ty Kristus är hans försvarare och beskyddare. Ingenting kan skada honom, utan att Kristus tillåter det, och allting, som han tillåter, ”samverkar till det bästa” ”för dem, som älska Gud”, ”för dem, som äro kallade efter hans rådslut” (Kom. 8:28).

”Och om någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad, så låt honom få manteln med; och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom.”

[92]

Jesus lärde sina lärjungar att icke sätta sig upp mot den maktälgande överheten, utan hellre göra mer, än de voro pliktiga att göra. De borde, så långt möjligt var, uppfylla sina plikter och förbindelser, även då dessa innefattade mer, än vad landets lag fordrade. Den lag, som blivit given genom Moses, ålade dem att vara mycket ömhjärtade mot de fattiga. När t. ex. en fattig man lämnade sin mantel som pant eller som borgen för en skuld, tilläts ej fordringsägaren att gå in i gäldenärens bostad för att hämta manteln, utan han måste vänta ute på gatan, till dess den utlämnades åt honom. Och panten måste återlämnas till ägaren, innan solen gick ned, sak samma vilka omständigheterna voro (5 Mos. 24: 10—13; 15: 7,8). På Kristi tid fäste man ej mycket avseende vid dessa barmhär-tighetsåtgärder. Jesus lärde emellertid sina lärjungar att foga sig efter domstolarnas beslut, om än dessa inneburo större fordringar än Moses' lag. ”Om någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad”, sade han, ”så låt honom få manteln med; och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom.”

Och Jesus tillade: ”Giv åt den, som beder dig, och vänd dig icke bort ifrån den, som vill låna av dig.” Samma princip framställde Gud genom Moses: ”Du skall icke förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder, utan du skall gärna öppna din hand för honom och gärna låna honom, vad han behöver i sin brist” (5 Mos. 15:7,8). Dessa skriftens ord förklara betydelsen av vad Frälsaren säger. Han lär icke, att vi skola på ett oförståndigt sätt

[93]

giva åt envar, som begär allmosor, men han säger, att vi skola ”gärna låna” den behövande, ”vad han behöver i sin brist”. Och detta skall vara en gåva hellre än ett lån, ty han säger, att vi skola låna, ”utan att hoppas på någon gengäld” (Luk. 6: 35).

”Älsken edra ovänner.”

Frälsarens förmaning att icke ”stå emot en oförrätt” var motbjudande för de hämndgiriga judarna och de knorrade däröver bland sig själva. Men nu gav Jesus dem en ännu kraftigare förmaning:

”I haven hört, att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din ovän. Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, välsignen dem, som förbanna eder, gören väl mot dem, som hata eder, och bedjen för dem, som försmäda och förfölja eder, på det att I skolen vara eder Faders barn, som är i himmelen” (Matt. 5: 43—45 gamla övers.).

Sådan var den sanna principen och andan i den lag, som rabbinerna hade misstolkat som en kall och stel samling av lagbud. De ansågo sig vara bättre än andra människor och berättigade till Guds särskilda ynnest, på grund av att de voro födda israeliter. Men Jesus talade om förlåtelsens anda för att visa, att de icke besjälades av några högre bevekelsegrunder, än dem publikaner och syndare, som de föraktade, voro besjälade av.

[94] Jesus hänvisade sina åhörare till världsalltets högste regent såsom vår Fader. Han önskade, att de skulle förstå, hur innerligt Gud älskade dem. Och han lärde dem, att Gud vårdar sig om varje själ, att ”såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem, som frukta honom” (Ps. 103: 13). En sådan uppfattning om Gud har aldrig bibringats världen genom någon annan religion, än den vi finna i bibeln. Hedendomen lär människorna att betrakta Gud med fasa hellre än med kärlek — som ett ond-skefullt väsen, som måste blidkas genom offer, hellre än som en Fader, som älskar sina barn. Även judarna hade blivit så förblindade, att de ej kunde fatta profeternas dyrbara framställningar om Gud, och därför var denna uppenbarelse av hans faderliga kärlek såsom ny för dem, såsom en ny gåva till världen.

Judarna hade den tanken, att Gud älskade endast dem, som tjånade honom — enligt deras åsikt dem, som uppfyllde rabbinernas fordringar — och att hela den övriga delen av världen var föremål

för hans misshag och förbannelse. Men Jesus lärde något helt annat — över hela världen, över de onda såväl som över de goda, strålar Guds kärleks sol. Denna sanning borde de hava lärt av själva naturen, ty ”Gud låter sin sol gå upp över onda och goda och låter regna över rättfärdiga och orättfärdiga”.

Det är ej på grund av någon egen inneboende kraft, som jorden år efter år frambringa sina skördar och fortsätter sin rörelse kring solen. Det är Guds hand, som styr planeterna på deras banor och håller dem kvar där under deras snabba fart genom himlarymderna. Det är genom hans kraft, som sommar och vinter, såningstid och skördetid, dag och natt följa på varandra i regelbunden ordning. Det är genom hans ord, som växtriket frodas, som löven spricka ut och blommorna utveckla sina knoppar. Allt gott vi hava, varje stråle av solsken, varje regnskur, varje brödbit, varje livsfläkt är en kärlekens gåva från honom.

[95]

Medan vi ännu voro kärlekslösa och allt annat än älskvärda till vår karaktär, ”värda att avskys, och vi hatade varandra”, förbarmade sig vår himmelske Fader över oss. ”Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet” (Tit. 3: 3—5). Då vi anamma hans kärlek i våra hjärtan, gör den oss vänliga och ömhjärtade ej allenast mot dem, som behaga oss, utan även mot de mest felaktiga och syndiga.

De som blivit delaktiga av Guds natur, äro Guds barn. Det är ej jordisk rang, födelse, släktskap eller religiösa företräden, som visa, att vi äro Guds barn, utan det är kärleken — en kärlek, som omfattar hela mänskligheten, som visar, att vi äro födda av Gud. Även syndare, vilkas hjärtan icke äro helt tillslutna för Guds Ande, kunna mottaga intryck av Jesu kärlek. På samma gång de hata sina fiender, älska även de sina vänner. Men endast de, som hava Guds Ande i sina hjärtan, kunna belöna hat med kärlek. Att vara vänlig mot de otacksamma och onda, att göra gott utan att vänta någon vedergällning — det är beviset på att vi tillhöra den himmelska konungafamiljen, det säkra kännemärke, varigenom den Högstes barn uppenbara sin släktskapsförbindelse med himmelen.

[96]

”Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.”

Ordet ”alltså” innebär en slutsats av något föregående. Jesus har för sina åhörare beskrivit Guds kärlek och stora barmhärtighet. Emedan eder himmelske Fader ”är mild mot de otacksamma och onda” (Luk. 6: 35), emedan han har nedlåt it sig att upplyfta eder, därför, sade Jesus, kunnen I bliva honom lika till karaktären och fullkomliga inför människor och änglar.

Det eviga livets nådetillstånd här i tiden är detsamma som tillståndet i Eden — fullkomlig rättfärdighet, harmoni med Gud, fullkomlig överensstämmelse med hans lags principer. Karaktärens måttstock är i gamla testamentet densamma som i nya, och denna måttstock är ej omöjlig att uppnå. Varje bud och förmaning, som Gud giver, innebär även ett löfte. Gud har gjort det möjligt för oss att bliva honom lika, och han vill själv göra oss sådana, om vi ej sätta vår vilja mot hans och sålunda hindra hans nåd från att omskapa oss.

Gud har älskat oss med ousäglig kärlek. Och genkärlek till honom uppspirar i våra hjärtan i den mån vi fatta längden och bredden och höjden och djupet av hans kärlek, som övergår allt förstånd. Genom uppenbarelsen av Kristi kärlek, genom kunskap om den kärlek, han bevisade oss, medan vi ännu voro syndare, smältes och besegras det hårdaste hjärta, och syndaren omskapas till ett Guds barn. Härvid använder Gud ej tvångsåtgärder. Nej, kärleken är det medel, han brukar för att utdriva synden ur det mänskliga hjärtat. [97] Genom kärlek förvandlar han högmod till ödmjukhet, fiendskap och otro till kärlek och tro.

Judarna arbetade hårt för att uppnå fullkomlighet genom egna bemödanden, men lyckades icke. Kristus hade redan sagt dem, att de aldrig med sin egen rättfärdighet kunde vinna inträde i himmelriket. Nu framställer han för dem den karaktär, som alla måste äga för att inkomma i Guds rike. I hela sin bergspredikan beskriver han frukten av denna karaktär, och nu hopsummerar han i få ord dess källa och natur: Varen fullkomliga, såsom Gud är fullkomlig. Lagen är blott en avskrift av Guds karaktär. Hos honom, vår himmelske Fader, se vi de principer, som ligga till grund för hans regering, uppenbarade.

Gud är kärlek. Likasom ljuset utstrålar från solen, så utflödar kärlek och ljus och glädje från honom till alla hans skapade väsen.

Det är hans natur att giva. Hela hans liv är ett utflöde av oegennyttig kärlek. Han förmanar oss att vara fullkomliga, såsom eller på samma sätt, som han är fullkomlig. Såsom han är källan till allt ljus och all välsignelse för hela världssalltet, så böra även från oss ljus och välsignelse utflöda till vår lilla omgivning. Vi äga ingenting i oss själva, men vi upplysas av hans kärleks sol, för att vi skola återspegla hans härlighet. I "hans lånta godhet" kunna vi vara goda och fullkomliga inom vår krets, såsom Gud är inom sin.

Jesus säger, att vi skola vara fullkomliga, såsom vår Fader är fullkomlig. Äro vi Guds barn, då äro vi också delaktiga av hans natur, och då kunna vi ej annat än vara honom lika. Varje barn lever genom sin Faders liv. Om vi äro Guds barn, födda genom hans Ande, leva vi genom hans liv. I Kristus "bor gudomens hela fullhet lekamligen", och "Jesu liv" skall "bliva uppenbarat i vårt dödliga kött" (Kol. 2: 9; 2 Kor. 4: 11). Detta liv i oss skall frambringa samma karaktär och yttra sig i samma gärningar som hos honom. Sålunda skola vi komma i harmoni med varje bud i hans lag, ty "Herrens bud är klart och upplyser ögonen" (Ps. 19: 9). Genom kärlek skall "lagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter köttet, utan efter Anden" (Rom. 8:4).

[98]

[99]

Kapitel 4—Sann gudstjänst

”Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet inför människorna, för att bli sedda av dem.”

Jesu bergspredikan utgör en framställning av hans livs uttalade lärdomar, som folket ännu icke fattat. Judarna kunde icke förstå, varför han icke begagnade sig av den stora makt han ägde för främjande av vad de ansågo vara det högsta goda. Deras anda, bevekelsegrunder och metoder voro helt andra än hans. De gjorde anspråk på att vara mycket nitälskande för Guds lag, medan de i verkligheten sökte sin egen ära. Men Kristus önskade de skulle förstå, att den som besjålas av egenkärlek, är en lagöverträdare.

De principer, som fariséerna hyllade, ha besjålat mänskligheten under alla tidsåldrar. Fariseismens anda tillhör den mänskliga naturen. Och i det Jesus visade skillnaden mellan sin egen anda och sitt eget tillvägagående och rabbinernas anda och sätt att gå tillväga, framställde han principer, som voro tillämpliga på människorna i alla tider.

[100] Fariséerna på Kristi tid sökte ständigt göra sig förtjänta av himmelens ynnest för att försäkra sig om den världsliga ära och framgång, som de betraktade såsom lönen för ett rättskaffens liv. På samma gång ville de lysa med välgörenhetsgärningar för att tilldraga sig folkets uppmärksamhet och göra sig beryktade för ett heligt liv.

Jesus bestraffade detta deras utvärtes sken av gudsfruktan. ”Därför”, sade han, ”när du giver en allmosa, låt då din vänstra hand icke få veta, vad den högra gör, så att din allmosa gives i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.”

Jesus lär ej här, att välgärningar alltid skola hållas hemliga. Under inspiration av den helige Ande skrev Paulus om de kristnas i Macedonien frikostiga uppoffringar, men omtalade på samma gång den nåd, som vederfarits dem i Kristus, och sålunda blevo andra besjålade av samma anda. Och till församlingen i Korint skrev han: ”Det är just edert nit, som har eggat så många andra” (2 Kor. 9:2).

Kristi egna ord göra det klart, att syftemålet med våra välgärningar ej bör vara att därigenom vinna människors pris. Verklig gudaktighet leder aldrig en människa att söka pråla med sin godhet. De som fika efter beröm och smicker och finna behag däri, äro icke sanna kristna.

Kristi efterföljare skola icke söka att genom sina goda gärningar förhårliga sig själva, utan honom, genom vilkens nåd och kraft de varit i stånd att utöva dessa gärningar. Det är genom den helige Ande, som varje gott verk utföres, och den helige Ande gives oss för att vi skola förhårliga givaren, icke mottagaren. Då Kristi ljus får upplysa själen, jubla läpparna i pris och tacksägelse till Gud. Dina böner, ditt uppfyllande av dina plikter, din frikostighet, din självupoffring skola icke vara ämnet för dina tankar eller ditt samtal. Jesus skall förhårligas, det egna jaget skall döljas och Kristus uppenbaras såsom allt i alla.

[101]

Våra allmosor böra givas av ett uppriktigt hjärta, icke för att därigenom pråla med goda gärningar, utan emedan vi älska våra medmänniskor och ömma för dem i deras nöd. Uppriktighet och hjärtevänlig-het äro kostliga i Guds ögon. Den själ, som är uppriktig i sin kärlek och helhjärtad i sin gudsfruktan, värderar Gud högre än guld från Ofir.

Vi böra icke tänka på vedergällningen, utan på tjänandet, ehuru den tjänst, som utföres i en sådan anda, dock alltid skall medföra tillbörlig vedergällning. ”Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.” På samma gång det är sant, att Gud själv är den stora vedergällning, som omfattar varje annan, kan själen icke mottaga honom och njuta av hans gemenskap, med mindre den blir lik honom till sin karaktär. I samma mån vi överlämna oss åt Gud för att tjäna våra medmänniskor, överlämnar han sig själv åt oss.

Ingen kan i sitt eget hjärta och liv lämna rum för Guds välsignelsers strömmar att flöda ut till andra, utan att själv erhålla rik välsignelse därigenom. De bergssluttningar och slätter, som lämna rum för vattnets lopp till havet, lida därigenom ingen förlust. Det de giva ersättes hundrafalt, ty den ström, som löper ”sjungande sin väg”, lämnar efter sig grönska och fruktbarhet. Gräset utefter flodstränderna får en djupare grönska, träden se frodigare ut, och blommorna växa där mera ymnigt. När jorden ligger bar och torr under sommarsolens hetta, råder en frisk grönska utefter flodernas

[102]

stränder, och dälden, som öppnat sin barm för att bära bergens flöden till havet, beklädes med en riklig växtlighet, som lär oss, att Gud i sin nåd belönar alla, vilka tillåta honom att genom dem delgiva världen sina välsignelser.

På detta sätt bliva de, som ömma för de fattiga, välsignade. Jesaja säger: ”Detta är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter dift bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den, som är ditt kött och blod. Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast... Och Herren skall leda dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken ... Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter” (Jes. 58:6—11).

[103] Barmhärtighetsverk medföra välsignelse i dubbelt mått. Medan den, som övar barmhärtighet, bringar andra välsignelse, erhåller han själv samtidigt en ännu högre grad av välsignelse. Kristi nåd i själen utvecklar sådana karaktärsdrag, som stå i skarp motsats till själviskheten och som förädla själen och göra livet rikare. Barmhärtighetshandlingar, som utföras i det tysta, skola sammanbinda människohjärtan och draga dem närmare det fadershjärta, från vilket alla ingivelser till ett kärleksfullt och frikostigt liv komma. De små vänlighetsbetygelser, kärlekshandlingar och uppoffringar, som flöda från livet lika naturligt som doften från blomman, utgöra ingen ringa del av en sådan själs välsignelser och lycka här på jorden. Man skall till slut finna, att varje självförsakelse för andras välfärd och lycka, hur ringa och obemärkt den än må vara, vinner erkännande i himmelen såsom ett bevis på förening med härlighetens Konung, vilken, ehuru han var rik, blev fattig för vår skull.

Välgärningar, som utföras i tysthet, hava dock en uppenbar inverkan på karaktären hos dem, som öva dem. Den som av hela hjärtat, såsom Kristi sanna efterföljare, söker göra det goda, står också i innerlig förening med Gud, och Guds Ande berör hans andes strängar och framkallar helig harmoni i själen.

Han, som förökar deras förmågor, vilka på ett visligt sätt gjort bruk av de gåvor, han anförtrott dem, erkänner med välbehag sina barns trogna tjänst, som de utfört genom Kristi nåd och kraft. De som

sökt utveckla och fullkomna en kristlig karaktär genom att öva sina förmågor i goda gärningar, skola i den tillkommande världen skörda vad de sätt. Det verk, som påbörjats här på jorden, skall uppnå sin fulländning i det ädlare och heligare liv, som skall fortfara i evighet. [104]

”Och när i bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna.”

Fariséerna hade bestämda tider för bön. Då de voro ute vid dessa tider, stannade de, varhelst de än råkade befinna sig, på gatan eller på torget, kanske mitt ibland en stor folksamling, och uppläste högt sina böneformulär. Sådana böner, som upprepades blott för självupphöjelse, bestraffade Jesus på det strängaste. Han ogillade dock icke offentlig bön, ty själv bad han tillsammans med sina lärjungar och även inför folket. Men han lärde, att enskilda böner icke skola offentliggöras. Våra enskilda böner skola icke höras av någon annan än den Gud, som hör och besvarar bön. Inga nyfikna öron skola lyssna till sådana böner.

”Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare.” Du bör hava ett enskilt rum eller en enskild plats, där du i stilla ensamhet kan upplyfta ditt hjärta till Gud i bön. Jesus hade särskilda platser, dit han gick för att bedja. Även vi böra hava dylika platser. Vi behöva ofta gå avsides för oss själva, där vi kunna vara allena med Gud.

”Bed till din Fader i det fördolda.” I Jesu namn kunna vi komma inför Gud med barnslig enfald och förtröstan. Vi behöva ingen människa som medlare mellan oss och Gud. Genom Jesus kunna vi öppna våra hjärtan inför Gud, han, som känner oss och älskar oss.

I det fördolda, där intet öga utom Guds kan se oss, intet öra utom hans höra oss, kunna vi göra våra mest dolda önsknings och begär kunniga för vår kärleksrike himmelske Fader. Och under den i själen härskande stillheten skall hans röst, som aldrig vänt sitt öra bort från behövande människors rop, tala till våra hjärtan. [105]

”Herren är nåderik och barmhärtig” (Jak. 5: 11). Med outtröttlig kärlek väntar han få höra de vilse-farandes bekännelse och att be-nåda dem. Liksom modern väntar se sitt älskade barn uttrycka sin tacksamhet för bevisad kärlek, så väntar Gud, att vi skola tacksamt erkänna hans nåd och godhet mot oss. Han önskar vi skola förstå, vilket djupt deltagande han har med oss. I våra prövningar möter han oss med sitt deltagande, i vår sorg med sin kärlek, i vår krankhet med

sin läkedom, i vår svaghet med sin styrka, i vår fattigdom med sin rikedom. Aldrig har någon, som kommit till honom, blivit besviken. ”De som skåda upp till honom, stråla av fröjd” (Ps. 34: 6).

De som nalkas Gud i det fördolda, omtala för honom sina behov och bedja honom om hjälp, skola ej bliva missräknade. ”Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.” Då vi dagligen umgås med Kristus, erfara vi, att vi äro omgivna av den fördolda världens krafter, och genom att se på Kristus, skola vi bliva förvandlade till likhet med hans avbild. Vår karaktär blir sålunda förvandlad och passandegjord för det himmelska riket. En säker följd av vårt umgänge med Gud skall bliva mera kärlek, renhet och nitälskan för det goda samt ett tilltagande allvar i våra böner. Att vi mottaga gudomlig undervisning skall visa sig i ett verksamt, flitigt liv.

[106] Den själ, som genom allvarlig bön söker hjälp och kraft hos Gud, har ädla begär, klar uppfattning av det, som är sant och rätt, samt höga syftemål, och hon erfar en oupphörlig hunger och törst efter rättfärdighet. Genom att ständigt stå i förbindelse med Gud skola vi i vårt umgänge med andra bliva i stånd att göra dem delaktiga av den frid och ro, som härska i våra egna hjärtan. De krafter, som fordras för böneumgänge med Gud, tillika med en allvarlig strävan att utveckla omtanke och försiktighet, bereda oss för uppfyllandet av våra dagliga plikter och bidra till att under alla omständigheter bevara sinnesron.

Då vi nalkas Gud, lägger han ord på våra läppar — ord, med vilka vi kunna prisa honom. Han skall lära oss att i likhet med änglarna lova och prisa honom såsom vår himmelske Fader. Varje handling i vårt liv skall uppenbara Kristi kärlek. Yttre svårigheter kunna icke inverka på det liv, som kontrolleras av tron på Guds Son.

”Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna.”

Hedningarna trodde, att de med sina böner kunde försona sina synder. Ju längre deras böner därför voro, desto större förtjänst ansågo de dem hava. Om de kunde göra sig heliga genom sina egna bemödanden, så skulle de själva ha någonting att fröjdas över, någon orsak att berömma sig själva. Denna åsikt om bön är grundad på den principen, att människan kan bliva frälst genom egna strävanden

— en princip, som ligger till grund för alla falska religions-system. [107]
 Fariséerna hade antagit detta hedniska begrepp om bön, och ännu är det ingalunda utdött ens bland dem, som bekänna sig vara kristna. Uppreandet av bestämda, sedvanliga meningar, som ej uttrycka hjärtats behov av gudomliga ting, är detsamma som hedningarnas ”tomma ord”.

Bön är ingen försoning för synd. Den har ej något värde eller någon förtjänst i och för sig. Alla de vackra ord, vi kunna använda, motsvara ej en enda helig önskan. De vältaligaste böner äro blott onödiga ord, om de ej uttrycka hjärtats önskan. Men den bön, som uppstiger från ett uppriktigt hjärta, i det den uttrycker själens enkla behov, såsom om man bad en jordisk vän om en ynnest i förväntan att få den — det är trons bön. Gud önskar icke våra ceremoniella komplimanger, men han finner behag i ett förkrossat hjärtas rop — ett hjärta, som ångrar sin synd och känner sin stora svaghet. Detta rop banar sig väg till vår himmelske Faders nådiga och barmhärtiga öra.

**”Och när I fasten, skolen I icke visa en bedrövad uppsyn
 såsom skrymtarna.”**

Den fasta, som omtalas i Guds ord, är någonting mer än blott yttre form. Den består ej blott däri, att man avhåller sig från föda samt kläder sig i säck och aska. Den som fastar på grund av en verklig sorg över synden, fäster ej avseende vid det yttre formväsendet.

Ändamålet med den fasta, som behagar Gud, är icke att plåga [108]
 kroppen på grund av själens synder, utan fastmer att iståndsätta oss att inse syndens vederstyggliga natur samt att ödmjuka hjärtat inför Gud och att göra oss delaktiga av Guds nåd och kärlek. Till Israel sade Gud: ”Riven sönder edra hjärtan, icke edra kläder, och vänden om till Herren, eder Gud” (Joel 2: 13).

Det tjänar ingenting till att göra botövning eller smickra oss själva med den tanken, att vi med våra egna gärningar kunna förtjäna eller köpa arvsrätt bland de heliga. När denna fråga framställdes till Kristus: ”Vad skola vi göra för att utföra Guds gärningar?” svarade han: ”Detta är Guds gärning, att I tron på den han har sänt” (Joh. 6:28, 29). Att bättra sig är att vända sig från sig själv till Kristus.

Och då vi mottaga Kristus, så att han genom tron införlivas i vårt liv, skall detta visa sig i goda gärningar.

Jesu sade: ”Nej, när du fastar, smörj då ditt huvud och två ditt ansikte, för att du icke må bliva sedd av människorna med din fasta, utan allenast av din Fader, som är i det fördolda.” Vad helst vi göra till Guds ära, skola vi icke göra med bedrövelse och vemodighet, utan med glädje. I Kristi religion finnes ingen dysterhet. Om kristna genom en bedrövad uppsyn giva det intrycket, att de ha blivit missräknade i sin religion, så misstyda de Kristi karaktär och lägga argument i sina fienders mun. Om de än med munnen bekänna, att Gud är deras Fader, visa de världen genom sin sorg och dysterhet, att de äro faderlösa.

[109] Kristus önskar, att vi skola göra hans tjänst tilldragande, såsom den verkligen är. Våra självförsakelser och vårt hjärtas hemliga prövningar böra vi framlägga för vår barmhärtige Frälsare. Vi böra nedlägga våra bördor vid korsets fot och fortsätta vår pilgrimsfärd, fröjdande oss i hans kärlek, som först har älskat oss. Våra medmänskors torde aldrig ana, vad som hemligen försiggår mellan själen och Gud, men resultatet av Andens verk i hjärtat skall bliva uppenbart för alla, ty han, ”som ser i det fördolda, skall vedergälla dig”.

”Samlen eder icke skatter på jorden.”

Skatter, som samlas på jorden, skola förgås. Tjuvar kunna bryta sig in och stjäla dem; mal och rost kunna fördärva dem; eld och storm kunna förstöra och bortsopa dem. Och ”där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara”. De skatter, som samlas på jorden, upptaga så sinnet, att himmelska ting bliva utestängda.

Penningebegäret var en förhärskande passion bland judarna. Världslighet intog hos dem Guds och religionens plats i själen. Så är även förhållandet i våra dagar. Det giriga fikandet efter rikedom utövar en så förtrollande inflytelse över människorna, att deras ädlare känslor fördärvas och de föras i förtappelse. Satans tjänst är uppfylld med bekymmer och möda, och de skatter, människorna sträva att samla sig på jorden, vara blott en kort tid.

[110] Jesus sade: ”Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga

tjuvar bryta sig in och stjäla.”

Vi uppmanas att samla oss skatter i himmelen. Det är till vår egen nytta och välsignelse, att vi tillförsäkra oss himmelska skatter, ty dessa äro de enda skatter, som i verkligheten äro våra egna. De äro oförgängliga. Varken eld eller vatten kan fördärva dem. Ingen tjuv kan bryta sig in och bortstjäla dem. Mott och mal kunna ej fördärva dem, ty de äro i säkert förvar hos Gud.

Dessa skatter, på vilka Kristus sätter större värde än på allt annat, äro ”rikedomen av hans arvs härlighet bland de heliga” (Ef. 1: 18 gamla övers.). Kristi lärjungar äro hans dyrbara egendom. Han säger: ”Ädelstenar äro de i en krona.” ”Jag skall göra en människa ... mer sällsynt än guld från Ofir” (Sak. 9: 16; Jes. 13: 12). Kristus betraktar sitt folk i dess renhet och fullkomlighet såsom lön för sina lidanden, sin förnedring och sin kärlek och såsom ädelstenar i sin härlighets krona, medan han själv är den stora medelpunkten, från vilken all härlighet utstrålar.

Och vi hava den förmånen att vara delaktiga med Kristus i återlösningens stora verk samt att få med honom dela de skatter, han vunnit genom sitt lidande och sin död. Aposteln Paulus skrev till de kristna i Tessalonika: ”Ty vem är vårt hopp och vår glädje och vår berömmelses krona inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I? Ja, I ären vår ära och vår glädje” (1 Tess. 2: 19, 20). Detta är den skatt, som Kristus önskar, att vi skola verka för. Karaktären är livets stora skörd. Varje ord och handling, som kan upptända en himmelsk längtan i någon själ, varje bemödande, som bidrager till utvecklingen av en kristlig karaktär, är ett samlande av skatter i himmelen.

”Där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara.” Varje försök, som vi göra att bringa andra välsignelse, blir även oss själva till välsignelse. Envar, som uppoffrar medel eller tid för främjandet av evangelii verk, envar, som med intresse deltagar i Guds verk och beder för själars frälsning, fattar allt större kärlek till andra och uppeggas till allt större hängivenhet åt Gud, på det att han må iståndsättas att bliva till den största möjliga välsignelse för dem.

Och på den yttersta dagen, när jordens alla rikedomar förgås, skall den, som samlat sig skatter i himmelen, få erfara vad han vunnit genom sitt kristliga liv här på jorden. Om vi hörsammat Kristi ord, skola vi, då vi stå inför den stora vita tronen, få se själar, som blivit

[111]

frälsta genom våra bemödanden och som varit redskap i Herrens hand för ännu andras frälsning, intill dess en stor skara såsom en följd av vårt arbete kommit till vilans land, där de skola kasta sin kronor inför Frälsarens fötter och lova hans namn i all evighet. Med vilken glädje skola ej Kristi medarbetare se dessa återlösta själar såsom delaktiga i Frälsarens härlighet! Hur ljuv skall icke himmelen bliva för dem, som här på jorden varit trogna i verksamheten för själars frälsning!

[112] ”Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det, som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida” (Kol. 3:1).

”Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus.”

Ett rent uppsåt och en helhjärtad gudstjänst är det tillstånd, som åsyftas i dessa vår Frälsares ord. Om det är ditt uppriktiga och fasta uppsåt att utforska och lyda sanningen, vad det än må kosta dig, så skall Gud giva dig upplysning. Den äkta fromheten tager sin början, då man upphört att söka någon överenskommelse med synden. Då instämmer hjärtat i aposteln Pauli ord: ”Ja, mina bröder, jag håller icke före, att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus.” ”Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull, som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus” (Fil. 3: 13, 14, 8).

Men då våra andliga ögon äro förblindade av egenkärlek, råder endast mörker. ”Om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker.” Det var detta förfärliga mörker, som insnärjde judarna i en hårdnackad otro, så att det var omöjligt för dem att förstå Kristi mission, som var att frälsa dem från deras synder.

[113] Då vi giva efter för frestelsen, bliva vi vankelmodiga och vår förtröstan på Gud slappas. Om vi ej överlämna oss helt åt Gud, så förbliva vi i mörker. Om vi göra något förbehåll så lämna vi en dörr öppen för satan att komma in och vilseleda oss genom sina frestelser.

Och satan vet, att om han kan fördunkla vår syn, så att vårt trosöga ej kan se Gud, ha vi ej något värn mot synden.

Syndiga begärelser bedåra själen, om de tillåtas att få överhand. Varje tillfredsställelse av syndiga begärelser ökar själens motvilja mot Gud. Om vi vandra på den väg satan väljer för oss, omgivas vi av det ondas skuggor, och varje steg vi taga försänker oss i allt djupare mörker och gör hjärtats blindhet allt större.

Samma lag gäller i den andliga som i den naturliga världen. Den som förbliver i mörkret, skall slutligen förlora sin andliga synförmåga. Han omgives av ett mörker, som övergår det djupaste midnattsmörker, och den klaraste middagssol kan ej skänka en sådan något ljus. Han ”vandrar i mörkret och vet icke, vart han går, ty mörkret har förblindat hans ögon” (1 Joh. 2: 11). Genom att ständigt hysa det onda i hjärtat och motstå den gudomliga kärlekens förmaningar, förlorar syndaren sin kärlek till det goda, sin längtan efter Gud samt själva förmågan att mottaga ljus från himmelen. Nådens Gud kallar ännu med kärleksfull röst, ljuset strålar ännu lika klart, som då det först begynte lysa för själen; men rösten når döva öron, och ljuset träffar blinda ögon.

Ingen blir helt övergiven av Gud, så länge det finns något hopp för hans frälsning. Det är människan, som vänder sig bort från Gud, ej Gud, som vänder sig bort från människan. Vår himmelske Fader följer oss med förmaningar och varningar och med nåde-fulla tillbud om förlåtelse, så länge det finns någon skymt av hopp att kunna rädda oss från förtappelse. Ansvarvilar på syndaren. Genom att driva Guds Ande från sig, öppnar han vägen för att sedan motstå sanningens ljus, då detta åter framstrålar med ännu större kraft. Sålunda förhärdar han sig allt mer mot ljuset, tills Guds Ande ej mer kan ha någon inflytelse över honom. Då blir till och med det ljus, som är i honom, idel mörker. Själva den sanning han känt blir då så förvänd, att den ökar själens blindhet.

[114]

”Ingen kan tjäna två herrar.”

Kristus säger ej, att människan icke vill eller icke skall tjäna två herrar, utan han säger, att hon icke kan göra det. Guds rikets intressen och världsliga intressen ha ingenting gemensamt. Just där den kristnes samvete manar honom att stå på sin vakt, att förneka

sig själv och att hejda sina steg, just där stiger den världsligt sinnade över gränsen till de sinnliga begärelsernas njutningar. Å ena sidan stå Kristi självförnekande efterföljare, å andra sidan de, som älska världen och njuta av dess lustar, och på denna sida av gränsen kan den kristne ej gå.

[115] Ingen kan intaga en neutral ståndpunkt. Det finns ingen mellan-klass av människor, som varken älskar Gud eller tjänar fienden till all rättfärdighet. Kristus skall bo i sina mänskliga redskap samt utöva sin inflytelse genom deras sinnesförmögenheter och handla genom deras förmågor. Deras vilja måste vara hans vilja underdånig. De måste handla i harmoni med hans Ande. Då är det icke mera de, som leva, utan Kristus, som lever i dem. Den som icke helt överlämnar sig åt Gud, står under kontroll av en annan makt och hörsammar en annan röst, vilkens inflytelse är av en helt annan beskaffenhet. En halvhjärtad tjänst försätter människan på fiendens sida såsom bundsförvant med mörkrets härskaror. När människor, som göra anspråk på att vara Kristi stridsmän, ingå i satans här för att främja hans sak, visa de sig vara Kristi fiender. De förråda då heliga ansvar. De utgöra en föreningslänk mellan satans och Kristi sanna stridsmän, så att fienden genom dessa redskap ständigt kan utöva sin förföriska inflytelse över deras hjärtan, som stå under Kristi fana.

[116] Brottslighetens starkaste bålverk här i världen är icke den över-givne syndarens eller den oförbätterlige uslingens ogudaktiga liv, utan det är det liv, som ser dygdigt, ärbart och ädelt ut, men i vilket dock en synd, en last, om ock endast en enda, omhuldad. För den själ, som kämpar hemligen mot någon svår frestelse, ryggande tillbaka på själva randen av fördärvets bråddjup, är en sådan persons exempel den kraftigaste frestelse till synd. Den som är begåvad med en högre uppfattning om liv och sanning och heder, men likväl självmant överträder ett enda bud i Guds heliga lag, har förvänt sina ädlaste förmågor till en syndens snara. Naturanlag, själsförmågor, sympati, ja, även goda och vänliga handlingar kunna då utgöra satans lockbeten för att draga andra själar ned i fördärvets avgrund och förgöra dem för både tid och evighet.

”Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över

detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen” (1 Joh. 2: 15, 16).

”Sörjen icke.”

Han, som givit dig livet, känner också ditt behov av föda för livets uppehälle. Han, som skapat kroppen, vet också, att den behöver kläder. Skall icke den, som skänkt oss den största av alla gåvor, även skänka oss allt, som behöves för att fullständiggöra denna gåva? Jesus hänvisade sina åhörare till fåglarna, som uppstämde sina glada lovsånger och icke bekymrade sig om framtiden. ”De så icke, ej heller skörda de”, likväl drager vår himmelske Fader försorg om dem, och Jesus frågar: ”Ären I icke myckel mer än de?”

Bergsslutningarna och fälten voro prydda med blommor, på vilka daggpärlorna glittrade i morgonsolens strålar, och i det Kristus hänvisade till dem, sade han: ”Beskåden liljorna på marken, huru de växa.” Deras sköna former och vackra färger kunna efterapas av människor, men vem kan giva liv åt en enda blomma eller ett enda grässtrå? Varje blomma vid vägkanten har frambragts genom samma makt, som frambragt himmelens otaliga stjärnor. Samma livs-ström från Guds stora hjärta pulserar i alla skapade ting. Fälten blommor äro klädda i en rikare dräkt, än den jordiska konungar någonsin burit. ”Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?”

[117]

Samma väsen, som skapade blommorna och gav fåglarna förmåga att sjunga, säger: ”Beskåden liljorna”, ”sen på fåglarna”. Av den sköna naturen kunna vi lära mer av Guds vishet, än vad tidens lärda veta. På liljans blomblad har Gud tecknat ett budskap till dig, skrivet på ett språk, som ditt hjärta kan förstå endast i den mån det lär sig att förtrösta på Herren samt bortlägga all själviskhet och allt fördärvbringande bekymmer. Varför har han skapat de sjungande fåglarna och de vackra blommorna, om icke som ett uttryck av sitt fadershjärtas kärlek för att upplysa och förljuva vår levnadsstig? Allt, som är nödvändigt för vår tillvaro, äga vi utan blommor och fåglar. Men Gud är ej nöjd med att förse oss blott med det vi behöva för vår tillvaro. Därför har han uppfyllt jorden och luften och himla-rymden med sköna ting, så att vi måtte tara förstå den kärlek,

[118]

som han har till oss. Skapelsens skönhet är blott en ljusglimt från Skaparens strålande härlighet. Om han nu slösat så oändligt mycken omsorg på naturen för att bereda oss glädje och lycka, kunna vi då tvivla på, att han även skall giva oss varje annan välsignelse, som vi behöva?

[119]

”Beskåden liljorna.” Varje blomma, som öppnar sin blomkalk för solens ljus, lyder samma stora lagar, som styra de himmelska världarna på deras banor. Huru enkelt, huru skönt, huru ljuvt är icke blommans liv! Och genom blommorna önskar Gud kalla vår uppmärksamhet till Kristi älskvärdhet. Han, som iklätt blommorna så mycken skönhet, önskar i ännu högre grad ikläda själen Kristi karaktärs skönhet.

”Beskåden liljorna”, säger Jesus, ”huru de växa” huru de spira upp ur den kalla, mörka jorden eller ur gyttjan på flodens botten, huru de utveckla sin skönhet och sin ljuva doft. Vem kunde ens drömma om den skönhet och de möjligheter, som ligga dolda i den späda liljeknoppen! Men när Guds däri fördolda liv utvecklas under regnets och solskenet inverkan, beundra människorna blommans skönhet och älskvärdhet. Så kan ock Guds liv utvecklas i varje människosjäl, som låter sig påverkas av hans nåd, vilken utgjutes över varje själ lika fritt som regnet och solskenet. Det är Guds ord, som skapar blommorna, och samma ord frambringar Andens milda karaktärsdrag i människosjälen.

Guds lag är kärlekens lag. Gud har omgivit oss med kärlek för att lära oss, att vi ej fått vår tillvaro på jorden endast för att söka själviska fördelar, endast för att sträva och arbeta, så och skörda, utan för att göra livet ljust och glatt och skönt genom Kristi kärlek — att i likhet med blommorna vara andra till glädje genom att bevisa dem kärlek.

[120]

Fäder och mödrar, låten edra barn inhämta lärdom från blommorna. Tagen dem med eder ut i trädgård den och på fältet under de lövrika träden och lären dem att i naturen läsa budskapet om Guds kärlek. Från fåglar och blommor och träd låten tankarna höjas till Gud. Lären edra barn att i varje skönt och tilldragande föremål se ett uttryck av Guds kärlek till dem. Anbefallen eder religion till dem genom att visa dem, hur skön och upplyftande den är. Låten vänlighetens lag vara på edra läppar.

Lären edra barn, att deras karaktär kan förvandlas genom Guds stora kärlek och bringas i harmoni med hans karaktär. Lären dem, att han önskar, att deras liv skola, liksom blommorna, dofta av skönhet. Lären dem, i det de samla de vackra blommorna, att han, som skapat dessa, är ännu skönare än de äro. Sålunda skola deras hjärtan dragas till honom. Han, som är ”alltigenom skön”, skall vara för dem som en kamrat, en intim vän, och deras liv skall förvandlas till likhet med hans ädla och rena avbild.

”Söken först efter hans rike.”

Folket, som lyssnade till Jesu ord, väntade ännu ivrigt på någon kungörelse angående ett jordiskt rike. Medan Jesus sökte upplåta för dem den himmelska skattkammaren, voro deras sinnen huvudsakligen sysselsatta med frågan, hur deras förbindelse med honom skulle komma att förbättra deras världsliga utsikter. Jesus visar, att de som först och främst bekymra sig om de ting, som äro i världen, likna hedningarna omkring dem och leva, som om det ej finnes någon Gud, som vårdade sig ömt om sina skapade varelser. [121]

”Efter allt detta”, sade Jesus, ”söka ju hedningarna i världen, och eder Fader vet, att I behöven detta.” ”Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder” (Luk. 12: 30; Matt. 6: 33). Jag har kommit, ville han säga, för att förkunna för eder kärlekens, rättfärdighetens och fridens rike. Öppnen edra hjärtan för att mottaga detta rike och gören det till eder förnämsta uppgift att efterleva detta rikets principer. Detta rike är ett andligt rike, men I behöven icke därför frukta för att edra timliga behov ej skola bliva tillgodosedda. Om I överlämnen eder helt åt Gud för att tjäna honom, skall han, som äger all makt i himmelen och på jorden, förse eder med allt, vad I behöven.

Jesus fritager oss ej från egna bemödanden, men han lär oss, att vi böra i allting anse honom som den förste, den siste, den störste och allt. Vi böra ej deltaga i någon verksamhet, ej fullfölja någon kallelse eller söka något nöje, som på något sätt skulle förhindra utvecklingen av hans rättfärdighet i vår karaktär och i vårt liv. Vadhelst vi göra, böra vi göra av hela vårt hjärta, såsom om vi gjorde det för Herren.

Genom sin dagliga vandel här på jorden höjde Jesus livets värde med hänsyn till varje detalj, i det han ständigt framhöll för män-

[122] niskorna Guds ära och underordnade sig i allting sin Faders vilja. Om vi följa hans exempel, försäkrar han oss, att ”också allt detta andra” skall tillfalla oss. Intet gott skall frånhållas dem, som vandra i uppriktighet inför honom — intet, som kan hjälpa dem framåt på livets väg. Fattigdom eller rikedom, sjukdom eller hälsa, ringhet eller storhet — allt kommer oss till del genom den rika nåd, han lovat oss.

Guds eviga armar omsluta den själ, som anropar honom om hjälp, hur svag denna själ än må vara. Världens kostbara ting skola förgås; men den själ, som lever för Gud, skall få evigt dväljas inför hans ansikte. ”Och världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen” (1 Joh. 2: 17). De gyllene portarna i Guds stad skola öppnas för den, som här på jorden lärt att förtrösta på Gud för ledning och visdom, för hugsvalelse och hopp mitt under förluster och lidanden. Han skall hälsas välkommen med änglasång; han skall få njuta livsträdets frukter. ”Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund icke vackla, säger Herren, din förbarmare” (Jes. 54: 10).

”Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen ... Var dag har nog av sin egen plåga.”

Om du överlämnat dig åt Gud för att tjäna honom, behöver du ej bekymra dig för morgondagen. Han, vars tjänare du är, känner slutet från begynnelsen. Morgondagens händelser, som äro dolda för din syn, äro uppenbara för den allvetande Gudens ögon.

[123] Då vi själva åtaga oss att ordna och styra med våra angelägenheter och lita på vår egen visdom för framgång, påtaga vi oss en börda, som Gud ej lagt på oss, och som vi söka bära utan hans hjälp. Vi påtaga oss själva det ansvar, som endast hör Gud till, och intaga sålunda i verkligheten Guds plats. Vi kunna ej alltid undvika bekymmer eller förvänta att undslippa faror och förluster, som säkert skola drabba oss. Men då vi verkligen tro, att Gud älskar oss och vill göra oss gott, skola vi ej ängslas över framtiden. Vi skola förtrösta på Gud, såsom ett barn förtröstar på sina kärleksfulla föräldrar. Då skola våra svårigheter och lidanden försvinna, emedan vår vilja då

[124] är helt under kontroll av Guds vilja.

Kristus har ej lovat oss någon hjälp att i dag bära morgondagens bördor. Men han har sagt: ”Min nåd är dig nog.” Och såsom han varje dag gav Israel manna i öknen, så bevisar han dagligen så mycken nåd, som behöves för dagen. I likhet med israeliterna under deras pilgrimsfärd kunna vi varje morgon finna nog av det himmelska brödet för dagens behov.

Endast en dag i sänder hör oss till, och under den dagen böra vi leva för Gud. För denna enda dag skola vi i allvarligt tjänande överlämna i Kristi hand alla våra avsikter och planer och kasta alla våra bekymmer på honom, ty han har omsorg om oss. ”Jag vet väl, vilka tankar jag har för eder, säger Herren, nämligen fridens tankar och icke ofärdens, till att giva eder en framtid och ett hopp” (Jer. 29: 11). ”Om I vänden om och ären stilla, skolen I bliva frälsta; genom stillhet och förtröstan varden I starka. Men I viljen icke” (Jes. 30: 15).

Om du varje dag söker Herren och vänder dig till honom; om du innerligt fröjdar dig i din Gud; om du med hjärtats lust lyder hans nådiga kallelse och tager Kristi ok — lydnadens och tjänandets ok — på dig, skall all din klagan upphöra, alla svårigheter försvinna och alla brydsamma problem lösas.

Kapitel 5—Herrens bön

”I skolen alltså bedja sålunda.”

Herrens bön uttalades tvenne gånger av vår Frälsare, först inför den stora folkskaran på berget och sedan, några månader därefter, endast inför lärjungarna. Dessa hade en kort tid ej varit tillsammans med sin Mästare, och då de kommo tillbaka, funno de honom i böneumgänge med sin Fader. Frälsaren tycktes ej märka deras närvaro och fortsatte att bedja högt. Hans ansikte var upplyst av himmelsk klarhet. Han tycktes vara i den Osynliges omedelbara närhet, och i hans ord märktes en livets kraft, såsom från en, som samtalar med Gud.

[126] De lyssnande lärjungarna blevo djupt rörda härav. De hade märkt, att han ofta tillbringade långa stunder i ensamhet, bedjande till sin Fader. Sina dagar använde han för att tjäna folket, som trängde sig omkring honom, samt för att avslöja rabbinernas farliga sofisterier, och av detta oupphörliga arbete blev han ofta så trött, att hans moder och bröder, ja, även hans lärjungar hade befarat, att han på detta sätt skulle förkorta sitt liv. Men när han kom tillbaka från sina bönestunder, sedan dagens mödosamma arbete var av slutat, märkte de en stilla frid i hans lugna anletsdrag, och hans närvaro kom dem att erfara en känsla av vederkvickelse och frid. Från dessa med sin Fader tillbringade stunder kom han morgon efter morgon ned från berget för att bringa människorna himmelens ljus. Lärjungarna hade börjat fatta förbindelsen mellan hans bönestunder och den kraft, som uppenbarades i hans ord och gärningar. Då de nu lyssnade till hans brinnande bön, blevo deras hjärtan förödmjukade och fyllda av helig vördnad. När han slutade bedja, erforo de en så djup känsla av sitt behov, att de utropade: ”Herre, lär oss att bedja.”

Jesus giver dem intet nytt böneformulär, utan upprepar, vad han förut lärt dem, såsom ville han säga: ”I behöven förstå, vad jag redan framställt för eder, ty däri ligger en djup betydelse, som I ännu ej haven fattat.”

Frälsaren vill dock icke härmed inskränka våra böner till just de ord, han använde. Såsom en bland oss framställer han sitt eget ideal rörande bön — ord så enkla, att de kunna brukas av ett litet barn, men likväl så omfattande till sin betydelse, att de aldrig kunna till fullo fattas ens av det största snille. Han lär oss att komma till Gud med tacksägelse, att göra våra önsknings kunniga, att bekänna våra synder och mottaga Guds nåd i överensstämmelse med hans löfte.

”Fader vår som är i himmelen.”

Jesus lär oss att kalla hans Fader för vår Fader. Han skämmas icke att kalla oss bröder (Hebr. 2: 11). Så beredvillig, så angelägen [127] är Frälsaren att välkomna oss som medlemmar av den himmelska familjen, att han i de allra första ord, vi skola använda, då vi nalkas Gud, inlagt en försäkran om vår släktskap med Gud — ”Fadér vår”.

Här uttryckes alltså den underbara sanningen, så full av uppmuntran och tröst, att Gud älskar oss, såsom han älskar sin Son. Detta är ock vad Jesus sade i sin sista bön för sina lärjungar: ”Du har älskat dem, såsom du har älskat mig” (Joh. 17: 23).

Den värld, som satan gjort anspråk på och härskat över med tyrannisk grymhet, har Guds Son omslutit med sina kärleksarmar och åter förenat med Jehovas tron. Keruber och serafer och en otalig skara av väsenden, som bebo världar, vilka icke fallit, uppstämde lovsånger till Gud och Lammet, då denna seger blev avgjord. De fröjdade sig över att frälsningens väg blivit öppnad för det fallna släktet och att jorden skulle bliva återlöst från syndens förbannelse. Hur mycket större orsak att glädjas och fröjdas ha då ej de, som blivit återlösta med en sådan underbar kärlek!

Hur kunna vi någonsin vara tvivlande och vacklande och känna oss såsom faderlösa! Det var för lagens överträdare, som Jesus iklädde sig den mänskliga naturen. Han blev lik oss, på det att vi måtte ha evig frid och ro. Vi ha en försvarare i himlarna, och envar, som mottager honom såsom sin personlige Frälsare, lämnas icke att faderlös bära sin egen tunga syndabörda.

”Mina älskade, vi äro nu Guds barn.” ”Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom, för att också med honom bliva förhärligade.” [128]
 ”Och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta

vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom, sådan han är” (1 Joh. 3:2; Rom. 8: 17).

Det allra första steget, i det vi nalkas Gud, är att vi tro på ”den kärlek, som Gud har i oss” (1 Joh. 4: 16). Ty det är hans kärlek, som drager oss till honom.

Guds kärlek i hjärtat fördriver själviskheten. Då vi kalla Gud vår Fader, erkänna vi, att alla hans barn äro våra bröder. Vi äro alla medlemmar av en och samma familj. I våra böner skulle vi innefatta såväl vår nästa som oss själva. Ingen beder rätt, som söker välsignelse endast för sig själv.

Den evige Guden, sade Jesus, har skänkt oss den dyrbara förmånen att nalkas honom under namnet Fader. Vi böra söka fatta allt, vad detta innebär. Aldrig har en jordisk fader förmanat sitt vilsekomna barn med en så innerlig kärlek, som den vår Skapare visar mot den syndare, han söker föra till bättring. Ingen människa har någonsin följt en irrande själ med så ömma inbjudningar och förmaningar till bättring. Gud är närvarande i varje hem, han hör varje ord, som talas, han lyssnar till varje bön, som uppsändes, han känner varje sorg och missräkning, som vi drabbas av här i livet, och han giver akt på hur vi bemöta fader, moder, syster, vän och granne. Han drager försorg om oss, och hans nåd är ständigt ny över oss för att fylla våra behov.

Men om vi kalla Gud vår Fader, så erkänna vi, att vi äro hans barn, som skola ledas av hans visdom och vara honom lydiga i allt, ty vi veta, att han älskar oss med en oföränderlig kärlek. Vi böra då ock vara nöjda med den levnadsbana, han utstakar för oss. Såsom Guds barn böra vi akta hans ära, hans karaktär, hans familj, hans verk såsom det högsta av allt. Med glädje erkänna och hedra vi då vår släktskap med honom och med varje medlem av hans familj.

”Som är i himmelen.” Han, till vilken Kristus hänvisar oss såsom vår Fader, ”är ju i himmelen; han kan göra allt, vad han vill”. Vi kunna tryggt lita på hans omsorg, sägande: ”När fruktan kommer över mig, sätter jag min förtröstan på dig” (Ps. 115: 3; 56: 4).

”Helgat varde ditt namn.”

För att helga Guds namn fordras, att vi uttala den Högstes namn med vördnad. ”Heligt och fruktansvärt är hans namn” (Ps. 111: 9). Vi böra akta oss för att på något sätt använda Guds namn på ett

lätt-färdigt sätt. Genom bönen träda vi in i den Allra-högstes mot-tagningsrum, och vi böra komma inför honom med helig vörndnad. Änglarna beslöja sina ansikten i hans närvaro. Keruberna och de strålande och heliga seraferna nalkas hans tron med heligt allvar. Hur mycket mer borde då ej vi, dödliga, syndiga människor, träda inför Herren, vår Skapare, på ett vörndnadsfullt sätt!

[130]

Men att helga Herrens namn innebär långt mer än detta. I likhet med judarna på Kristi tid kunna vi visa den största möjliga yttre vörndnad för Gud och likväl alltid vanhelga hans namn. ”Herren! Herren! — en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet ... som förlåter missgärningar och synd” (2 Mos. 34:5—7). Om Kristi församling sä- ges, att man skall kalla den ”Herren vår rättfärdighet” (Jer. 33: 16). Detta namn gives varje Kristi efterföljare. Det är varje Guds barns arvedel. Barnen få sitt namn efter fadern. Under den tid, då Israel blev svårigen betryckt och förföljt, bad Jeremia: ”Vi äro uppkallade efter ditt namn; så övergiv oss då icke” (Jer. 14: 9).

Guds namn varder helgat av himmelens änglar och av alla in-vånare i de världar, som icke fallit. Då du beder: ”Helgat varde ditt namn!” så beder du, att Guds namn må bliva helgat här i världen, helgat i dig själv. Gud har inför människor och änglar erkänt dig som sitt barn. Bed då, att du ej må vanhedra ”det goda namn, som är nämnt över eder” (Jak. 2:7). Gud har ställt dig i världen såsom sin representant. I varje livets gärning bör du därför uppenbara hans namn. Denna bön kräver alltså av dig, att du äger Guds karaktär. Du kan ej helga hans namn eller uppenbara honom för världen, med mindre du i ditt liv och din karaktär uppenbarar hans liv och hans karaktär. Detta kan du göra endast genom att mottaga Kristi nåd och rättfärdighet.

[131]

”Tillkomme ditt rike.”

Gud är vår Fader, och han älskar och vårdar oss såsom sina barn. Han är även världsalltets store Konung. Det som angår hans rike, angår även oss, och vi äro förpliktade att verka för hans rikets befrämjande.

Kristi lärjungar förväntade, att han strax skulle upprätta sitt här-lighetsrike. Men då han lärde dem denna bön, lärde han dem även,

att detta rike ännu ej skulle upprättas. De skulle bedja om dess upprättande såsom en ännu framtida händelse. Men på samma gång de ej skulle se hans rike upprättas i deras dagar, är den omständigheten, att han uppmanar dem att bedja om dess tillkommelse, en försäkran om, att det skall komma på den av Gud bestämda tiden.

Nådens rike däremot håller redan nu på att upprättas, i det dagligen av synd och uppror uppfyllda människohjärtan giva efter för Guds kärleks omdanande inflytelse. Men härlighetens rike blir ej till fullo upprättat, förrän Jesus återkommer till denna världen. ”Rike och välde och storhet utöver alla riken under himmelen skall givas åt den Högstes heliga folk.” Och de skola taga i besittning det rike, som är berett för dem ”från världens begynnelse” (Dan. 7: 27; Matt. 25: 34). Då skall Kristus taga spiran i sin egen hand och regera med stor makt.

[132] De himmelska portarna skola åter öppnas, och med tio tusen sinom tio tusen och tusen gånger tusen heliga väsen skall Frälsaren uppenbaras som konungarnas konung och herrarnas herre. Då skall ”Herren vara konung över hela jorden”, och på den dagen skall ”Herren vara en och hans namn ett”. Då skall Guds tabernakel stå ”bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem” (Sak. 14: 9; Upp. 21:3).

Men innan detta rike upprättas, skall, såsom Jesus har sagt, ”detta evangelium om riket bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk” (Matt. 24: 14). Hans rike skall ej uppenbaras, förrän alla folk, stammar och tungomål i hela världen blivit erbjudna hans nåds rikedomar. Följaktligen, ju mer vi överlämna oss själva åt Gud och vinna andra för honom, dess mer påskynda vi hans rikets uppenbarelse. Endast de, som ägna sig åt hans tjänst, sägande: ”Se, här är jag, sänd mig” för att öppna folks ögon, att de må ”omvända sig från mörkret till ljuset och från satans makt till Gud, på det att de må, genom tron på honom, undfå syndernas förlåtelse och få sin lott bland dem, som äro helgade” (Jes. 6: 8; Apg. 26 : 18) — endast sådana kunna av hjärtat bedja: ”Tillkomme ditt rike.”

”Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden.”

Guds vilja är uttryckt i hans heliga lag, och denna lags principer äro himmelens principer. Himmels änglar kunna ej uppnå någon

högre kunskap än att känna Guds vilja; och att göra denna vilja är den högsta tjänst, varåt de kunna ägna sina förmågor.

Men i himmelen tjänas icke Gud i en lagisk anda. När satan gjorde uppror mot Jehovas lag, blevo änglarna förvånade över att det fanns något sådant som en lag, ty det hade de aldrig förr tänkt. Änglarna tjäna icke Gud som tjänare utan som barn. Mellan dem och deras Skapare råder fullkomlig enhet. Det är ej motbudande eller mödosamt för dem att lyda. De finna nöje och glädje i att tjäna Gud, emedan de älska honom. I varje själ, för vilken Kristus är härlighetens hopp, genljuda dessa ord: ”Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta” (Ps. 40:9).

[133]

Bönen: ”Ske din vilja såsom i himmelen, så ock på jorden”, är en bön om att det ondas herravälde på jorden må taga slut och synden bliva för evigt tillintetgjord samt rättfärdighetens rike upprättat. Då skall såväl på jorden som i himmelen ”allt vad en god vilja kan åstunda, och vad tro kan verka” bliva förverkligat (2 Tess. 1: 11).

”Vårt dagliga bröd giv oss i dag.”

Första hälften av den bön Jesus lärt oss bedja, handlar om Guds namn, rike och vilja — att hans namn må bliva helgat, hans rike upprättat och hans vilja ske. Om vi sålunda först och främst beflita oss om att tjäna Gud, kunna vi med tillförsikt bedja Gud förse oss med allt vad vi behöva. Om vi ödmjuka oss själva och överlämna oss helt åt Kristus, bliva vi medlemmar av Guds stora familj, och allting i Faderns hus står då till vårt förfogande. Alla Guds skatter såväl i den nuvarande världen som i den tillkommande erbjudas oss. Änglarnas tjänst, Guds Andes gåva, hans tjänares verksamhet — allt är avsett för vår nytta och välsignelse. Även denna världen med allt, som finnes i den, står till vårt förfogande, så framt vi kunna göra oss någon verklig nytta av den. Till och med människors fiendskap mot oss kan bliva oss till välsignelse, i det den bidrager till att utbilda oss för himmelen. ”Allt hör ju eder till”, om ”I hören Kristus till” (1 Kor. 3:21, 23).

[134]

Men vi äro såsom barn, som ännu ej kommit i besittning av sitt arv. Gud har ännu ej anförtrott oss denna dyrbara arvedel, på det att satan ej må få tillfälle att bedraga oss, såsom han bedrog våra första föräldrar i Eden. Kristus håller den i säkert förvar, så att ej

fördärvaren kan komma åt den. I likhet med ett barn, som ännu ej utfått sitt arv, få vi dagligen, vad vi behöva. Varje dag måste vi bedja: ”Giv oss i dag vårt dagliga bröd.”

[135] Bliv då ej försagd, om du ej har nog för morgondagen. Du har löftet: ”Förtrösta på Herren... så skall du förbliva boende i landet.” Och David säger vidare: ”Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har icke sett den rättfärdige vara övergiven eller hans säd gå efter bröd” (Ps. 37:3, 25, gamla övers.). Samme Gud, som sände en korp att giva Elias bröd vid bäcken Kerit, skall ej låta ett enda av sina trogna, självuppoftande barn lida brist. Om den som vandrar i rättfärdighet, står det skrivet: ”Sitt bröd skall han få, och vatten skall han hava beständigt.” ”De skola icke komma på skam i den onda tiden, och i hungerns dagar skola de varda mättade.” ”Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?” (Jes. 33: 16; Ps. 37: 19; Rom. 8: 32). Den som gjorde bördorna och bekymren lätta för sin ensamma moder genom att hjälpa till med att förtjäna uppehållet för den lilla familjen i Nasaret, han sympatiserar med varje moder i hennes kamp att förse sina barn med dagligt bröd. Den som kände medlidande med den ”misshandlade och övergivna” folkskaran, hyser ännu sympati för de lidande fattiga. Hans händer äro utsträckta mot dem för att välsigna dem, och i själva den bön, han lärde sina lärjungar, skulle de komma ihåg de fattiga.

När vi bedja: ”Giv oss i dag vårt dagliga bröd”, bedja vi såväl för andra som för oss själva. Och vi erkänna, att vad Gud giver oss är ej endast för oss själva. Gud anförtror sina gåvor åt oss, för att vi må kunna lindra de nödställdas hunger. ”Genom din godhet berede du det åt de betryckta” (Ps. 68: 11). Och han säger: ”När du gör ett gästabud, på middagen eller på aftonen, så inbjud icke dina vänner eller dina bröder eller dina fränder, ej heller rika grannar ... Nej, när du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. Salig är du då; ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse” (Luk. 14: 12—14).

[136] ”Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunna giva till allt gott verk.” ”Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda rikligt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse” (2 Kor. 9: 8, 6).

Bönen om dagligt bröd innefattar ej allenast näring för våra kroppar, utan även det andliga bröd, som kan giva själen evigt liv. Jesus uppmanar oss att ”icke verka för att få den mat, som förgås, utan för att få den mat, som förbliver och har med sig evigt liv”. ”Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid” (Joh. 6: 27, 51). Vår Frälsare är livets bröd, och det är genom att begrunda hans kärlek, som vi näras av det bröd, som kommit ned från himmelen.

Vi mottaga Kristus genom hans ord. Och den helige Ande upplåter Guds ord för vårt förstånd och intrycker dess sanningar på våra hjärtan. Vår dagliga bön bör vara, att Gud genom sin Ande måtte i det ord vi läsa uppenbara de sanningar, vilka kunna giva själen den kraft, som behöves för dagens prövningar.

Gud har en god avsikt med att lära oss bedja om vad vi behöva av både timliga och andliga välsignelser. Han vill nämligen, att vi skola lära känna vårt beroende av hans ständiga vård, i det han söker draga oss i en nära gemenskap med sig själv. I detta umgänge med Kristus genom bön och betraktelse av hans ords stora och dyrbara sanningar skola våra hungriga och törstiga själar bliva mättade av livets bröd och vederkvickta av livets källa.

[137]

”Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.”

Jesus lär här, att vi kunna erhålla förlåtelse av Gud, endast såsom vi förlåta andra. Det är Guds kärlek, som drager oss till honom, och denna kärlek kan ej beröra våra hjärtan, utan att hos oss väcka kärlek till våra bröder. Om vi hysa en oförlåtande anda gent emot andra, tillsluta vi våra egna hjärtan för den nåd, som Gud önskar visa mot oss.

Såsom om denna synd framför alla andra synder varit den, som hans efterföljare mest behövde varnas för, den genom vilken de löpte den största fara att tillsluta sina hjärtan för himmelens ljus, kärlek och frid, tillade Jesus, sedan han fullbordat Herrens bön: ”Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser.”

Den som hyser en oförlåtande anda, avskär den enda förbindelse med Gud, genom vilken det är möjligt att få nåd och förlåtelse av honom. Vi böra heller icke tänka, att vi handla rättfärdigt, om vi icke förlåta andra, förrän de först hava bekänt, vad de brutit mot oss. Visserligen böra de ödmjuka sina hjärtan, ångra och bekänna sin synd, men vi måste hysa misskund-samhet med dem, som förorättat oss, vare sig de bekänt det eller ej. Hur djupt de än sårat oss, böra vi dock ej grubbla över den lidna oförrätten och ha medömkan med oss själva, utan vi böra av hjärtat förlåta alla, som gjort oss något emot,

[138] om vi skola kunna hoppas att få förlåtelse för våra synder mot Gud.

Men förlåtelsen har en djupare betydelse, än många antaga. När Gud lovar, att han ”skall beskära mycken förlåtelse”, tillägger han, som om betydelsen av detta löfte överskredde allt vi kunna fatta: ”Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar” (Jes. 55: 7—9). Guds förlåtelse är ej blott en juridisk handling, varigenom vi befrias från fördömelse. Den är ej allenast förlåtelse för synd, utan jämväl ett återvinnande från synden. Det är den återlösande kärlekens inflytelse, som förvandlar hjärtat. David hade den rätta föreställningen om förlåtelse, då han bad: ”Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig anda.” Och åter säger han: ”Så långt som öster är från väster, låter han våra överträdelser vara från oss” (Ps. 51: 12; 103: 12).

Gud i Kristus utgav sig själv för våra synder. Han led korsets grymma död, bar vår syndabörda i vårt ställe, ”den rättfärdige för den orättfärdige”, på det att han måtte för oss uppenbara sin kärlek och draga oss till sig. Aposteln säger: ”Varen i stället goda och barmhärtiga mot varandra, och förlåten varandra, såsom Gud i Kristus har förlåtit eder” (Ef. 4: 32). Låten Kristus, det gudomliga livet, bo i eder och genom eder uppenbara den himlaborna kärlek, som kan

[139] ingiva hopp hos den hopplöse och bringa himmelens frid till det av synden sargade människohjärtat. Detta är det villkor, som möter oss, då vi komma till Gud och mottaga nåd från honom — vi överlämna oss själva åt honom för att uppenbara hans nåd för andra.

Det enda nödvändiga, för att vi skola kunna mottaga och delgiva andra Guds förlåtande kärlek är att vi lära känna och tro på den kärlek, varmed han har älskat oss (1 Joh. 4: 16). Satan verkar genom

varje bedrägeri, som han kan göra bruk av, för att hindra oss från att fatta denna kärlek. Han söker få oss att tro, att våra felsteg och överträdelser äro så svåra, att Herren ej kan lyssna till våra böner eller välsigna och frälsa oss. Hos oss själva kunna vi ej se annat än svaghet, intet som kan anbefalla oss åt Gud, och satan vill inbilla oss, att det går ej att bliva kvitt bristfälligheterna i vår karaktär. Då vi söka att vända oss till Gud, viskar fienden: ”Det lönar sig icke för dig att bedja. Begick du ej den där svåra synden? Har du ej syndat mot Gud och kränkt ditt eget samvete?” Men vi kunna då svara honom: ”Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd” (1 Joh. 1: 7). Då vi veta, att vi ha syndat, men anse oss ej kunna bedja, då är det rätta tiden att bedja. Vi kanske känna oss överväldigade av skam och djupt förödmjukade; men vi måste då bedja och tro. ”Det är ett fast ord och i allo värt att mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste” (1 Tim. 1: 15). Förlåtelse och försoning med Gud få vi ej som en lön för något vi ha gjort; dessa gåvor erhållas ej på grund av syndiga människors förtjänst, utan de skänkas oss av Gud utan förskyllan på grund av Kristi fläckfria rättfärdighet. [140]

Vi skulle ej söka minska vår skuld genom att ursäktas synden. Vi måste tro, vad Gud säger om synden, och han framhåller den såsom mycket svår. Endast Golgata kan uppenbara syndens förskräcklighet. Om vi måste bära vår egen skuld, skulle den krossa oss under sin tyngd. Men den oskyldige, den syndfrie har trätt i vårt ställe. Han bar våra synder. Därför, ”om vi bekänna våra synder”, så är Gud ”trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet” (1 Joh. 1: 9).

Härliga sanning! Gud bibehåller sin egen lags rättfärdighet, men rättfärdigar dock alla, som tro på Jesus. ”Vem är en sådan Gud som du? — du, som förlåter kvarlevan av din arvedel dess missgärning och tillgiver den dess överträdelse, du, som icke behåller vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd” (Mika 7: 18).

”Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.”

Frestelse är lockelse till synd. Sådan frestelse kommer ej från Gud, utan från satan och våra egna hjärtans onda natur. ”Såsom Gud

icke kan frestas av något ont, så frestar han icke heller någon” (Jak. 1:13).

[141] Satan söker inleda oss i frestelse, för att det onda i vår karaktär må bli uppenbart för människorna och för att han må kunna göra anspråk på oss. I Sakarjas sinnebildliga profetia framställes satan såsom stående vid högra sidan av Herrens ängel, anklagande översteprästen Josua och sättande sig mot det verk, ängeln önskar utföra för Josua, som var ”klädd i orena kläder”. Detta belyser satans ställning gent emot varje själ, som Kristus söker draga till sig. Fienden söker förleda oss till att synda, och sedan anklagar han oss inför hela världsalltet såsom ovärdiga Guds kärlek. Men ”Herren sade till åklagaren: Herren skall näpsa dig, du åklagare; ja, Herren skall näpsa dig, han som utvalt Jerusalem. Är då icke denne en brand ryckt ur elden?” Och till Josua sade han: ”Se jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder” (Sak. 3:2, 4).

I sin stora kärlek vill Gud hos oss utveckla Andens himmelska karaktärsdrag. Han tillåter, att vi utsättas för förföljelse och svårigheter, ej för att dessa skola vara oss till förbannelse, utan till största möjliga välsignelse. Varje frestelse, som vi övervinna, varje prövning, som vi modigt bära, giver oss en ny erfarenhet och bidrager till att utveckla vår karaktär. Den själ, som genom gudomlig kraft står emot frestelser, uppenbarar för världen och för hela himmelen Kristi nåds kraft och rättfärdighet.

[142] Men på samma gång vi ej böra låta prövningar göra oss försagda, hur bittra de än må vara, böra vi bedja, att Gud ej tillåter det gå så långt, att vi duka under för vårt eget hjärtas onda böjelser. Då vi bedja den bön, som Kristus lärt oss, överlämna vi oss själva åt Guds ledning och bedja honom leda oss på en trygg väg. Vi kunna ej uppriktigt bedja denna bön, under det vi uppsåtligen vandra på våra egna själviska vägar. Vi skola överlämna oss åt Guds ledning; vi skola lyssna till hans röst, som säger: ”Här är vägen, vandren på den” (Jes. 30: 21).

Det är farligt att dröja för att överlägga om de fördelar, som kunna vinnas genom att följa satans föreställningar.

Synden medför alltid vanära och olycka, men den är förblindande och bedräglig och bedrager oss genom smickrande föreställningar. Om vi våga oss in på satans område, ha vi intet löfte om att Gud

skall beskydda oss. Så långt det står i vår förmåga, böra vi stänga varje dörr, genom vilken satan kunde finna tillträde till oss.

Bönen: ”Inled oss icke i frestelse” är på samma gång ett löfte. Om vi överlämna oss åt Gud, ha vi den försäkran, att Gud icke skall tillstödja, att vi bliva frestade över vår förmåga, ”utan när han låter frestelse komma, skall han ock bereda en utväg därur”, så att vi kunna ”härda ut i den” (1 Kor. 10: 13).

Det enda skyddsmedlet mot det onda är, att Kristus bor i hjärtat genom tron på hans rättfärdighet. Det är på grund av själviskhet i våra hjärtan, som frestelsen har sådan makt med oss. Men då vi betrakta Guds stora kärlek, framstår själviskheten i en så ohygglig och fränstötande beskaffenhet, att vi längta att få den bannlyst från själen. I det Kristus förhärligas av den helige Ande, besegras och uppmjukas våra hjärtan, frestelsen förlorar sin kraft och Kristi nåd omskapar vår karaktär.

Kristus skall aldrig övergiva den själ, för vilken han har dött. Själen kan lämna Herren och överväldigas av frestelse; men Kristus [143] kan aldrig övergiva den, för vars återlösning han utgivit sitt eget liv. Kunde vår andliga synförmåga stärkas, skulle vi se själar förkrossade under motgångar och sorg, nedtyngda av livets bördor, nästan färdiga att förtvivla. Men vi skulle även se änglar snabbt ila åstad till dessa frestade själar, vilka stå liksom på randen av ett bråddjup, för att bringa dem hjälp och hugsvalelse. Himmels änglar driva de onda härskaror, som omgiva den kämpande själen tillbaka och leda henne till den fasta klippan. Den strid, som utkämpas mellan dessa två härar, är lika verklig som en strid mellan världsliga arméer, och på utgången av denna andliga strid beror själens eviga öde.

Till oss lika mycket som till Petrus äro dessa ord talade: ”Satan har begärt eder för att sålla eder såsom vete; men jag har bett för dig, att din tro icke må varda om intet.” Gud vare lov, att vi icke äro lämnade allena! Den som ”så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke skall förgås, utan hava evigt liv” (Joh. 3: 16), skall ej lämna oss att ensamma utkämpa striden med motståndaren till Gud och människor. ”Se”, säger han, ”jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens härs makt, och han skall icke kunna göra eder någon skada” (Luk. 10: 19).

[144] Lev i nära förening med den levande Frälsaren, så skall han hålla dig vid handen och aldrig släppa dig. Lär dig att känna Guds kärlek, och du skall ej behöva frukta; ty denna kärlek är en fast borg mot alla satans bedrägerier och listiga anlopp. ”Herrens namn är ett starkt torn; den rättfärdige hastar dit och varder beskyddad” (Ords. 18:10).

”Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.”

Såväl början som slutet av Herrens bön framhåller Fadern såsom ägande all makt och myndighet i himmelen och på jorden. Frälsaren blickade fram genom den tid, som förelåg hans lärjungar, men fann icke, att verkligheten överensstämde med deras ljusa drömmar om världslig framgång och ära. Framtiden skulle tvärtom bliva mörk för dem och kännetecknas av det mänskliga hatets och den sataniska vredens stormar. Under nationella strider och ödeläggelser skulle lärjungarna utsättas för faror och deras hjärtan ofta nedtryckas av räddhåga. De skulle få se Jerusalem ödeläggas, templet bortsopas och dess gudstjänst för evigt avslutas samt Israel förskingras i alla länder såsom vrak och spillror på en öde strand. Jesus sade: ”I skolen få höra krigslarm och rykten om krig.” ”Folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra; men allt detta är allenast begynnelsen till födslovåndorna” (Matt. 24:6—8).

[145] Kristi efterföljare skulle dock ej frukta, att deras hopp skulle bliva om intet eller att Gud skulle övergiva dem. ”Makten och härligheten” höra honom till, och han skall, trots allt, fullborda sina planer. I sin bön om att Gud skulle förse dem med vad de behövde för dagen, skulle lärjungarna skåda upp över det ondas makt och herravälde, upp till sin Herre och Gud, vilkens rike sträcker sig överallt, han, som är deras Fader och evige vän.

Jerusalems ödeläggelse var en bild av den slutliga ödeläggelse, som skall bliva hela världens slutliga öde. De profetior, som delvis gingo i uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, ha en ännu med direkt tillämpning på de yttersta dagarna. Vi stå nu på själva tröskeln till stora och allvarliga händelser. En kris förestår oss, en sådan kris, som världen ännu aldrig sett. Men lika ljuvligt ljuder för oss som för de första lärjungarna den försäkran, att Guds rike omfattar allt. Programmet för kommande händelser är i vår Skapares händer.

Himmelens majestät håller såväl nationernas öde som sitt folks angelägenheter i sin egen hand. Den gudomlige läraren säger till envar, som han använder såsom redskap för verkställandet av sina planer, såsom han sade till Kores: ”Innan du kände mig, omgjordade jag dig” (Jes. 45:5).

I profeten Hesekiels syn syntes en hand under kerubims vingar. Härav skulle Hesekiels tjänare lära, att all framgång var beroende av gudomlig makt. De, som Gud använder såsom sina budbärare, skola ej ha den föreställningen, att hans verk är beroende av dem. Dödliga varelser ha ej fått detta ansvar. Han, som aldrig slumrar, utan ständigt verkar för genomförandet av sina planer, skall föra sitt eget verk framåt. Han skall omstörta de ogudaktigas planer och omintetgöra deras rådslag, vilka ha ont i sinnet mot hans folk och verk. Han, som är Konungen, härskarornas Herre, tronar mellan keruberna, och han skyddar de sina mitt under folkens larm och vapengny. Han, som regerar i himmelen, är vår Frälsare. Han avmäter varje prövning och bevakar noga den eld, som skall pröva och luttra själen. När konungars starka fästningar störtas och vredens pilar träffa fiendernas hjärtan, skall vår Frälsare hålla sin beskyddande hand över sitt folk.

[146]

”Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o Herre, är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt. Rikedom och ära komma från dig, du råder över allt, och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som helst stort och starkt” (1 Krön. 29:11,12).

[147]

Kapitel 6—Dömen icke

”Dömen icke, på det I icke mån bliva dömda.”

Försöket att genom egna gärningar förtjäna frälsning har föranlett människorna att för sig uppställa en mängd mänskliga fordringar såsom värn mot synden. Ty då de finna, att de ej i egen kraft kunna hålla Guds lag, uppfinna de egna bud och stadgar för att tvinga sig själva till lydnad. På detta sätt vändes emellertid sinnet bort från Gud och fästes vid det egna jaget. Guds kärlek fördrives från hjärtat, och med den försvinner även brödrakärleken. Ett system av mänskliga förordningar med sina mångfaldiga föreskrifter leder oundvikligen sina försvarare att döma alla, som ej kunna efterleva det. Den själviska och småaktiga kritikens anda kväver alla ädlare känslor och gör människorna till övermodiga domare och föraktliga spejare.

[148] Fariséerna tillhörde just denna klass av människor. Deras religiösa andaktsövningar förmådde ej hos dem väcka någon tacksamhet för de stora förmåner, som Gud hade skänkt dem, eller någon känsla av förödmjukelse inför Gud på grund av deras egen svaghet. De uppträdde med en min av andligt övermod, och deras tema var alltid: ”Jag själv, mina känslor, min kunskap, mitt sätt.” De utgjorde själva den måttstock, efter vilken de dömde andra. Iklädda sin egen själv-upphöjelses mantel, satte de sig i domaresätet för att kritisera och fördöma andra.

Folket blev allmänt smittat av samma anda, och i det de inkräktade på samvetets område, dömde de varandra i sådana saker, som endast angingo deras egen själ och Gud. Det var med avseende på denna anda och detta handlingssätt, som Jesus sade: ”Dömen icke, på det I icke mån bliva dömda.” Det vill med andra ord säga, att vi icke böra göra oss själva till rättesnöre för andra, icke framhålla våra egna meningar och åsikter eller våra egna utläggningar av skriften såsom norm för andra eller i våra hjärtan fördöma dem, om de icke

uppnå vårt ideal. Vi böra heller icke kritisera andra eller draga deras bevekelse-segrunder i tvivel eller döma dem.

”Dömen därför icke, förrän tid är, icke förrän Herren kommer, han, som skall draga fram i ljuset, vad som är fördolt i mörker, och uppenbara alla hjärtans rådslag. Och då skall var och en undfå av Gud den berömmelse, som honom tillkommer” (1 Kor. 4:5). Vi kunna ej läsa andras hjärtan. Vi äro själva felande och följaktligen icke i stånd att döma andra. Dödliga människor kunna döma andra endast till det yttre. Endast han, som känner de hemliga bevekelse-segrunderna till våra handlingar och som är öm och med-lidsam mot alla — endast han kan avkunna varje själs slutliga dom.

[149]

”Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som dömer. Ty därmed att du dömer en annan, fördömer du dig själv, eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på samma sätt” (Rom. 2:1). De som döma eller kritisera andra, uppenbara därigenom, att de själva äro skyldiga till samma synder. Genom att döma andra döma de även sig själva, och Gud förklarar deras dom över dem själva vara rättvis.

**”Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga
men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga?”**

Den förklaringen, att den som dömer en annan, själv handlar på samma sätt, som den han dömer, uppenbarar ej fullheten av dens synder, som sålunda kritiserar och dömer sin broder. Jesus säger: ”Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga?”

Jesus talar här om dem, som äro benägna att upptäcka brister hos andra. Då de tro sig ha upptäckt ett karaktärsfel hos sin broder, äro de ytterst ivriga att utpeka det. Men Jesus betygar, att själva det karaktärsdrag, som utvecklas genom detta okristliga till-vägagående, är, i jämförelse med det fel, som blivit kritiserat, såsom en bjälke i jämförelse med ett grand. Det är vår egen brist på fördragsamhet och kärlek, som leder oss till att se en hel värld i ett grand. De som aldrig fått erfara den hjärtats förkrosselse, vilken står i förbindelse med ett oförbehållsamt överlämnande åt Kristus, uppenbara icke i sitt liv Frälsarens milda, kärleksfulla anda. De missrepresentera evangelii fördragsamma anda samt såra dyrbara själar, för vilka

[150]

Kristus uppoffrat sitt liv. Enligt den bild, som Frälsaren här använder, uppenbarar den, som har en klandrande anda, att han själv är skyldig till större synd än den han kritiserar, ty han begår ej allenast samma synd, utan visar på samma gång egenkärlek och ofördragsamhet.

Kristus är det enda sanna föredömet för en människas karaktär, och den som upphöjer sig själv till föredöme eller rättesnöre för andra, intager sålunda Kristi plats. Och eftersom Fadern överlätit all dom åt Sonen (Joh. 5: 22), tillvällar envar, som uppsätter sig till domare över en annans bevekelsegrunder, Guds Sons företrädesrätt. Sådana självgjorda domare och klandrare ställa sig på antikrists sida, hans sida, ”som upphäver sig över allt vad gud heter och allt, som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud” (2 Tess. 2:4).

Den synd, som är mest olycksbringande, är den kalla, klandrande och oförlåtande anda, som kännetecknar fariseismen. Den religiösa erfarenhet, som är utblottad på kärlek, är ej kristlig erfarenhet; den kännetecknas icke av Kristi närvaros solsken. Ingen kristlig nitälskan eller verksamhet kan fylla denna brist. Man kan ha en skarp förmåga att se andras fel, men till var och en, som besjålas av denna anda, säger Jesus: ”Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut grandet ur din broders öga.” Den som själv är skyldig, är den förste att misstänka andra. Genom [151] att döma andra söker han dölja eller ursäkta det onda i sitt eget hjärta. Det var genom synden, som människan erhöll kunskap om det onda. Så snart våra första föräldrar hade syndat, började de skjuta skulden på varandra, och varje människa, som icke blivit delaktig av Kristi nåd, handlar av naturen på samma sätt.

När en människa hyser en dömande anda, är hon ej tillfredsställd med att blott utpeka, vad hon föreställer sig vara ett fel hos sin broder. Om hon ej på ett mildare sätt lyckas få honom att göra, vad hon tänker att han bör göra, så söker hon tvinga honom därtill. Hon vill, så långt det står i hennes förmåga, tvinga andra till att handla i överensstämmelse med hennes egna idéer om vad som är rätt. Så handlade judarna på Kristi tid, och ända sedan dess har den kristna församlingen, när helst hon . förlorat Kristi kärlek, handlat på samma sätt. När hon kände, att hon icke ägde kärlekens kraft, sökte hon tillägna sig statens makt för att därigenom inskräpa sina dogmer och påtvinga folket sina stadgar. Häri finna vi hemligheten

till uppkomsten av alla religionslagar som kommit till, samt till all förföljelse, som ägt rum från Abels tid intill våra dagar.

Kristus tvingar icke människorna, utan han drager dem till sig genom sin kärlek. Det enda tvång, som Kristus gör bruk av, är kärlekens. Närhelst församlingen börjar fika efter världslig makt, bevisar detta, att hon förlorat Kristi makt, den gudomliga kärlekens dragande kraft.

Hela svårigheten ligger hos de enskilda medlemmarna i församlingen, och det är hos dem reformen måste börja. Jesus förmanar den dömande att först taga ut bjälken ur sitt eget öga, bortfjärna allt klander från sitt eget hjärta, bekänna och övergiva sin egen synd, innan han åtager sig att tillrättavisa och döma andra. Och han säger: ”Ty intet gott träd finnes, som bär dålig frukt, och lika litet finnes något dåligt träd, som bär god frukt” (Luk. 6:43). Den klandrande anda, som du behärskas av, är den onda frukt, som visar, att trädet är ont. Det hjälper ej, att du söker uppbygga dig själv i egen rättfärdighet. Vad du behöver är sinnesändring. Det är sinnesändringens erfarenhet du måste ha, innan du kan tillrättavisa andra, ty vad människans ”hjärta är fullt av, det talar hennes mun” (v. 45).

[152]

Då du söker giva andra råd eller förmaningar, äga dina ord endast så stort värde, som ditt eget exempel och din egen anda, vunnit för dig själv. Du måste vara god, innan du kan göra det goda. Du kan ej utöva en inflytelse till andras omvändelse och förbättring, förrän ditt eget hjärta blivit ödmjukat, renat och förmildrat genom Kristi nåd. Då denna förändring skett hos dig själv, blir det lika naturligt för dig att söka vara andra till välsignelse, som det är för rosenbusken att frambringa doftande rosor eller för vinrankan att bära välsmakande vinklasar.

Om Kristus är ”härlighetens hopp” i dig, skall du ej känna någon lust att bespeja andra eller uppenbara deras felsteg. I stället för att klandra och fördöma dem skall du söka hjälpa, välsigna och frälsa dem. Då du har något att göra med felande bröder, skall du se på dig själv, att icke även du bliver frestad (Gal. 6:1). Du bör komma ihåg, att du själv många gånger förfelat dig och hur svårt det varit för dig att komma in på den rätta vägen, då du en gång lämnat den. Om du gör det, skall du icke skuffa din broder längre ned i mörkret, utan med ett hjärta, som ömmar för hans väl, skall du i stället förehålla honom den fara, han svävar i.

[153]

Den som ofta betraktar Golgatas kors och ihågkommer, att det var hans synder, som voro orsaken till Kristi korsfästelse, skall aldrig göra någon jämförelse mellan sin egen skuld och andras synder. Han skall ej stiga upp på domstolen för att döma någon annan. De som vandra i skuggan av Kristi kors, kunna ej hysa en kritiserande och självupphöjande anda.

Icke förrän du kan uppoffra din egen självvärdighet, ja, även ditt eget liv för att frälsa en irrande broder, har du tagit ut bjälken ur ditt eget öga, så att du är i stånd att hjälpa din broder. Då kan du nalkas honom och vinna inflytelse över hans hjärta. Ingen har någonsin genom klander och förebråelser räddats från det ondas väg, men många ha på det sättet drivits bort från Kristus och föranletts att tillsluta sina hjärtan för Guds Andes överbevisande inflytelse. En öm anda, ett milt och tilldragande tillvägagående kan frälsa en irrande själ och överskyla en myckenhet av synder. Uppenbarelsen av Kristus i din egen karaktär skall utöva en reformerande kraft över alla, som du kommer i beröring med. Låt Kristus dagligen bliva uppenbarad i ditt liv. Då skall han genom dig utöva sitt ords omskapande kraft — en stilla, mild, överbevisande och på samma gång mäktig inflytelse att omskapa andra själar, att de bliva delaktiga av Herrens, vår Guds, sköna karaktär.

[154]

”Given icke åt hundarna, vad heligt är.”

Jesus åsyftar här sådana, som ej ha någon önskan att bliva frigjorda från syndens trældom. Genom att de överlämna sig åt syndiga och fördärvliga lustar, blir deras natur så fördärvad, att de ej vilja skiljas från det onda. Kristi tjänare böra ej låta sig hindras i sitt arbete av sådana, som blott utsätta evangelium för hån och göra det till ett stridsäpple.

Men Frälsaren försmår aldrig någon själ, som är villig att mottaga himmelens dyrbara sanningar, hur djupt försjunken i synd den än må vara. För publikaner och skökor blevo hans ord början till ett nytt liv. Maria Magdalena, från vilken han utdrivit sju onda andar, var den sista, som lämnade Frälsarens grav, och den första, som han mötte på uppståndelsens morgon. Det var Saulus från Tarsus, en av de bittraste fienderna till Kristi evangelium, som blev Paulus, en åt Kristi verk hängiven apostel. Under ett yttre, som tyder på

hat och förakt, brottslighet och förnedring, döljes måhända en själ, som genom Guds nåd skall frälsas och bliva en strålande klenod i Återlösarens krona.

”Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.”

För att ej giva någon anledning till otro, missförstånd eller en orätt tolkning av sina ord giver Kristus ett trefaldigt löfte. Han önskar [155] så gärna att de, som söka efter Gud, skola tro på honom, som är mäktig att göra allting. Han tillägger därför: ”Ty var och en, som beder, han får; och den, som söker, han finner; och för den, som klappar, skall varda upplåtet.” Kristus framställer här inga andra villkor, än att man skall hungra efter hans nåd och åstunda hans kärlek.

”Bedjen.” Den omständigheten, att du beder, visar, att du känner ditt behov; och om du beder i tro, skall din bön bliva besvarad. Herren har givit löftet, och han kan ej bryta det. Om du kommer inför Gud med sann ånger och ödmjukhet, är det ej förmätet att göra anspråk på vad han lovat. Då du beder om den välsignelse, som du behöver för att utveckla en kristlig karaktär, kan du vara förvissad om, att du beder i överensstämmelse med Herrens löfte, som också skall bliva uppfyllt. Att du vet dig vara en syndare och erkänner det är tillräckligt skäl för dig att bedja om hans nåd och barmhärtighet. Gud fordrar ej, att du skall vara helig, innan du kan nalkas honom, utan att du i ditt hjärta skall hysa en uppriktig önskan att bliva renad från all synd och orättfärdighet. Det enda argument vi kunna framhålla är vårt stora behov och vårt hjälplösa tillstånd, ty det är på grund därav, som vi behöva Guds frälsande kraft.

”Söken.” Vi skola ej blott önska Guds välsignelse, utan även söka därefter. ”Sök nu förlikning och frid med honom” (Job 22: 21). Sök, och du skall finna. Gud söker efter dig, och redan den önskan, som du erfar i ditt hjärta att komma till honom, är blott den dragande inflytelsen av hans Ande. Låt dig då dragas till honom. Kristus beder [156] innerligen för alla frestade, irrande och otrogna själar, och han söker föra dem till nära gemenskap med sig själv. ”Om du söker honom, så låter han sig finnas av dig” (1 Krön. 28:9).

”Klappen.” Vi komma till Gud på grund av hans särskilda inbjudning, och han väntar att få välkomna oss. De första lärjungar, som följde Jesus, voro ej nöjda med ett flyktigt samtal med honom vid vägkanten. De frågade: ”Rabbi, var bor du? ... Då gingo de med honom och sågo, var han bodde; och de stannade den dagen hos honom” (Joh. 1: 39). Så kunna även vi komma i den intimaste gemenskap med Gud. ”Den som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger: I Herren har jag min tillflykt och min borg” (Ps. 91: 1). Låt dem, som önska Guds välsignelse, klappa på nådens port och sedan bida med trygg förhoppning, sägande: ”Du, o Herre, har sagt: ’Var och en, som beder, han får; och den, som söker, han finner; och för den, som klappar, skall varda upplåtet.’”

Jesus betraktade dem, som voro församlade för att lyssna till hans ord, och önskade innerligen, att de måtte kunna fatta Guds stora nåd och kärlek. Som en belysning av deras behov och Guds beredvillighet att fylla dessa behov framställer han för dem bilden av ett hungrigt barn, som beder sina föräldrar om bröd. ”Vilken är den man bland eder”, säger han, ”som räcker sin son en sten, när han beder honom om bröd?” Han framhåller föräldrarnas naturliga ömhet för sina barn och säger sedan: ”Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är åt dem, som bedja honom!” Ingen fader, som har ett fadershjärta, kan vända sig bort från sin son, då denne är hungrig och beder honom om bröd. Borde då någon vanhedra Gud med den föreställningen, att han ej vill besvara sina barns böner?

”Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är åt dem, som bedja honom!” Den helige Ande, som är Jesu representant, är den största av alla gåvor, och alla ”goda gåvor” äro innefattade i denna gåva. Skaparen själv kan ej giva någonting större eller bättre. När vi bedja Herren förbarma sig över oss i vårt betryck och att leda oss med sin helige Ande, skall han aldrig vända sig bort från vår bön. Om det ock skulle finnas föräldrar, som kunna avslå ett hungrande barns bön, kan Gud aldrig neka att giva ett långtande hjärta, vad det behöver. Vilken underbar ömhet innebär ej hans kärlek! Till dem, som i mörka stunder tycka, att Gud ej bryr

sig om dem, ljuder detta budskap från vår himmelske Faders hjärta: ”Men Sion säger: Herren har övergivit mig, Herren har förgätit mig. Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta dig. Se, på mina händer har jag upptecknat dig; dina murar stå alltid inför mina ögon” (Jes. 49: 14—16).

Varje löfte i Guds ord ger oss en antydning angående vad vi böra [158] bedja om samt försäkrar oss på samma gång om bönhörelse. All den andliga välsignelse vi behöva är det vår förmån att göra anspråk på genom Jesus. Vi kunna med ett barns enfald omtala för Herren, vad vi behöva. Även våra timliga behov kunna vi framlägga för honom. Vi kunna bedja honom såväl om vårt dagliga bröd och om kläder som om livets bröd och Kristi rättfärdighetsklädnad. Vår himmelske Fader vet, att vi behöva dessa ting, och han vill, att vi skola bedja honom om dem. Det är genom Jesu namn varje välsignelse mottages. Gud ärar detta namn, i det han genom det skänker oss allt vad vi behöva av hans nåds stora rikedomar.

Men glöm ej, att du, då du åkallar Gud såsom din Fader, på samma gång erkänner dig vara hans barn. Du icke blott förlitar dig på hans godhet, utan du fogar dig alltid efter hans vilja, i det du vet, att hans kärlek är oföränderlig. Du överlämnar dig åt honom att göra hans vilja. Det var dem, som Jesus uppmanat att först söka Guds rike och hans rättfärdighet, som han också gav löftet: ”Bedjen, och eder skall varda givet.”

De stora gåvor, som ägas av himmelens och jordens Skapare, stå till Guds barns förfogande. Gåvor, så dyrbara, att de blivit förvärvade genom Kristi blod; gåvor, som kunna tillfredsställa hjärtats önsknings; gåvor, som äro lika varaktiga som evigheten, skola mottagas och åtnjutas av alla, som komma till Gud såsom barn. Mottag Guds löften såsom ställda till dig, framhåll dem för din Fader, såsom om de vore dina egna ord, och du skall komma i åtnjutande av en fullkomlig och evig glädje. [159]

”Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem.”

I vårt umgänge med våra medmänniskor böra vi ställa oss själva i deras plats. Vi böra söka fatta deras känslor, deras svårigheter,

deras missräkningar, deras fröjder och deras sorger. Vi böra likställa oss med dem och sedan handla mot dem, såsom vi önskade, att de skulle handla mot oss, om vi vore i deras ställe. Detta är den sanna redbarhetens regel. Det är ett annat uttryck för det bud, som säger: ”Du skall älska din nästa såsom dig själv.” Det är det huvudsakliga innehållet i profeternas lära. Det är en himmelsk princip, som måste utvecklas hos alla, vilka skola bliva beredda att umgås med himmelens heliga invånare.

Den gyllene regel, som Jesus framställer i ovan anförda ord, uttrycker sann artighet, som bäst belyses i Jesu liv och karaktär. Hur ljuvligt och härligt var icke det ljus, som utstrålade från vår Frälsares dagliga liv! Vilken ljuv inflytelse utövade han icke! Samma anda röjer sig hos hans efterföljare. De, i vilkas hjärtan Kristus tagit sin boning, omgivas av en gudomlig atmosfär. Från deras karaktärs vita och rena skrud utflödar en behaglig doft såsom från en Herrens trädgård. Deras ansikten återspegla hans ljus, som upplyser stigen för stapplande och trötta fötter.

[160] Ingen människa, som verkligen förstår, vad som utgör en fullkomlig karaktär, skall försumma att i sitt dagliga liv uppenbara Kristi deltagande och ömhet. Hans nåds inflytande skall uppmjuka våra hjärtan, rena och förädla våra känslor samt giva oss en himmelsk uppfattning av vad som är passande och rätt.

Men de anförda orden ha en ännu djupare betydelse, Envar, som gjorts till förvaltare av Guds mångfaldiga nåd, är kallad att delgiva denna nåd till själar, som vandra i mörker och okunnighet, såsom han skulle önska, att de skulle göra mot honom, om han vore i deras ställe. Aposteln Paulus säger: ”Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser” (Rom. 1: 14). För allt vad du lärt känna rörande Guds kärlek, för allt, som du mottagit av hans nåds rika gåvor, står du i skuld till alla, som icke fått del av dessa gåvor i lika hög grad som du själv, och det är din plikt att dela med dig därav åt dem.

Så förhåller det sig även med detta livets gåvor och välsignelser. Vadhelst du må äga, som dina medmänniskor ej äga, försätter dig i så mycket större skuld till dem, vilka icke äro lika väl lottade, som du själv är. Äga vi rikedomar eller åtnjuta detta livets bekvämligheter, då äro vi förpliktade att vårda oss om de sjuka, om änkor och faderlösa,

såsom vi skulle önska, att de skulle vårda sig om oss, ifall vi stode i omvänt förhållande till dem.

Den anförda gyllene regeln innebär samma sanning som följande ord: ”Med det mått, som I mäten med, skall ock mätas åt eder igen.” Vad vi göra mot andra, vare sig det är gott eller ont, skall visserligen återverka på oss själva till välsignelse eller förbannelse. Vadhelst vi giva, skola vi få igen. Samma jordiska välsignelser, som vi delgiva andra, erhålla vi ofta tillbaka. Vad vi giva kommer ofta i nödens stund tillbaka till oss i dubbelt mått. Dessutom bliva alla gåvor återbetalda i detta livet genom en fullständigare uppenbarelse hos oss av hans kärlek, som är själva summan av all himmelsk härlighet och alla himmelska skatter. Men även det onda, som vi utöva mot andra, få vi igen. Envar, som fördömt andra eller gjort dem missmodiga, skall tå genomgå samma erfarenhet. Han skall få känna vad de lidit till följd av hans brist på sympati och ömhet mot dem.

[161]

Det är av kärlek till oss, som Gud låter det ske så. Han vill leda oss till att avsky vårt eget hjärtas hårdhet och i stället upplåta våra hjärtan för Jesus, att han må bo där. Sålunda har även det onda något gott med sig, och vad som synes vara en förbannelse blir till en välsignelse.

Dessa sanningar äro kristendomens sanna principer. Allt, som ej överensstämmer härmed, är falskt. En religion, som leder oss till att förakta våra medmänniskor, vilka vår Frälsare uppskattat så högt, att han utgivit sig själv för dem; en religion, som leder oss till att försumma att lindra andras nöd, lidanden eller oförrätter, är en falsk religion. Då vi ej fästa någon uppmärksamhet vid de fattigas, de lidandes och de fallnas behov, visa vi oss vara Kristi förrädare. Kristendomen har så liten kraft i denna världen, emedan människorna bekänna Kristi namn, men i sitt dagliga liv förneka hans karaktär. Herrens namn blir hädat genom ett sådant tillvägagående.

Om den apostoliska församlingen på den tid, då den uppståndne Frälsarens härlighet omstrålade den står det skrivet, att ”ingen enda kallade något av det han ägde för sitt”. ”Bland dem fanns ingen, som led nöd.” ”Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herrens Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla.” ”Och ständigt, var dag, voro de en- dräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och

[162]

Herren ökade församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig frälsas” (Apg. 4:32, 34, 33; 2:46, 47).

Man kan genomforska hela himmelen och jorden, och man skall likväl ej finna någon sanning, som är mera tydligt uppenbarad än den, som visar sig i välgärningar mot dem, som behöva vår sympati och vår hjälp. Här hava vi sanningen, såsom den är i Kristus Jesus. Då de, som bekänna Kristi namn, praktisera dessa grundsatser, skall evangeliets verk gå framåt med samma kraft som på apostlarnas tid.

”Den port är trång och den väg är smal, som leder till livet.”

På Kristi tid bodde folket i städer, som voro omgivna av murar. Dessa städer voro i flesta fall belägna på kullar eller berg. Till portarna, som stängdes vid solnedgången, ledde branta, klippiga stigar, och de som färdades hemåt vid dagens slut, måste ofta skynda sig uppåt dessa svårbevandrade stigar för att hinna fram till porten, innan den stängdes. Den som kom för sent, blev lämnad utanför.

[163] Dessa smala, branta stigar, som ledde hemåt, använde Jesus som en intrycksfull bild av den kristnes vädjobana. Den väg, som jag förelagt eder att vandra, ville han säga, är smal, och porten är svår att komma igenom; ty den regel, jag givit eder, att I skolen handla mot andra, såsom I önsken, att de skola handla mot eder, utestänger allt högmod och all själviskhet. Det finns en bredare väg, men den leder till fördärvet. Den som önskar vandra på det andliga livets väg, måste ständigt sträva uppåt. Han måste vandra med de få, emedan den stora mängden väljer den väg, som leder nedåt.

På den väg, som leder till döden, kan den stora mängden medföra all sin världslighet, all sin själviskhet, allt sitt högmod, all sin oärlighet och allt sitt moraliska fördärv. Där finnes rum för varje människas egna meningar och läror samt tillfälle för henne att följa sina egna böjelser och göra vad helst hennes egenkärlek föreskriver. Man behöver icke söka efter den väg, som leder till fördärv, ty porten är vid och vägen är bred, och människorna äro av naturen benägna att gå på denna dödens väg.

Men vägen till livet är smal, och porten är trång. Den är för smal, för att vi skulle kunna taga någon skötesynd med oss. Våra egna vägar, vår egen vilja, våra onda vanor måste vi övergiva, om vi vilja vandra på Herrens väg. Den som önskar tjäna Kristus, kan

icke följa världens tänkesätt eller rätta sig efter världens måttstock. Himmelens stig är för smal för rang och rikedom, ståt och lyx; den är för smal för äregirighet, för brant och svårbevandrad för dem, som älska maklighet. Arbete, tålmod, självupppoffring, vanära, fattigdom, "gensägelse" av syndare — allt detta fick Kristus lida. Även vi måste förvänta att utstå sådant, om vi någonsin skola få inträde i Guds paradiset. [164]

Vi böra dock ej därav draga den slutsatsen, att den väg, som drager uppåt, är endast svår att vandra på och att den väg, som drager nedåt, alltid är lätt och bekväm. Utefter hela den väg, som drager till döden, förekomma lidanden och svårigheter, sorger och missräkningar. Genom varningar söker Gud draga oss bort från denna väg. Hans kärlek har gjort det svårt för människan att genom likgiltighet och halsstarrighet fördärva sig själv. Det är sant, att den breda vägen är lockande, men all dess lockelse är endast bedrägeri, ty på den vägen möter man bittert samvetsagg och tärande ängslan. Somliga torde tro, att det är behagligt att följa världens högmod och äregirighet, men slutet på det hela blir sorg och smärta. Själviska planer kunna förespegla oss smickrande löften och ingiva oss förhoppning om behagliga njutningar, men vi skola finna, att sådan lycka är bemängd med gift, att livet förbittras av förhoppningar, som endast äro grundade på själviskhet. Porten till den väg, som leder nedåt, torde vara bekransad med blommor, men vägen är beströdd med törnen. De ljusa utsikter, som lysa från ingången till denna väg, försvinna i förtvivlans mörker, och den själ, som fortsätter på denna väg, skall omsider försjunka i den eviga nattens mörker.

Överträdarens väg är hård, men vishetens "vägar äro ljuvliga vägar, och alla hennes stigar äro trygga" (Ords. 13: 15; 3: 17). [165]
 Varje uttryck av lydnad mot Kristus, varje självupppoffrande handling för hans skull, varje i tålmod uthärdad prövning, varje seger över frestelser är ett steg framåt mot en slutlig och härlig seger. [166]
 Om vi följa Kristus såsom vår ledsagare, skall han leda oss på trygga stigar. Ej ens den djupast sjunkne syndare behöver taga miste om denna väg. Den som med fruktan söker därefter, behöver ej förlora det rena och heliga ljuset. Ehuru stigen är så smal och så helig, att synden ej kan fördragas där, hava dock alla tillträde till densamma, och icke en enda tvivlande eller fruktande själ behöver säga: "Gud bryr sig icke om mig."

Vägen må vara stenig och brant, och det torde finnas bråddjup till höger och till vänster. Den må vara mödosam för den trötte och efter vila längtande pilgrimen. Den försmäktande stridsmannen måste kämpa ännu en tid; den missmodige måste ännu fasthålla sitt hopp, men med Kristus såsom sin ledsagare skall han omsider uppnå den efterlängtrade hamnen. Kristus själv har vandrat denna väg och jämnat den för våra fötter.

[167] Överallt utefter denna uppåtgående, till evigt liv ledande väg, finna vi fröjdekällor för trötta pilgrimers uppfriskning. De som vandra på visdomens stigar, kunna njuta stor glädje mitt under svåra prövningar, ty den de älska, vandrar vid deras sida, fastän de icke se honom. Vid varje steg uppåt urskilja de allt tydligare Guds ledande hand, och deras stig upplyses allt klarare av strålar från den himmelska härligheten, medan deras lovsånger uppstiga med tilltagande styrka till Guds tron, där de blandas med änglarnas jubelsång. ”De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd” (Ords. 4: 18).

”Kämpen för att komma in genom den trånga dörren.”

Den försenade vandraren, som skyndade sig för att hinna till stadsporten, innan solen gick ned, hade ingen tid att stanna och betrakta sevärdheter utefter vägen. Hans hela sinne var upptaget av ett enda: att komma in genom porten. Samma iver, sade Jesus, fordras i det kristliga livet. Jag har, ville han säga, för eder öppnat karaktärens härlighet, som är mitt rikes sanna härlighet. Den erbjuder icke något jordiskt herravälde eller självisk övermakt, men den är värd eder högsta strävan. Jag kailar eder icke till strid för att ernå herravälde över jordens stora riken, men I fån därför ej tänka, att det icke finnes någon strid att utkämpa eller någon seger att vinna. Tvärtom måsten I kämpa till det yttersta för att inkomma i mitt andliga rike.

Den kristnes liv kan liknas vid en kamp eller ett segertåg, men den seger, som skall vinnas, vinnes icke genom mänsklig kraft. Stridsfältet är det mänskliga hjärtat. Den strid, som måste utkämpas — den största strid, som någonsin utkämpats av människor — innebär, att vi helt underkasta oss Guds vilja och överlämna vårt hjärta åt honom, så att hans kärlek må helt intaga det. Den gamla naturen,

som är född av blod och av köotts vilja, kan icke ärva Guds rike. De gamla vanorna och de medfödda böjelserna måste uppoffras. [168]

Den som vill inkomma i det andliga riket, skall finna, att han måste kämpa såväl mot den onda naturens böjelser och passioner som mot de onda andarna i mörkrets rike. Själviskheten och högmodet uppresa sig mot allt, som är ägnat att uppenbara synden, och vi kunna naturligtvis icke i vår egen kraft besegra onda böjelser och vanor, som söka bibehålla herraväldet över oss. Vi kunna ej själva övervinna den mäktige fiende, som vill hålla oss kvar under sin förföriska makt. Gud allena kan giva oss segern. Han vill, att vi skola behärska oss själva samt kontrollera vår vilja och våra böjelser. Men han kan icke komma oss till hjälp utan vårt samtycke och vår samverkan. Guds Ande verkar genom människans sinnes- förmögenheter. Vi måste därför öppna våra hjärtan för dess omskapande kraft, och det är nödvändigt att samverka med Gud av alla de krafter, som vi äro i besittning av.

Segern vinnes icke utan ihärdig bön eller utan att vi ständigt ödmjuka oss själva. Vår vilja kan icke tvingas till samverkan med gudomliga medel, utan måste frivilligt överlämna sig i Guds händer. Vore det möjligt att påtvinga oss Guds Andes inflytelse, så skulle detta dock icke göra oss till kristna eller till passande undersåtar i det himmelska riket. Satans makt skulle icke därigenom bliva bruten. Vi måste förena vår vilja med Guds vilja, men vi äro icke i stånd att av oss själva med alla våra önsknings och uppsåt underordna oss Guds vilja. Om vi äro "villiga att göras villiga", skall dock Gud utföra [169] detta verk i oss ja, t. o. m. "bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och ... taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad". Då skola vi arbeta "med fruktan och bävan" på vår frälsning. "Ty Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske" (2 Kor. 10:5; Fil. 2: 12, 13).

Många, som känna sig dragna av Kristi kärlek och himmelens härlighet, rygga dock tillbaka för de villkor, genom vilka de kunna tillgodogöra sig de kristliga dygderna. Många vandra på den breda vägen, vilka icke känna sig tillfredsställda med den. De längta efter att bliva frigjorda från syndens trälldom, och i sin egen kraft söka de stå emot syndiga vanor, som vidlåda dem. De rikta sin blick mot den smala vägen och den trånga porten; men själviska nöjen, kärlek till

världen, högmod och oheliga strävanden hindra dem från att komma till Frälsaren. De inse, att alla avgudar, som de hylla, måste utdrivas från själen, varje syndig njutning övergivas och alla världsliga hinder undanröjas, om de skola kunna gå in genom den trånga porten. Men det fordras uppoffring att övergiva de ting, som de älska, och att låta sin vilja bliva Guds vilja underdånig, och detta gör, att de tveka och vackla samt även vända tillbaka. ”Många skola försöka att komma in och skola dock icke förmå det.” De längta efter det goda, de göra även försök att komma i besittning därav, men de hava icke ett fast beslut att vinna det, vad det än må kosta.

[170]

Vårt enda hopp om att kunna vinna seger ligger däri, att vi förena vår vilja med Guds, att vi dagligen och stundligen samverka med honom. Vi kunna icke omhulda det egna jaget och likväl vänta att inkomma

i Guds rike. Om vi någonsin skola uppnå ett heligt liv, måste det ske därigenom, att vi förneka oss själva och erhålla Kristi sinne. Högmod och självrättfärdighet måste korsfästas. Äro vi villiga att betala det pris, som fordras av oss? Äro vi villiga att komma i fullkomlig överensstämmelse med Guds vilja? Om vi icke det äro, kan Guds omskapande nåd icke uppenbaras i oss.

Den kamp, som vi skola upptaga, är ”trons goda kamp”. Aposteln Paulus säger: ”För det målet arbetar och kämpar jag, i enlighet med hans kraft, som mäktigt verkar i mig” (Kol. 1:29).

[171]

Då Jakob hade kommit till den mest kritiska vändpunkten i sitt liv, gick han avsides för att bedja. Han hade ett enda mål — att hans karaktär måtte omdanas; men under det han kämpade med Gud, trodde han, att en fiende lade sin hand på honom, och hela natten kämpade han för sitt liv. Men hans själs fasta beslut blev ej förändrat genom den fara, som hotade hans liv. När hans krafter voro nästan helt uttömda, uppenbarade ängeln sin gudomliga kraft, och vid hans beröring visste Jakob, vem det var, som han kämpat med. Sårad och hjälplös, föll han nu i sin Frälsares armar och bad innerligen om hans välsignelse. Han lät sig icke förskräckas, ej heller upphörde han med sitt innerliga bedjande. Och Kristus hörde denne hjälplöse och ångerfulle själs bön och besvarade den i överensstämmelse med sin förmaning: ”Eller ock måste man söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig” (Jes. 27: 5). Jakob bad beslutsamt: ”Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar

mig.” Den han kämpade med ingav honom denna beslutsamma anda. Det var han, som gav honom seger och förändrade hans namn från Jakob till Israel, sägande: ”Ty du har kämpat med Gud och med människor och vunnit seger” (1 Mos. 32:26,28). Vad Jakob fåfängt kämpat för i sin egen kraft, vann han nu genom att överlämna sig i sin motståndares händer och genom en fast tro. ”Detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro” (1 Joh. 5:4).

[172]

”Tagen eder till vara för falska profeter.”

Falska lärare skulle uppstå och leda människorna bort från den smala vägen och den trånga porten. För dessa skulle vi taga oss till vara. Ehuru de gå klädda i fårakläder, äro de invärtes glupande ulvar. Jesus säger oss, hur vi skola kunna skilja falska lärare från sanna: ”Av deras frukt skolen I känna dem”, säger han. ”Icke hämtar man väl vindruvor från törnen eller fikon från tistlar?”

Han säger icke, att vi skola pröva dem med hänsyn till deras ord eller deras stortaliga bekännelse. De måste dömas i överensstämmelse med Guds ord. ”Till lagen, till vittnesbördet”, om de icke tala i överensstämmelse med dessa, så finns det intet ljus hos dem (Jes. 8: 20). ”Min son, om du icke vill höra tuktan, så far du vilse från de ord, som giva kunskap” (Ords. 19:27). Vilket budskap förkunna dessa falska lärare? Lär det oss att frukta och ära Gud? Leder det oss till att uppenbara vår kärlek till honom genom ett troget efterlevande av hans bud? Om människorna icke inse den moraliska lagens stora betydelse, om de ringakta Guds bud, om de överträda det minsta av dessa bud och lära människorna så, skola de aktas för intet bland himmelens invånare, och vi kunna då veta, att deras anspråk äro grundlösa. De utföra just det verk, som påbörjades av mörkrets furste, Guds fiende.

Icke alla äro kristna, som bekänna Kristi namn och hava ett kristligt sken. Jesus sade: ”Många skola på den dagen säga till mig: Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag betyga för dem: Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän” (Matt. 7: 22,23).

[173]

De tro, att de ha rätt, men ha det icke. På samma gång de göra anspråk på att Kristus är deras Herre och tro sig utföra stora gärningar

i hans namn, äro de dock ogärningsmän. ”Väl hopgöra de med munnen ljuvliga ord, men deras hjärtan stå blott efter egen vinning.” Den som framhåller Guds ord för dem, ”är för dem, såsom när någon, som har vacker röst och spelar väl, sjunger en kärleksvisa; de höra väl dina ord, men göra icke efter dem” (Hes. 33: 31,32).

Att man endast bekänner sig vara en Kristi lärjunge är till ingen nytta. Den tro på Kristus, som frälsar själen, är icke, vad många säga den vara. Man behöver blott tro, icke hålla lagen, säga de; men en tro, som icke leder till lydnad, är förmätenhet. Aposteln Johannes säger: ”Den som säger sig hava lärt känna honom och icke håller hans bud, han är en lögnare, och i honom är icke sanningen” (1 Joh. 2:4). Må ingen föreställa sig, att äktheten av någons kristendom eller någons predikan bevisas genom underverk eller genom vad som synes vara Guds särskilda ledning och försyn. Då en person talar förringande om Guds ord och upphöjer sina egna intryck, känslor och handlingar över den gudomliga måttstocken, då kunna vi förstå, att det finns ”intet ljus hos dem.”

[174] Lydnad är provet på lärjungaskap. Det är hållandet av Guds bud, som bevisar människans uppriktighet, i det hon bekänner sig älska Gud. Då den lära, som vi antagit, fördriver synden från våra hjärtan, renar själen från besmittelse och frambringar helgelsens frukter, då kunna vi veta, att den är Guds sanning. Då giv- mildhet, vänlighet ömhjärtenhet och sympati uppenbaras i vårt liv, då hjärtat fröjdas över rättfärdiga handlingar, då vi upphöja Kristus och icke oss själva, då är det uppenbart, att vår tro är av det rätta slaget. ”Därav veta vi, att vi hava lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud” (1 Joh. 2: 3).

”Likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget.”

Folket, som hörde Jesus tala, blev djupt berört av vad han sade. Den gudomliga skönheten hos de sanningens principer, han framhöll, tilltalade dem, och hans allvarliga varningar voro för dem som den hjärterann-sakande Gudens egen röst. Hans ord träffade själva roten av deras gamla idéer och meningar, och de insågo, att om de skulle följa hans lära, krävde det en förändring av alla deras vanor, tankar och gärningar. Därigenom komme de i strid med sina religiösa lärare,

emedan det skulle medföra ett nedrivande av hela den religionsbyggnad, som deras rabbiner byggt upp under gångna släktled. Därför, på samma gång som åhörarna i sina hjärtan erkände sannfärdigheten av Jesu lära, var endast ett fåtal av dem redo att antaga den såsom sin levnadsregel.

Jesus avslutade sin bergspredikan med en slående och livlig belysning av den stora nödvändigheten av att efterleva de ord, han hade talat. I den skara, som trängdes omkring honom, voro många, som hade tillbringat hela sitt liv vid Galileiska havet. Då de nu sutto på bergsslutningen och lyssnade till hans ord, kunde de se dalar och dälдер, genom vilka bergsströmmarna slingrade sig ned mot havet. Under sommaren utsinade många av dessa helt och hållet, så att endast de torra, gyttjetäckta strömfåror voro kvar. Men då vinterns stormar rasade över bergen, blevo dessa

[175]

strömmar strida, forsande floder, som översvämmade lågländerna och bortsopade allt, som kom i deras väg. Då hände icke så sällan, att lanthyddor, som blivit byggda på gräsbunden mark, där man trodde, att de voro utom all fara, blevo bortsopade. Men längre uppåt bergsslutningge var icke så inbjudande som nere på degröna ängarna. Men de voro grundade på klippan, och de kunde icke omstörtas varken av vind eller storm eller floder.

[176]

Den som anammar Kristi ord och lägger dem till grund för sin karaktär och sitt liv, är lik den, som sålunda byggde sitt hus på klippan. Flera hundra år förut hade profeten Jesaja sagt, att "Guds ord förbliver evinnerligen" (Jes. 40:8.) Och då Petrus senare anförde dessa ord, tillade han: "Det är detta ord, som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt budskap" (1 Petr. 1: 25). Guds ord är det enda bestående, som världen känner till. Det är en säker grundval. "Himmel och jord skola förgås", säger Jesus, "men mina ord skola aldrig förgås" (Matt. 24: 35).

[177]

[178]

De ord, Jesus talade i sin bergspredikan, innehålla lagens stora grundprinciper, ja, de äro ett uttryck för Guds egen natur. Den som bygger på dem, bygger på Kristus, tidsåldrarnas klippa. Genom att anamma ordet anamma vi Kristus. Och endast de, som sålunda mottaga hans ord, bygga på honom. "Annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus" (1 Kor. 3: 11). "Ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta" (Apg. 4: 12). Kristus eller

ordet, Guds uppenbarelse — uppenbarelsen av hans karaktär, hans lag, hans kärlek, hans liv — är den enda grund, varpå vi kunna bygga en bestående karaktär.

[179] Vi bygga på Kristus genom att lyda hans ord. Endast den, som övar rättfärdighet, är rättfärdig. Helighet består ej blott i lyckliga känslor, den består i ett helt överlämnande åt Gud för att göra hans vilja. Då Israels barn voro lägrade vid gränsen till det förlovade landet, var det ej nog för dem att ha kännedom om Kanaans land eller att sjunga Kanaans sånger. Detta ensamt kunde icke sätta dem i besittning av landets vingårdar och allt dess övriga goda. För att verkligen få njuta av allt detta måste de taga landet i besittning och uppfylla villkoren genom att öva en levande tro på Gud och genom att tillgodogöra sig hans löften, under det de efterkommo hans undervisning.

Religionen består i efterlevnad av Kristi ord, icke för att man skall förtjäna hans ynnest, utan därför att man helt oförtjänt mottagit hans kärleks gåva. Kristus grundar icke människans frälsning endast på bekännelse, utan fastmer på en tro, som uppenbarar sig i rättfärdighet. Gärningar och icke blott ord är vad som förväntas av Kristi efterföljare. Det är genom handling karaktären utvecklas. ”Alla de, som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn” (Rom. 8: 14). Icke de, som endast bliva berörda av Guds Ande, icke de, som nu och då giva vika för dess inflytelse, utan de, som ledas eller drivas av Anden, de äro Guds barn.

Önskar du bliva en Kristi efterföljare, men ej vet, hur du skall börja; är du i mörker, men ej vet, hur du skall finna ljuset, besluta dig då i ditt hjärta att lyda Gud, så långt du fått ljus i hans ord. Hans kraft, själva hans liv är i hans ord, och i den mån du mottager hans ord, skall det även giva dig kraft att lyda. I den mån du följer det ljus, som lyser på din stig, skall du få ännu större ljus. Du bygger då på Guds ord, och din karaktär utbildas då till likhet med Kristi karaktär.

[180] Kristus, den sanna grundvalen, är en levande sten, och hans liv delgives alla, som bygga på honom. ”Låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus” (1 Petr. 2:5). ”I vilken [Kristus] allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren” (Ef. 2: 21). Stenarna sammanväxa till ett med grundvalen, emedan det hela genomströmmas av

ett gemensamt liv. Den byggnaden kan ingen storm omstörta, ty det, som äger Kristi liv, förbliver lika länge som han själv.

Men varje byggnad, som är uppförd på annan grund än Guds ord, skall ramla omkull. Den som i likhet med judarna på Kristi tid bygger på mänskliga idéers och mänskliga lärors grund, på av människor upp- uppfunna former och ceremonier eller på gärningar, som han kan utöva oberoende av Kristi nåd —en sådan individ bygger sitt karaktärshus på den lösa sanden. Frestelsens häftiga stormar skola bortsopa denna sandiga grundval och utströ spillrorna av hans ramlade hus på tidens strand.

”Därför säger Herren, Herren så: ... Och jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänk-lodet. Och hagel skall slå ned eder lögn tillflykt, och vatten skall skölja bort edert beskärm” (Jes. 28: 16, 17).

Men ännu i dag ljuder nådens röst till syndaren: ”Så sant jag lever, säger Herren, Herren, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva. Så vänden då om, ja, vänden om från edra onda vägar; ty icke viljen I väl dö, I av Israels hus?” (Hes. 33: 11). Den röst, som än i dag talar till den ångerfulle, är hans röst, vilken under hjärteångest utropade, då han blickade ned från berget över den stad han älskade: ”Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat. Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde” (Matt. 23: 37,38). [181]

I Jerusalem såg Jesus en bild av världen, som hade föraktat och förkastat hans nåd. Han grät, o du hårda och kalla hjärta, över dig! Till och med då Jesu tårar vätte berget, kunde Jerusalem ha omvänt sig och blivit räddat från den hotande förstörelsen. Ännu en liten tid var Jerusalem i tillfälle att mottaga Guds gåva. Så, ohjärta, talar Kristus ännu till dig med kärlekens röst: ”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig” (Upp. 3:20).

”Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag” (2 Kor. 6: 2).

[182] Du, som förtröstar på dig själv, du bygger på sanden. Men det är ännu icke för sent att undfly det hotande fördärvet. Fly, innan stormen bryter lös, till den säkra klippan! ”Därför säger Herren, Herren så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som tror på den behöver icke fly.” ”Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar; ty jag är Gud och eljest ingen.” ”Frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.” ”Men Israel bliver frälst genom Herren med en evig frälsning; aldrig i evighet skolen I komma på skam och varda till blygd” (Jes. 28: 16; 45: 22; 41: 10; 45: 17).